

Năm Lấy Tay Anh

Contents

Năm Lấy Tay Anh	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	15
7. Chương 7	16
8. Chương 8	22
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	50
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	57
20. Chương 20	59
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	66
24. Chương 24	68
25. Chương 25	71
26. Chương 26	75
27. Chương 27	78
28. Chương 28	81
29. Chương 29: Chương 29 (chương Cuối)	85
30. Chương 30: Chuyện Bên Lề 1	87
31. Chương 31: Chuyện Bên Lề 2	89

Năm Lấy Tay Anh

Giới thiệu

Anh nói: “Chúng ta chia tay đi, anh đã không còn yêu em từ lâu rồi. Anh sắp đi xa và chưa biết khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-lay-tay-anh>

1. Chương 1: Chương 1

Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, Minh Anh tự nhủ cái quyền được ngủ bù cho cả tuần vất vả học hành, cô lẩn lộn trên giường mãi cho tới khi mẹ phải vào gọi dậy đi chuẩn bị cơm trưa. Ra khỏi phòng với tâm trạng khá ổn, Minh Anh nhanh chóng hoàn tất công tác vệ sinh cá nhân. Đang định xuống bếp thì chợt nhớ ra cái điện thoại vẫn để trong phòng cô liền quay lại lấy.

Như một thói quen, ngay khi cầm vào cái máy cô gái kiểm tra xem từ hôm qua đến giờ có gì mới không, và đã phát hiện ra một tin nhắn mới được gửi đến từ số của Tú, người yêu cô. Mừng không lời nào tả được, đã mấy ngày nay cô không liên lạc được với anh, mà cũng đã vài tuần rồi hai người còn chẳng có dịp gặp mặt. Anh kêu là đang trong thời kì bận rộn với luận văn tốt nghiệp nên không thể đi chơi được, anh phải được nhận bằng loại giỏi thì mới có cơ hội này cơ hội kia, kì thực lâu quá rồi không nghe anh diễn thuyết nên cô cũng chẳng nhớ rõ nữa. Nhưng nội dung tin nhắn thì chẳng có gì đúng với sự kì vọng của cô gái.

Anh nói: “Chúng ta chia tay đi, anh đã không còn yêu em từ lâu rồi. Anh sắp đi xa và chưa biết khi nào mới về, nên em đừng cố tìm anh làm gì. Mong em sẽ gặp được người nào đó tốt hơn anh. Chào em.”

Thật tình, anh đang nói cái gì thế?

Minh Anh gần như không còn biết mình đang gặp phải chuyện gì nữa. Cô bấm số gọi cho anh, nhưng tất nhiên đáp lại cô chỉ là những lời nói vô hồn của nhân viên tổng đài. Phải rồi, giờ anh đã bay nhảy ở chân trời nào rồi, làm gì còn thì giờ để mà chờ cô liên lạc rồi lại thắc mắc này nọ. Anh cũng biết cách chọn thời điểm đấy chứ. Gửi cho cô một tin nhắn vào cái lúc cô đang ngủ và biến mất không một dấu vết gì. Cô thực không hiểu nổi, giờ thì anh lại chia tay cô bằng một tin nhắn? Chuyện quái gì đang diễn ra thế này, ít ra anh cũng nên cho cô cơ hội được gặp anh lần cuối chứ, cho dù không còn yêu cô, cho dù muốn chia tay cô thì anh cũng nên gặp trực tiếp cô để cả hai bên cùng tìm hiểu xem có vấn đề gì mới phải chứ. Sao anh có thể đẩy cô vào một cái thế loại tình huống khó tả thế này.

Nhớ ngày đầu khi hai người gặp nhau, đó thực sự là cuộc gặp gỡ mà định mệnh sắp đặt, hay chí ít đó là những gì mà Minh Anh vẫn nghĩ trong suốt thời gian qua. Cô thậm chí còn hoàn toàn tin tưởng rằng anh chính là một nửa mà cô còn thiếu, là những gì tốt đẹp nhất mà ông trời đã ban tặng cho cô. Vậy mà giờ thì mọi chuyện sao lại có thể đi đến nông nỗi này. Minh Anh cố nhớ lại xem trong thời gian qua cô có làm điều gì mà anh không thể chấp nhận được hay không, cũng không biết cô có vô tình làm anh tổn thương vào một lúc nào đó mà cô không để ý. Nhưng thực sự dù có cố lục lọi trí óc đến mấy thì cũng không tìm ra một điều gì cả. Minh Anh cảm thấy như cả bầu trời đang đổ sụp xuống đầu cô.

Nhưng sao cô có thể đứng yên ở đây thế này được, biết đâu anh còn để lại một lời nhắn nào khác cho cô thì sao, không lý nào lại bỏ đi vội vã như vậy, và cũng không lý nào lại vô tình bạc bẽo đến như thế, hơn hai năm yêu nhau chứ có ít ỏi gì đâu.

Bởi vậy Minh Anh lập tức thay đồ rồi ra ngoài, cô phải đến nhà anh hỏi xem sao. Thế nhưng tuyệt nhiên căn phòng trọ mà anh ở đã trở nên trống rỗng, bà chủ nói anh đã trả phòng từ ba hôm trước. Có lẽ anh dành thời gian về thăm nhà trước khi bay đi. Tệ thật, tại sao Minh Anh lại có thể không để ý tới sự khác thường của Tú chứ. Giờ thì mọi chuyện đã quá muộn để có thể cứu vớt được gì. Chắc cô phải chấp nhận đối mặt với sự thật thôi. Nhưng làm thế quái nào mà chịu đựng được mấy điều bất công, vô lý và ngớ ngẩn như thế này chứ. Trong lòng Minh Anh lúc này thực sự đang có một cuộc đấu tranh gay gắt diễn ra. Cô vốn là một con người mạnh mẽ, không lý nào chỉ vì mấy chuyện như thế này mà có thể làm cô gục ngã, không, chắc chắn không. Nhưng cô đã yêu anh như vậy, thế mà cô chỉ xứng đáng nhận lại những khổ đau, bất hạnh. Tại sao ông trời đã mang anh đến cho cô rồi lại mang anh đi như thế, mọi chuyện vẫn như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua, thế mà giờ như đã ở xa lắm.

Thật tình, con người ta có thể trở nên lạnh lùng và khó đoán nhanh đến như vậy hay sao? Tuyệt vọng thật, mối tình đầu đẹp như mơ đã tan biến thật rồi, đúng như Minh Anh vẫn luôn nghi ngại, bởi vì nó đẹp nên nó mới không bền. Ừ, thôi thì anh đã quyết thì đành chịu thôi. Chia tay thì chia tay, ai cần người như anh cơ chứ. Lòng nghĩ vậy nhưng tim vẫn đau, nước mắt vẫn lặng lẽ tuôn rơi.

Về tới nhà, cô gái chẳng còn tí sức lực nào mà giải thích này nọ với mẹ, cô chỉ xin phép được lên phòng nghỉ một lát vì cảm thấy không khỏe. Lo cho con gái nhưng lại chẳng thể làm gì vào lúc này, bà cũng đành để mặc cô như vậy. Nhốt mình trong phòng cả ngày trời, tất cả những gì cô gái làm chỉ là nằm trên giường tay vắt lên trán, mắt nhắm lại mơ màng nghĩ về những điều xa xôi.

Cho đến tối hôm đó, khi được lệnh của mẹ Minh Anh, Hà Trang và Tùng, bạn thân của cô đến chơi thì cô gái nhỏ mới có thể cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút. Cô dành thời gian kể lại mọi chuyện cho hai đứa bạn nghe và được dịp cười nghiêng ngả trong nước mắt với những lời an ủi độc nhất của mấy đứa ấy. Tuy nhiên, suy cho cùng niềm vui nhất thời cũng không thay thế được nỗi buồn đang ngự trị trong tâm hồn cô. Chỉ là cười thôi, không có nghĩa là cô thấy vui. Đến khi hai đứa trời đánh về rồi cô lại trùm chăn khóc một mình, cô gái tự tình cái quyền được sống thật với lòng nốt hôm nay thôi rồi ngày mai nhất định sẽ lấy lại tinh thần để tiếp tục học hành. Đã sắp là sinh viên năm cuối rồi, nhân hè này cô còn phải tìm kiếm một công việc làm thêm để tích lũy kinh nghiệm. Có lẽ việc bận rộn hơn một chút sẽ khiến cô quên đi mấy chuyện buồn lòng này.

Những ngày đầu hè, một số công ty thường đến các trường đại học trong thành phố để tuyển nhân viên thực tập, cũng nhằm tạo điều kiện cho các em có thêm kinh nghiệm làm việc sau khi ra trường. Đối tượng xét tuyển thường là những em đang học năm ba hoặc bốn có học lực khá trở lên, có năng lực và nguyện vọng muốn tìm việc làm. Và tập đoàn CNL cũng là một trong những công ty luôn gắng hết sức tạo điều kiện phát triển cho sinh viên. Năm nay, họ mang đến mười cơ hội cho những sinh viên xuất sắc của trường, người được nhận sẽ được hưởng lương ở mức thử việc, và công việc sẽ kéo dài cho tới khi sinh viên ra trường. Còn với những sinh viên nào có đủ năng lực có thể công ty này sẽ giữ lại luôn. Đọc được thông báo trên bảng tin, Minh Anh, Trang và Tùng cùng rủ nhau nộp hồ sơ. Không lý nào họ lại từ bỏ cơ hội được làm việc ở tập đoàn lớn và có tầm ảnh hưởng như CNL.

Với sự chuẩn bị rất kỹ càng, vào ngày phỏng vấn cả ba người bạn cùng ăn vận chỉnh tề và có mặt đúng giờ ở trụ sở chính của tập đoàn này. Đến đây, họ mới thấy khả năng mình được nhận là vô cùng ít, bởi trong phòng đợi phải có tới cả trăm người cùng đang hồi hộp lo lắng như họ, nhưng trông những người ấy rất là chuyên nghiệp và đương nhiên quyết tâm để được nhận vào làm của họ cũng vô cùng lớn. Ba đứa thấy vậy chỉ còn biết an ủi nhau là thôi mình cứ cố hết sức, được thì tốt mà không được nhận thì cũng không sao, còn một vài buổi phỏng vấn với những công ty khác nữa, cho dù họ không được như CNL nhưng cũng vẫn là có việc làm.

Ngồi chờ mãi, cuối cùng cũng đến lượt Minh Anh vào phỏng vấn. Trong phòng có kê một dãy bàn dài, ngồi ở sau đó phải có tới bảy tám người đang rất tập trung nhìn vào cô. Minh Anh cố gắng để không mất bình tĩnh, cô mỉm cười cúi chào tất cả bọn họ một cách kính cẩn nhất, rồi sau khi được cho ngồi xuống cô mới bắt đầu giới thiệu qua về bản thân. Không hiểu sao tự dưng cô thấy mình tự tin lạ, họ hỏi gì cô cũng có thể nghĩ ra cách trả lời ngay tức khắc, và có vẻ như sự bình tĩnh của cô khiến họ hài lòng. Cứ thừa thắng xông lên, Minh Anh đối đáp rất lưu loát với ban tuyển dụng, cô tỏ ra mình là một con người thông minh và nhạy bén.

Kết thúc buổi phỏng vấn, cô ra ngoài với sự thoải mái và hài lòng khi biết mình đã làm hết sức, nhưng chắc hẳn cô không dám nghĩ là mình đã để lại ấn tượng tốt như thế nào với mấy vị có mặt ở đó. Sau buổi sáng đầy căng thẳng kia, ba người bạn rủ nhau đi ăn uống thật đã để giải tỏa cho đầu óc nhẹ nhõm.

2. Chương 2: Chương 2

Trên cương vị của một trưởng phòng kế hoạch, Hiếu là một trong những người quan trọng trong ban tuyển dụng. Anh phải có mặt từ sớm để đốc thúc công việc, và cũng là một trong những người về sau cùng khi mọi chuyện đã hoàn thành một cách tốt đẹp, bởi vậy nên hiện tại anh không còn nghĩ được gì khác ngoài một giấc ngủ thật dài.

Trở về căn hộ của mình chỉ sau 10 phút lái xe, anh buông người lên giường để tự thưởng cho bản thân sau những vất vả của ngày hôm nay. Thế nhưng cái báo cáo công việc lại ngăn không cho anh được hưởng thụ giây phút thoải mái ấy lâu hơn. Sau buổi phỏng vấn, trưởng ban tuyển dụng là anh phải dựa vào nhận xét của các đồng nghiệp để viết báo cáo tổng kết về chất lượng sinh viên xin việc đợt này rồi còn nộp lên cho chủ tịch xét duyệt.

Ngồi xem lại một lượt các hồ sơ của người được chọn, anh bỗng dừng dừng lại ở hai người đặc biệt nhất, đó là chàng sinh viên trường Luật tên Quân và cô nàng Minh Anh của đại học Kinh tế. Hai người họ dù đều là lần đầu đi phỏng vấn nhưng lại có thái độ rất đúng mực, hiểu biết về công ty hoàn toàn đầy đủ, và quan trọng là có một cách nói chuyện rất thu hút. Họ đã cho tất cả những người có mặt ở đó những câu trả lời hợp lý. Và không hiểu sao chỉ qua lời nói của họ thôi mà hầu như ai cũng tin rằng họ thật sự có năng lực và chắc chắn sẽ trở thành một nhân viên giỏi trong tương lai. Ngay đến một người khó tính như Hiếu mà còn thấy ấn tượng thì quả thực chắc các sếp sẽ rất hài lòng. Sau khi hoàn thành bản báo cáo, Hiếu chuẩn bị rồi đi ngủ luôn, anh thậm chí còn chẳng buồn ăn tối.

Hiếu vốn có một gia đình rất hạnh phúc, bố mẹ và cô em gái đều rất yêu thương anh. Nhưng cách đây năm năm, bố mẹ anh đã gặp tai nạn và qua đời. Giờ thì chỉ còn con bé là người thân duy nhất của anh, Hạ Thảo cũng là một nghệ sĩ dương cầm có tài và rất nổi tiếng. Có thể nói, đối với anh chàng này thì công việc luôn là điều quan trọng hàng đầu nhưng em gái lại là ưu tiên số một. Vì thế, khi hay tin con bé được dàn nhạc ở Bỉ nhận dù vô cùng lo lắng và không an tâm để em sống xa nhà một mình nhưng anh vẫn đồng ý để Thảo theo đuổi ước mơ tới cùng.

Giờ thì cuối cùng cũng đến ngày con bé trở về sau ba năm hoạt động ở nước ngoài, và anh muốn được đích thân đón Thảo về nhà, cho dù cơ quan có việc gấp anh cũng không bận tâm.

Từ trước giờ máy bay hạ cánh cả tiếng đồng hồ, Hiếu đã có mặt ở sân bay. Nhưng điều anh không ngờ là em gái mình lại được đón tiếp nồng hậu đến vậy. Hạ Thảo là một nghệ sĩ dương cầm chứ không phải một ngôi sao ca nhạc đình đám nào đó, vậy mà ở sân bay lúc này lại tụ tập rất đông những người tự nhận là fan hâm mộ của cô, rồi còn có cả một số phóng viên đến tác nghiệp. Hiếu thực sự không tìm được chỗ nào để đứng cho vững mà chờ em.

Thế rồi nhân vật quan trọng cũng bước ra, cô gái nhỏ trông vô cùng tươi tắn và rạng rỡ cho dù vừa trải qua một chuyến bay dài. Và có vẻ như sự xuất hiện của Thảo đã làm cho không khí khu vực này nóng hẳn lên, những cô gái, chàng trai thì nhau hú hét gọi tên Thảo, máy ảnh chớp liên tục. Hiếu bị đám đông xô đẩy chỉ muốn đổ khụy luôn xuống sàn. Thảo thì dù mệt nhưng vẫn phải đứng lại bắt tay và kí tặng cho người hâm mộ, trong lúc đó cô đã nhanh chóng nhận ra một bóng dáng quen thuộc. Thảo giơ tay lên vẫy, nở nụ cười rạng rỡ nhìn anh trai mình đang bị chen ép một cách tội nghiệp, nhưng không có cách nào giúp anh thoát ra, cô chỉ đành ra dấu rằng sẽ đợi anh bên ngoài.

Quả thực, với một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp và tài năng như Thảo thì người ta có không yêu mến cũng không được. Hơn nữa, cô còn mới dành được một giải thưởng danh giá trong cuộc thi ở Đức cách đây hai tuần,

ngay đến chương trình thời sự còn ca ngợi cô thì lý nào họ lại không thể. Nhưng được chào đón nồng nhiệt tới mức này thì bản thân Thảo cũng không dám nghĩ tới. Ngồi trong xe an toàn, cô gái bấm điện thoại gọi cho anh, hai người hẹn gặp nhau ở bên ngoài sân bay, chắc cô sẽ tìm đoạn nào vắng người rồi chuyển sang xe anh để về nhà.

Cuối cùng cũng đặt chân vào ngôi nhà yêu dấu, Hạ Thảo mừng tới nỗi suýt nữa thì bật khóc, bao nhiêu nỗi nhớ về cha mẹ chợt ùa về, thấp một nén nhang lên bàn thờ, cô chấp tay trước ngực và thì thầm: “Con đã về rồi ạ.”. Sau đó thì gạt nhẹ giọt nước mắt vừa trào ra khỏi khóe mi, cô quay lại ôm ông anh đáng kính một cái, lâu lắm mới lại được anh vỗ về, cảm giác thật an toàn và ấm áp.

3. Chương 3

- Này, chúng mày đã nhận được điện thoại chưa? – Tùng lên tiếng hỏi hai cô bạn khi cả ba vừa đặt chân vào căng tin trường.

- Điện thoại gì cơ? – Trang hỏi lại.

- Thì điện thoại của bên CNL ấy. Thông báo tin mới nhé, tao được nhận rồi. Từ tuần sau sẽ bắt đầu đi làm. Tao được phân bên phòng marketing đấy.

- Trông kìa, trông kìa, cái mặt thấy ghét không cơ chứ? – Trang bĩu môi.

- Thật à? Chúc mừng mày nhé, thế là đúng ý rồi còn gì. Khao bọn tao cái gì đi chứ? – Minh Anh tranh thủ dụ dỗ.

- Ủ, được thôi, cho chúng mày chọn thoải mái, hôm nay tao đãi.

- Gì chứ, khao đồ ăn trong căng tin á, thôi xin, tôi chả thèm. – Trang phụng phịu nói.

- Thế bây giờ mày muốn gì? Tôi chỉ có tiền đãi mấy món này thôi, ăn thì ăn không ăn thì nhịn.

Trong khi hai người kia còn đang tranh cãi về vấn đề ăn uống, điện thoại trong túi Minh Anh đổ chuông, cô đành đứng dậy đi ra ngoài nghe máy.

- Alô?

- Alô, xin hỏi đây có phải điện thoại của Nguyễn Minh Anh không ạ?

- Vâng, tôi nghe đây, ai thế ạ?

- À, xin chào bạn, tôi là nhân viên phòng nhân sự của tập đoàn CNL, tôi gọi điện để thông báo là bạn đã vượt qua vòng phỏng vấn. Mời bạn từ thứ hai tuần sau bắt đầu đi làm. Bạn phải có mặt ở trụ sở chính ở số 15 Tôn Thất Thuyết vào đúng 7h30 sáng. Tạm thời bạn được phân công tác ở phòng tài chính. Khi đến nơi hãy ghé qua quầy tiếp tân để lấy thẻ nhân viên của mình. Phòng làm việc của bạn ở tầng bảy của tòa nhà. Trong thời gian thực tập, mỗi ngày bạn chỉ cần làm 6 tiếng, bạn có thể thu xếp để phù hợp với thời gian sinh hoạt và học tập của mình. Chúc bạn làm việc hiệu quả.

- Dạ, vâng, cảm ơn chị. Em sẽ đi làm đầy đủ và đúng giờ ạ.

Khỏi phải nói cũng biết Minh Anh mừng tới mức nào, cô thiếu chút nữa đã hú hét ầm ỹ ở ngay cửa căng tin, nhưng may mà còn tỉnh táo, cô chạy ngay vào chỗ hai đứa bạn để thông báo về cuộc điện thoại cô mới nhận được.

- Yay, yay, yay... vậy là chúng ta được đi làm cùng nhau rồi. Thích quá đi mất. – Tùng nắm lấy tay cô bạn kêu lên sung sướng, họ nhìn nhau cười rất thoải mái.

- Tại sao lại thế? Sao tao vẫn chưa được nhận điện thoại, chắc là có nhầm lẫn gì rồi. Không lý nào chúng mày được nhận còn tao thì không. Ahhhh... ghét quá!!! – Hà Trang tỏ ra bức xúc vô cùng, dù trong lòng

cũng có một chút là mừng cho các bạn, nhưng tất nhiên, nỗi ghen tị vẫn lớn hơn và đã che lấp đi cái điều kia.

- Thôi nào, cứ chờ từ giờ tới tối xem, biết đâu người ta gọi ày sau cùng. – Minh Anh tìm cách an ủi cô gái.

- Phải đấy. Cứ chờ thêm đi, còn giờ, mày muốn ăn gì gọi đi trước khi tao đổi ý. – Tùng bồi thêm vào.

Chỉ nhắc tới ăn là Trang quên hết những điều khác. Cô gái lập tức lấy lại tinh thần rồi gọi một đồng các thứ ra để ăn cho đã, cũng coi như một cách trả thù hai đứa hâm may mắn hơn mình.

- Ê này – vừa chúi mũi vào cái màn hình điện thoại, miệng thì nhồm nhoàm nhai thịt bò khô, Tùng lên tiếng gọi – Minh Anh à, thần tượng của mày về nước rồi này.

- Hả? Ai cơ?

- Thì “em yêu” Hạ Thảo của mày áy. Về từ tối qua rồi này. Và theo như những gì tao cập nhật được thì ngày mai cô nàng tổ chức mini show đánh dấu sự trở về sau ba năm xa quê đấy. Bây giờ đang bắt đầu bán vé ở cửa nhà hát lớn. Mày muốn đi không, tao nhờ bạn tao mua vé luôn cho.

- Ủa, thật à? Ahh... em yêu về thật rồi! Chờ mãi, tưởng nhớ chết luôn! Có chứ, nhờ bạn mày mua ghế hàng C cho tao nhé. Phải ở gần em ý mới được.

- Trời ạ, mày có phải con gái không vậy, sao nghe cách mày nói cứ như đã thâm thương trộm nhớ người ta lâu rồi ấy. – Trang lúc nào cũng biết cách xía xối người khác.

- Mày không biết thì đừng nói. Em ý tuyệt vời như vậy, sao mà không chết mê chết mệt được chứ. Mày đã thấy cô bé nào vừa xinh đẹp lại giỏi giang như thế chưa hả? Người ta được gửi từ thiên đường xuống đây, không như một số người bị gửi từ nơi ngược lại đâu.

- Này, này! Có thôi không thì bảo. – Tùng nhảy vào khi thấy hai đứa bạn như sắp bắt đầu cuộc tranh luận không có hồi kết.

Quả thực, với Minh Anh thì Hạ Thảo là một vị cứu tinh, một nữ thần tượng. Vào cái lúc mà cô đang buồn chán vì chuyện gia đình thì những bản nhạc do Thảo chơi đã an ủi tâm hồn cô. Dẫu biết nhạc hay thì phải cảm ơn người soạn nhạc, nhưng nếu không có những thiên tài như Thảo thì mãi mãi cũng Minh Anh cũng không hình dung được nhạc thính phòng có sức hút lớn tới mức nào. Cái cách mà Thảo chơi đàn luôn tạo cho người nghe một xúc cảm đặc biệt, dường như cô luôn đặt cả trái tim mình vào việc cảm thụ và chơi nhạc ấy. Cứ nghĩ tới việc ngày mai lại được đắm chìm trong những cảm xúc cũ, Minh Anh lại thấy hạnh phúc.

Bỏ ra một số tiền không nhỏ để có một cái ghế đẹp, Minh Anh quyết định trông mình phải thật chỉnh chu vào buổi tối ấy. Thế nên cô sẽ đi làm tóc và mua ủng một đôi giày đẹp để hợp bộ với cái váy mới tậu hôm đi hội chợ đồ cũ. Nhờ có người chủ rất biết giữ gìn nên trông cái váy Miu Miu vẫn còn mới lắm, để mua được nó với mức giá không bao giờ dám nghĩ cô đã phải tốn rất nhiều công sức, vậy nên Minh Anh cho rằng diện nó là hoàn toàn phù hợp với những dịp như thế này.

Xúng xính váy áo, điệu đà từ chân tới đầu, đúng 7h Minh Anh ra khỏi nhà. Cô đã xin phép mẹ từ trước nên lúc này chỉ có việc khóa cửa cho cẩn thận mà đi thôi, mẹ cô bận đi trực rồi thế nên hôm nay có về muộn một chút cũng không ai biết, cô gái rất mừng vì điều đó. Đến nhà hát, cô cảm thấy mình thật sự may mắn khi nhờ được người mua vé từ sớm, nếu không hẳn là chờ đến lúc cô có thời gian đi mua thì đã không còn nữa rồi, cả khán phòng vài trăm chỗ ngồi đã kín đặc, quả thực Hạ Thảo rất có tiếng tăm mà. Ổn định chỗ ngồi, Minh Anh kiểm tra lại bó hoa cô đã mua xem nó có bị nát hay gì không, nhưng thật may nó vẫn còn rất tươi, lát nữa cô phải tìm cách gặp riêng Thảo mới được, dẫu biết rằng điều đó rất khó khăn.

Quả là không ngoài sự mong đợi, được nghe nhạc trực tiếp thế này hay hơn nghe trên mạng hay qua đài nhiều, Minh Anh cảm thấy như thể chưa từng hạnh phúc hơn. Chỉ có điều, nhìn qua nhìn lại thấy đâu đâu người ta cũng có đôi có cặp, bất giác Minh Anh lại thấy tủi thân. Lần đầu cô gặp Tú chính là ở buổi biểu diễn chia tay của Hạ Thảo trước khi cô gái ra nhập dàn nhạc Julia của Bỉ, đúng thời điểm này ba năm trước. Ấy vậy mà giờ cô lại chỉ còn có một mình, kể ra thì cũng thất vọng thật đấy.

Kết thúc bản nhạc cuối, Hạ Thảo còn giữ mọi người lại để nói lời cảm ơn. Cô tỏ ra vô cùng cảm kích trước tình cảm mà mọi người đã dành cho cô. Cô cũng hứa hẹn rằng mình sẽ cố gắng hơn nữa để cống hiến thật nhiều và để đền đáp cho sự yêu mến của khán giả. Cả khán phòng vang lên những tràng pháo tay giòn giã. Ngay khi mọi người bắt đầu lên sân khấu tặng hoa cho Thảo thì Minh Anh nhanh chóng lên vào khu vực cánh gà. Cô gái rất biết lợi dụng đám đông. Cô tìm ình một chỗ đứng khá kín đáo vì không muốn bị đá ra khỏi đây trước khi trực tiếp gặp mặt Thảo. Trong khi chờ đợi thì Minh Anh không ngừng thắc mắc, không biết cô gái ấy còn nhớ mặt mình không, rồi nhớ mà cô ấy sợ quá hét ầm lên rồi mình bị đám người mặc áo security kia lôi ra khỏi cửa trước khi kịp nói gì thì tệ quá. Thế nhưng mọi chuyện đều ngoài sự suy tính, Thảo ngay khi nhìn thấy Minh Anh cầm bó hoa đứng trước mặt thì đã vô cùng vui mừng, cô gái chạy lại ôm chầm lấy Minh Anh.

- Chị! Em cứ tưởng chị không tới xem em diễn. Lâu rồi không gặp, chị khỏe không?

- Em vẫn còn nhớ chị cơ à?

- đương nhiên rồi, sao mà em quên chị được chứ. Thế nào? Sau lần đó chân chị còn đau không?

Phải rồi, lần gặp trước độc đáo như vậy, Thảo có muốn quên chắc cũng khó. Nhớ lại Minh Anh lại thấy buồn cười. Hôm đó, sau buổi diễn chia tay của Thảo, Minh Anh cũng chạy lên sân khấu tặng hoa như những người hôm nay đã làm. Nhưng luống cuống thế nào cô lại bị vấp và ngã sõng soài trước mặt bao nhiêu người ở đó, hoa cầm trên tay thì bị dập nát hết cả, chân bị trẹo đau đến không đứng dậy được. Cứ nghĩ thật là mất hình tượng quá, còn mặt mũi nào mà nhìn Hạ Thảo nữa, cô đang tính tìm cách bò xuống sân khấu thì cùng một lúc có hai cánh tay cùng đỡ cô dậy, một là Thảo, còn một chính là Tú.

- Chị có bó hoa tặng em, mừng em trở về. Cảm ơn em vì buổi biểu diễn tuyệt vời này.

- Em cảm ơn, hoa đẹp quá! Hôm nào chị em mình hẹn nhau đi chơi rồi trò chuyện nhiều hơn nhé, bây giờ em phải đi rồi. Rất vui được gặp lại chị.

- Ừm, chào em.

Đúng lúc Minh Anh định đi ra thì có mấy người nữa đến, thấy Thảo có vẻ thân thiết với họ nên đoán chắc đó là gia đình cô, nghĩ đến việc có một cô gái như vậy là người nhà thật không còn gì tuyệt vời hơn.

- Ai thế em? – Hiếu lên tiếng hỏi khi thấy cô gái đang đi về phía ngược lại.

- À, một người bạn của em. Chị ấy tên Minh Anh, em đã gặp từ ba năm trước trong buổi diễn chia tay. Hoa đẹp anh nhỉ! – vừa nói Thảo vừa đưa mũi hít hà hương thơm của hoa.

Nghe thấy hai chữ Minh Anh Hiếu lại thấy tò mò, anh ngoái lại nhìn lần nữa, anh cũng không hiểu sao lại làm thế, tuy nhìn không rõ nhưng anh cũng tự nhủ chắc không phải là cô nhân viên thực tập mới mà anh đã duyệt đâu, làm gì có chuyện trùng hợp thế.

4. Chương 4

Ngày đầu đi làm, quả thật Minh Anh cũng thấy hồi hộp ghê gớm. Cô tìm ình một bộ đồ gọn gàng nhất, trang điểm nhẹ, vấn tóc lên cao, sau khi ăn sáng cùng mẹ thì mới lên đường ra trạm xe bus. Cũng may là những năm trước cô đã học hành rất chăm chỉ cho nên năm nay lịch học ở trường chỉ còn lại có vài buổi một tuần, cô hoàn toàn có thể chọn các lớp học không trùng với lịch đi làm, với lại giáo sư Hạnh cũng tạo điều kiện hết mức cho cô, nên nếu có vô tình bỏ lớp thì ông vẫn châm chước ột chút. Cứ thế là yên tâm, Minh Anh quyết tâm sẽ nỗ lực để sau này khi đi xin việc thì trong hồ sơ của cô sẽ có một vài lời nhận xét tốt đẹp từ tập đoàn CNL.

Đến công ty trước khi bắt đầu giờ làm những 15 phút, cô gái hoàn toàn có thời gian hoàn tất thủ tục ở quầy lễ tân, rồi còn thừa ra vài phút để thăm quan một số phòng ban ở đây.

Đúng 7h30, trưởng phòng tài chính đến, Minh Anh liền tìm gặp chị ta để giới thiệu về mình và hỏi một số điều cần biết. Kết quả thì cô biết được rằng mình từ nay là chân chạy việc của phòng. Việc của cô là đánh văn bản, in và photo tài liệu, pha café,... đại loại là những việc vặt đều sẽ do cô đảm nhiệm. Tuy nhiên, đã biết trước điều này nên Minh Anh cũng không mấy ngạc nhiên, cô thậm chí còn tỏ ra rất siêng năng và có trách nhiệm với công việc. Vì là một người có tính cách dễ chịu, cộng thêm tính ham học hỏi và cũng rất hay cười nên cô rất được lòng mọi người, ai trong phòng cũng đều quý cô và coi cô như em út trong nhà.

Vào một buổi sáng, khi cô đang đi xin ít nước sôi ở căng tin để pha café vì không kịp đun thì gặp chị Trinh cùng phòng đang vội vã đi đâu đó. Thấy Minh Anh, Trinh gọi với, vẻ rất vui mừng:

- Minh Anh! Em mang giúp chị tập tài liệu này qua phòng kế hoạch gửi cho trưởng phòng bên ý được không? Sếp lớn gọi chị, giờ phải đi luôn, không kịp xuống dưới. Em biết phòng kế hoạch ở đâu chưa?

- Dạ, em biết rồi ạ. Chị cứ để em, nhưng có gấp lắm không ạ, để em mang bình nước về phòng mình đã rồi đi được không?

- Ủ, cũng được, em nhanh nhé vì bên ý đang giục. – Nói dứt câu Trinh vội chạy đi để giữ thang máy lại trước khi cửa đóng.

Còn lại Minh Anh, cô nhanh chóng mang cất cái bình rồi đi xuống tầng ba. Đến gần cửa phòng, đột nhiên Minh Anh thấy quai giày bị tuột, liền cúi xuống cài lại, khi đứng dậy thì đúng lúc có người mở cửa đi ra, cả cánh cửa gỗ đập vào đầu cô đánh một tiếng “cốp” đau điếng. Minh Anh không giữ được thăng bằng liền ngã ngửa ngồi phịch xuống đất, cái mông cũng tê dại. Người kia thấy Minh Anh bị như vậy vội xin lỗi liên tục đồng thời cúi xuống hỏi xem cô có đau lắm không. Thật sự, đến lúc này cô gái vẫn chưa hết hoa mày chóng mặt, sao có cảm giác quanh đầu cô toàn trắng với sao thể nhĩ, đau tưởng chết chứ. Không thấy người ta nói gì, cúi xuống thấy cô gái đeo thẻ có tên Nguyễn Minh Anh - nhân viên phòng tài chính, Hiếu sưng người. Anh đỡ cô đứng dậy, hỏi lại lần nữa để chờ nghe câu trả lời từ nạn nhân. Lúc này anh hơi vội nên mở cửa mạnh như vậy chắc cô sẽ sưng u cả một cục ở trán mất. Bấy giờ Minh Anh mới cảm thấy mình sống lại đôi phần, cô vội vàng tay thì xoa trán, tay thì khua khua trước mặt đối phương rồi nói:

- Em không sao, không sao. Hơi văng đầu chút thôi, vẫn chưa chết ạ. May quá!

Tưởng cô gái đang trách mình anh lại xin lỗi, nói rằng anh không cố ý, tại chờ mãi không thấy bên tài chính gửi giấy tờ xuống nên định đi lên lấy, thành ra hơi vội. Nghe nhắc tới giấy tờ, Minh Anh mới chợt nhớ ra, cô lẩm bẩm “Đúng rồi, tập tài liệu bay đăng nào rồi không biết.”, rồi đưa mắt nhìn quanh một lượt, cuối cùng cũng thấy nó trong góc tường. Cô cố mở to mắt, loạng choạng đi về phía đó nhặt đồ lên, thấy bị dính cát liền đưa lên gần miệng thổi phù phù và lấy tay phủi cho sạch, sau đó mới chạy lại chỗ Hiếu giờ ra trước mặt anh:

- Tài liệu anh cần đây ạ. Chị Trinh bên em nhờ chuyển cho trưởng phòng, anh gửi hộ em nhé!

Nói rồi cúi đầu chào người đối diện và quay đầu bước đi. Giờ lại nhớ ra vết sưng trên trán, nhức quá cô lại phải lấy tay day nhẹ, hi vọng hôm qua không bỏ lọ cao con hổ ra khỏi túi, nếu xoa nó may ra một lúc nữa đỡ sưng, nhờ mà mấy anh chị cùng phòng nhìn thấy thế nào cũng tra hỏi cô mà xem. Ai mà dám trả lời đàn anh đàn chị mình là tại em ngu ngốc đứng chắn trước cửa phòng người ta nên bị cửa đánh ột trưởng tê cả trán lẫn mông. Haizz... nhớ tới cái mông, lúc vào đến thang máy cô mới dám đưa tay lên xoa, lòng tự nhủ thế này mà tối đi xe bus thì chẳng dám ngồi nữa, nhờ đi qua ổ gà chắc chết.

Khi Minh Anh đi khuất, Hiếu vẫn đứng đó nhìn theo, anh thấy rất có lỗi, chắc chắn là lát nữa trán cô ấy sẽ sưng to như quả ổi. Nhưng rồi nhớ ra việc cần làm, anh mang tập tài liệu đi vào luôn, tự nhủ giờ ăn trưa sẽ tìm cô ấy đưa cho lọ dầu anh mang theo.

Về tới phòng làm việc, Minh Anh dùng tay giả vờ gãi trán để che đi vết sưng, cô đi nhanh tới chỗ của mình và lục đồ trong túi, nhưng tìm mãi vẫn không thấy lọ cao thân yêu đâu. Chết rồi, không lẽ tối qua mòng du, trong lúc sửa soạn đôi túi đã quên không cho vào. Minh Anh cảm thấy vô cùng khó chịu, trí óc cô đứng là đạo này có vấn đề thật rồi, đến phát điên mất. Sau khi lấy cái gương nhỏ ra soi thấy trán mình đã bầm cả một khoảng lớn, chỗ giữa nổi u lên một cục to tướng, tấy đỏ và còn có vết nứt, Minh Anh chỉ muốn đập đầu xuống bàn tự vẫn, thế này thì còn dám đi tới đâu nữa đây. Mới ngày thứ tư đi làm đã gặp nạn rồi, Minh Anh nhăn nhó khóc không ra tiếng, trán được dịp lại càng nhức hơn.

Đúng lúc ấy chị Trinh hùng hổ bước tới chỗ Minh Anh hỏi xem cô đưa tài liệu chưa và định nhờ cô lấy giúp tách café nhưng khi nhìn thấy cảnh cô gái nhỏ khổ sở nhìn mình bằng đôi mắt ngân ngấn nước, cái trán thì như thế, chẳng hiểu sao lại thấy buồn cười. Nhưng không nỡ làm Minh Anh thêm tủi thân, cô cố nhin hỏi nhỏ về rất ân cần:

- Em bị sao thế này?

Dường như gặp được cái phao cứu sinh to lớn, Minh Anh dở khóc dở cười trình bày lại sự cố mới gặp phải, cố gắng nói thật nhỏ để không làm ảnh hưởng tới những người khác, kết lại bằng một câu hỏi với đầy sự mong đợi:

- Chị có dầu gió hay lọ cao nào không, cho em mượn thoa đi.

- Chị xin lỗi, nhưng chị không có, hay để chị hỏi cái Nguyệt nhé?

- Thôi ạ, chị ấy chắc cũng không có đâu. Chắc một lúc nữa sẽ xếp bớt thôi. Chị đừng lo, cứ đi làm đi em lấy café cho.

Chả hiểu sao cứ nhắc tới Nguyệt là Minh Anh lại có chút e dè. Cô cố nén nỗi đau và sự ngại ngùng, nhân lúc ai nấy đang bận rộn liền chạy nhanh đến cái bàn ở góc phòng, nhanh chóng pha cho Trinh cốc café sữa bốc hơi nghi ngút, nghe mùi thơm đã thấy thèm. Đưa cho Trinh xong Minh Anh lại ngoan ngoãn về chỗ mình, lúc này thấy ai đó đã đặt lên mặt bàn mình tập tài liệu cùng tờ giấy nhắn “photo làm năm bản rồi mang phát ồi phòng ban một bản.” cô lại cầm cúi đi làm nhiệm vụ. Haizz... giờ cầm mấy tập giấy lộn lờ khắp nơi chẳng khác nào tự đào mộ chôn mình, sau này có lẽ chẳng dám đi làm nữa, nghĩ vậy cô gái lén vào toilet gọi cho cứu tinh. Chỉ 5 phút sau đã nghe tiếng ho khê ở ngoài hành lang, cô vội vã chạy ra. Nhìn thấy bạn, tự dưng Tùng không kìm được bật cười thành tiếng.

- Shh... mày điên à, định gọi cả công ty lại mà nhìn tao chắc? – Minh Anh vội vã nhéo vào eo thằng bạn một cái rồi nói như rít qua kẽ răng.

- Ui da, em xin lỗi. Tại chị nhìn khó tả quá nên...

- Thế nên tao mới cần đến mày, không thì còn khướt nhé. Chị nhờ chú việc một việc, mang đồng này đi phát cho năm phòng ban, mỗi phòng một bản trừ phòng tài chính ra. Có làm được không?

- Này, tao là con ở nhà mày đấy à, việc ai người nấy làm. Anh đây cũng đang chạy đến như cả chân ra rồi.

- Thôi mà, tao xin mày, không lẽ mày muốn tao vác cái cục này lộn lờ khắp công ty để hôm sau có ảnh trên website chính luôn à? Giúp tao đi, sau này cần gì tao cũng làm ày mà, Tùng đẹp trai à!!! – cố kéo dài cái tên của bạn, trông cô y như đang làm nũng mẹ để xin được ăn vụng một miếng vạy.

- Được rồi, nể tình mày cũng không đối xử tệ với tao bao nhiêu năm qua. Đưa đây!!!

Cuối cùng thì cũng được người ta đồng ý cái rụp, Minh Anh mừng muốn khóc, cô chìa tập giấy ra cho bạn với nụ cười rạng rỡ. Cảm giác kiểu mình bị người ta lừa đi chết thay, sao trông nụ cười giả tạo thế không biết, Tùng gườm gườm giật lấy tập tài liệu từ bạn rồi đi thẳng không nói gì nữa. Minh Anh bấy giờ mới cảm thấy mình đã thở được trở lại, lòng vô cùng nhẹ nhõm hai tay chấp sau lưng ung dung đi về.

Cuối cùng cũng tới giờ ăn trưa, cả phòng đều mừng ra mặt khi nghe chuông réo, mọi người vội vã thu dọn để nhanh chóng đi lấp đầy chỗ trống lấy sức chiều tiếp tục công tác. Chỉ duy có Minh Anh, cô cứ cầm cúi gõ bàn phím tành tạch, tóc buông xõa che mất gần nửa khuôn mặt, ai rủ đi ăn cũng từ chối, nói là mình làm nốt rồi xuống sau. Thấy cô gái chăm chỉ như vậy mọi người cũng không cố lôi kéo, lũ lượt cùng nhau đi ăn. Đến khi còn lại một mình, Minh Anh mới thở nhẹ, cô lại lấy gương soi chỉ với một ước nguyện là có thể nhìn thấy cái cục quái thai kia xếp bớt, thế nhưng trời không thương cô. Minh Anh thất vọng tràn trề, thôi thì hôm nay nhịn, thiếu cơm một bữa cũng chẳng thể chết. Mặc kệ dạ dày đang than khóc, cô lấy tạm cái kẹo trong túi ra nhai cho đỡ bị hạ đường huyết sau đó lại chuyên tâm đánh văn bản.

Đến tầm 12h30, toàn bộ đồng chữ kia đã nằm gọn trong file word, Minh Anh vui vẻ làm vài thao tác rồi chạy nhanh ra chỗ máy in chờ. Đúng lúc này thì có tiếng gõ cửa, Minh Anh một tay che trán, một tay xoay nhẹ cái núm và ưỡn cửa ra. Kì thực lúc này mới cảm thấy cửa ở đây thiết kế rất kì cục, đáng ra phải kéo vào

trong chứ, ai lại đẩy ra kiểu này, nếu thế hẳn là cô sẽ không mất đi vẻ tự tin xinh đẹp một cách lãng xẹt như vậy.

Khi cửa mở ra, Minh Anh lại được dịp ngạc nhiên với đối tượng đang đứng trước mặt, cô nhìn kĩ một chút mới nhận ra anh ta là người đã “hại” cô sáng nay. Khi chưa kịp cất tiếng thắc mắc đã nghe anh trần tình:

- Tôi đến để đưa cho cô lọ dầu. Tại tìm ở căng tin mãi không thấy cô nên tôi đành lên đây. Xin lỗi lần nữa, tôi thực sự không cố ý, cô mau lấy thoa đi, khô da nhẹ sẽ bớt sưng hơn đây.
- Vâng, cảm ơn anh. – Đón lấy cái lọ nhỏ từ anh, cô nói vẻ rất mừng giống như bắt được vàng vậy.
- Mà cô không đi ăn cơm à? Sao bây giờ vẫn ở đây? – Trước khi đi anh còn hỏi thêm.

Minh Anh nghĩ một lát, không biết có nên phủ thẳng là do cái cục này nên không dám đi hay bịa ra là đang bận, rồi cô lại nói rất nhẹ nhàng:

- Thú thực, em sợ người ta cười nên không dám đi đâu, nhưng cũng may sáng nay em ăn hơi nhiều nên tới giờ vẫn chưa thấy đói. Cảm ơn anh vì lọ dầu, có gì dùng xong chiều em mang trả anh nhé!
- Thôi không cần trả đâu, cô cứ giữ mà dùng. Dù vậy cũng nên ăn chút gì chứ, hay tôi xuống lấy cho cô?

Bỗng dưng lại nhận được lời đề nghị này, Minh Anh hơi choáng:

- Dạ thôi ạ. Thế phiền anh quá. Đằng nào cũng chỉ mấy tiếng nữa là em hết giờ làm rồi, trên đường về em sẽ ăn sau. Chào anh nhé!

Nói rồi cô đóng cửa lại luôn, trước đó đã kịp lướt qua cái thẻ của anh ta, giờ còn choáng hơn. Minh Anh không tin nổi nữa, cô được trưởng phòng kế hoạch đích thân hỏi thăm. Ôi trời đất thiên địa ơi, sếp đây, cô đã đụng mặt sếp tương lai và còn để lại ấn tượng không thể quên nơi anh ta. Cô rất muốn sau này ra trường xin được vào phòng kế hoạch, giờ chắc đổi qua phòng khác thôi. Lắm nhảm một mình, cô cầm tập giấy vẫn còn ấm ở cửa máy in cài ghim vào rồi mang đặt trên bàn sếp Hà. Sau đó mới lững thững về chỗ, thoa dầu lên vết bầm rồi ngả người ra ghế nghỉ ngơi một chút.

Hiếu sau khi thấy cửa đóng sầm lại cũng đành thở dài bước đi, anh có ý tốt mà cô ta không cần thì thôi, chẳng qua là do anh làm cô bị đau chứ không còn lâu anh mới thêm bận tâm nhé. Được sung sướng mà chẳng biết đường hưởng gì cả. Nghĩ lại mới thấy, thực ra không phải lỗi ở anh hoàn toàn, ai bảo cô gái ấy lúi húi trước cửa làm trò gì mờ ám không biết, nếu chịu đứng đẹp sang một bên đã chẳng có chuyện gì rồi. Nghĩ vậy thấy nhẹ nhõm hơn, anh dứt tay vào túi quần bước thẳng về hướng thang máy không do dự thêm nữa.

Sau đó, quả thực đến tầm 2h ruột Minh Anh như quặn lại vì đói, cô đành phải lấy có là có tiết ở trường để xin về sớm. Nếu không nhanh cô ngắt ra đây thì lại phiền, mẹ cô biết kiểu gì cũng rít lên rồi lại đích thân bắt cô truyền dịch này nọ để hồi sức các thứ. Lắm lúc thấy việc có mẹ làm bác sĩ cũng chẳng sung sướng gì cho cam.

5. Chương 5

Hai tuần sau, công ty có tổ chức một bữa tiệc kỉ niệm 10 năm thành lập, đối với những thực tập sinh thật chẳng có ích lợi gì. Ừ đúng là được tham dự tiệc tùng đấy nhưng mà không phải với tư cách nhân viên bình thường mà là người phục vụ bàn. Chẳng hiểu sao công ty mất công thuê cái hội trường hoành tráng thế mà không yêu cầu khách sạn phân công cho vài chục người chạy việc lại lỗi ngay nhân viên văn phòng ra để sai vật. Chạy đôn chạy đáo cả một ngày để sắp xếp các thứ, hôm sau còn phải có mặt từ sáng để học việc phục vụ sao cho khéo léo, Minh Anh giờ mới cảm nhận được, quả thật đồng tiền kiếm được không hề dễ chút nào, chợt thấy thương mẹ kinh khủng, hẳn là mẹ đã vất vả lắm mới nuôi được cô lớn như thế này.

Trước khi tới giờ tiệc bắt đầu có mấy phút, Minh Anh đang loay hoay thay đồ thì có một chị chạy vào nói là tổ trưởng đang gọi cô. Minh Anh cài nốt cái khuy cuối của áo sơ mi, vội vàng thay chân váy xong liền tức tốc đi tìm tổ trưởng hỏi xem có việc gì. Kết quả vì một đồng nghiệp có chuyện phải đi gấp nên Minh Anh

được kiêm thêm chức trách bê khay hoa và kỉ niệm chương lên sân khấu vào lúc chủ tịch trao phần thưởng cho những nhân viên xuất sắc của năm, cô chẳng dám kêu than chỉ vâng dạ nghe chỉ đạo.

Chẳng mấy chốc khách khứa đã bắt đầu đến đông dần, hội trường khách sạn rất lớn nhưng chỉ sau một lúc đã kín người, ai nấy đều váy áo tươm tất, nam thì phong độ, nữ thì lộng lẫy, người người đi lại trò chuyện rất rôm rả, tiếng ly cụng canh cách khắp nơi. Minh Anh tất bật bê khay chạy đi chạy lại để phục vụ sâm banh cho khách, chân bị đôi giày cao gót hành hạ không thương xót.

Được cái cô luôn nỗ lực cười thân thiện nên ai cũng chú ý, thấy cô nhiệt tình năng nổ mọi người đều rất tôn trọng. Chỉ có duy nhất một ông khách thường nhìn cô với ánh mắt rất kì quặc, mấy lần làm Minh Anh dựng hết tóc gáy, tuy vậy cũng không dám nói gì. Trong khi Minh Anh chạy việc không hết thì Hiếu lại đặc biệt được chủ tịch đưa đi khắp nơi để giới thiệu với những vị khách quan trọng. Cô thì dạ vâng này nọ, anh thì hết bắt tay lại cụng ly hoặc cúi đầu chào hỏi, cả hai đều rất bận bịu. Được một lúc thì Minh Anh mệt quá, cô lặng lẽ trốn vào một góc nghỉ vài phút cho chân đỡ đau. Khi đang thư giãn lại có người đi tới, cô vội xỏ chân vào giày rồi đứng lên nghiêm chỉnh, chỉ lo là gặp tổ trưởng kiểu gì cũng bị trách mắng. Thế nhưng đó không biết có phải may mắn không, người xuất hiện lại là cái ông khách kì quặc lúc trước. Ông ta mỉm cười nhìn rất hiền nói bằng giọng dịu dàng:

- Cô có thể chỉ cho tôi toilet ở đâu không?

- Dạ thưa ông, đi ra khỏi cửa chính rẽ trái đi một đoạn quặt sang phải, đến cuối hành lang chính là toilet ạ.
- nói xong liền cúi đầu nhẹ tỏ sự tôn kính.

- Thôi, khó hiểu quá, cô đưa tôi đi được không?

Trời ạ, Minh Anh thầm than, có thể thôi mà kêu khó hiểu, người này ở đâu rơi xuống không biết. Tuy vậy lại vẫn cố gắng cười gượng đồng ý. Sau đó cô đưa tay mời ông ta đi theo mình. Hai người đi cách nhau khoảng mấy bước chân thôi, cô thậm chí nghe rất rõ tiếng thở của người đàn ông đó, cũng hơi sợ sợ. Cô cố đi nhanh một chút, nhưng ông ta cũng bước theo rất nhịp nhàng. Minh Anh cố thở đều, lòng tự an ủi rằng không sao đâu, chắc ông ta gấp quá thôi. Thế nhưng chuyện không bình thường tý nào, đi qua chỗ rẽ thứ hai, hành lang vắng tanh không một bóng người, cô quyết định đi chậm lại rồi dừng hẳn, đứng gọn sang bên cô chỉ tay về phía trước và nói một cách lịch sự:

- Thưa ông, nhà vệ sinh ở phía đó, ông đi hết hành lang là tới. Tôi xin phép!

Nói đoạn cô quay người bước đi, cố để chuyển động thật nhanh, sao đột nhiên nhớ không khí nhộn nhịp ở phòng tiệc quá. Thế nhưng người đàn ông kia đã túm lấy tay cô và kéo lại, nói bằng giọng khản đặc, khác hẳn lúc trước, ánh mắt ông ta cũng vô cùng đáng sợ, tim Minh Anh bắt đầu đập thình thịch, cô cố rút tay ra, vẫn giữ giọng nhẹ nhàng:

- Dạ thưa, tôi còn phải quay vào làm việc, hôm nay chúng tôi thiếu người, vắng mặt lâu không được.

- Không lâu đâu. Cho tôi hôn em một cái thôi được không?

Khiếp, nhìn người đáng tuổi bố mình xưng hô kiểu đó Minh Anh chỉ muốn rụng hết cả tim gan, da gà không rủ mà cũng nổi lên khắp người, nhưng vẫn rất bình tĩnh. Cô nhớ bố từng dặn khi gặp tình huống xấu đừng để người khác thấy mình sợ hãi mà dễ nắm được điểm yếu, dù có thể nào vẫn phải bình tĩnh, và giờ cô đang cố gắng đây:

- Không được đâu. Phiehen ông buông tôi ra, không tôi hét lên bây giờ đây!

- Em sợ gì chứ? Chỉ một nụ hôn thôi mà, tôi trả cho em 300USD nhé! Hay em muốn nữa. Nếu em chịu theo tôi thì bao nhiêu cũng được, tôi đồng ý hết.

- Xin lỗi ông, nhưng tôi không phải loại con gái đó. Ông mà không buông tôi ra là tôi hét lên thật đấy. Đừng trách tôi lỗ măng.

- Nào, đừng như thế. Tôi sẽ nâng niu em như đồ quý. Nhìn người đẹp như em tất bật qua lại đáng thương như vậy tôi không đành lòng. Nghe tôi đi, nhất định em không phải chịu thiệt đâu.

Trời đất quỷ thần ơi, mình gặp phải loại người gì thế này. Minh Anh thực sự rất bất lực, đến giờ cô không buồn đòi co nữa mà dùng hết sức để ứn ông ta ra. Cô không tin 22 tuổi bề bầy sừng trâu lại yếu hơn cả

ông già trung niên. Nhưng nỗ lực không thành, lôi kéo kiểu này cô thậm chí còn tạo đà cho ông ta tiến tới gần mình hơn. Rồi trong một phút bất cẩn, Minh Anh bị ông ta xô vào tường, sau đó ép chặt cái bụng phệ của ông ta lên người cô, quyết không để Minh Anh chạy thoát. Cô biết mình đã rơi vào thế bị động, lòng chỉ thầm than là ngày xưa mấy đứa bạn rủ đi học võ mà lười quá, nếu không hẳn là cô đã tung cho lão già biến thái một đòn rồi. À nhắc đến đòn, Minh Anh chợt nảy ra ý định mới. Nhân lúc lão già háo sắc chưa đặt đôi môi tằm lợm của ông ta lên môi cô, Minh Anh dùng sức nâng gối thúc mạnh một phát trúng ngay chỗ hiểm. Lão lộn lập tức buông cô ra mà giữ lấy cái thứ đó của mình, đau tới lặn luôn ra sàn.

Minh Anh sướng rơn, cô không ngoái đầu lại mà co giò chạy biến, chỉ nghe vang vọng tiếng chửi rửa của lão lan ra khắp hành lang. Mặc kệ, lúc này kể cả có bị đuổi việc Minh Anh cũng không sợ, bảo toàn tính mạng là tốt rồi. Cô cứ thế chạy không biết trời đất gì hết, chỉ lo ông ta sẽ đuổi theo. Đột nhiên đến ngã rẽ thì có người đi tới, vì không dừng kịp nên cô huých cả cái vai vào ngực người ta, chắc đau lắm. Định thần lại, cô cúi đầu xin lỗi trước khi ngẩng lên và nhận ra Hiếu. Anh chàng thì nhìn cô như sinh vật lạ, bởi lúc này trông cô gái chẳng khác nào mới đi đánh trận về, một bên vạt áo tuột ra khỏi cạp váy, búi tóc thì lệch hẳn sang một bên, tóc con rơi xuống lòa xòa hai bên thái dương, trông vô vùng luộm thuộm.

Nhận ra sự chú ý của Hiếu, Minh Anh nhăn nhó thầm than khổ xong vẫn điềm tĩnh nói:

- Xin lỗi anh, tôi mới gây ra một sự cố. Anh có thể giúp tôi việc này không?

- Có chuyện gì?

- Xin anh đi về phía đó. – nói đoạn chỉ tay về phía cô vừa đi ra. – anh nghe thấy tiếng la hét chứ? Phiên anh giúp ông khách đó. Tôi nghĩ ông ta đang bị đau.

Nghe đến đây, Hiếu lo lắng gạt cô sang một bên tức tốc chạy đi xem người ta thế nào. Minh Anh khẽ thở nhẹ, cô tiếp tục đi về phía phòng tiệc. Còn Hiếu ngay khi nhìn thấy một người đàn ông đang lặn lội trên sàn nhà thì lo lắng ra mặt, anh hỏi :

- Ông bị đau ở đâu? Tôi gọi cấp cứu giúp ông nhé? Hay để tôi lấy xe đưa ông đi viện?

Bấy giờ người đàn ông trung niên mới ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Hiếu, anh chàng chợt nhận ra vừa nãy đã gặp người này ở trong hội trường, anh lại hỏi:

- Thì ra là giám đốc Hoàng Việt. Nào để tôi đỡ ông dậy, ông có thể đứng lên được chứ?

- Các anh... – ông ta nghiêng răng nói – công ty các anh sẽ phải trả giá.

Hiếu ngơ ngác tỏ vẻ không hiểu.

- Nếu các anh không lập tức sa thải con đàn bà thối tha đó, tôi sẽ không để yên đâu. Tại sao trên đời lại có loại con gái như thế chứ. Tôi nhất định sẽ kiện, kiện cho cô ta phải bán nhà, không có nhà thì phải bán thân mà bồi thường cho tổn thất của tôi.

- Xin ông bình tĩnh một chút, có chuyện gì đã xảy ra ạ?

- Còn chuyện gì nữa, cô ta đánh tôi chứ sao. Đến phát điên vì con mụ đó mất thôi, tưởng cô ta cao giá lắm sao. Đồ thối tha, bỉ ổi!

Trời ạ, ông ta chửi ai thế không biết, không phải đang tự miêu tả chính mình đấy chứ. Gì mà kiện tới mức tôi phải bán thân. Minh Anh ban nãy định đi nhưng nghĩ thế nào lại đứng tựa lưng ở một góc và đã nghe rõ mồn một cuộc trò chuyện kia, giờ thì đang vô cùng bức bối, chỉ hận là không thể đập cho ông ta một phát vào giữa cái mồm thối đó. Ông ta là cái thá gì mà chửi cô không ra gì như vậy. Đến mẹ cô cũng không bao giờ mắng cô nặng lời, lão già hợm hĩnh, làm như có tiền là có tất cả vậy. Nhưng xã hội này đúng là thế mà. Minh Anh chỉ còn biết thở dài ngao ngán, muốn an ủi mình mà cũng không xong, đời chán thật. Tuy nhiên cô vẫn có lòng tin là mình sẽ không bị sa thải kiểu vô lý như vậy. Cho dù lão ta có xuyên tạc mọi chuyện thì chắc chắn ban lãnh đạo cũng không ngu ngốc tới nỗi tin hoàn toàn và đổ mọi lỗi lầm lên cô đâu. Tập đoàn CNL từ xưa đến nay luôn được khen ngợi là làm việc rất công bằng, dân chủ. Mà nếu cô bị đuổi thật chỉ vì lão già đó thì cô cũng chẳng thêm làm ở đây, còn đây cơ hội khác cơ mà.

Nghĩ vậy Minh Anh cũng thoải mái hơn, cô quay về phòng tiệc để hoàn thành nốt nhiệm vụ được giao, cho dù mai trời có sập thì hôm nay cũng vẫn phải sống cho tốt, đó vẫn luôn là phương châm sống của cô gái.

Cuối cùng thì tiệc cũng tàn, trong phòng chỉ còn lại nhân viên phục vụ, thu dọn xong mọi người mới được về. Nhân lúc gấp cái khăn trải bàn ở cạnh chỗ Tùng, Minh Anh đã tranh thủ kể lại sự việc mà cô vừa trải qua lúc trước cho bạn nghe. Điều đó làm đôi mắt Tùng tròn to, anh cảm thấy vô cùng bức xúc, hùng hùng hổ hổ định đi tìm lão ta ột trận, may mà Minh Anh ngăn lại:

- Bình tĩnh! Tao kể ày không phải để mày đánh lão ta, chỉ là để chia sẻ thôi. Giờ cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi.

- Nhẹ cái gì, suýt chút nữa lão ta đã hại đời mày rồi mà còn bảo vệ lão nữa. Tao mà không đánh được lão thì sao xứng làm bạn mày. TỨC CHẾT ĐI ĐƯỢC, LÃO GIÀ HÁO SẮC!

- Không phải bảo vệ, giờ này chắc lão về lâu rồi, còn chờ để bị mày đánh chắc. Thôi, đừng cáu nữa, dù gì tao cũng vẫn lành lặn cơ mà, không phải sao? – nói đoạn cô gái nở nụ cười tươi nhất mà mình có để khẳng định lại, sau đó mới giục – Nhanh lên rồi mình cùng về!

Sau đó thì cả hai lại tiếp tục làm việc, kết lại cuộc trò chuyện ngắn bằng lời hẹn gặp ở ngoài sảnh khách sạn. Xong xuôi đâu đấy, Minh Anh nhanh chóng thay bộ đồng phục ra, rồi vui vẻ chào mấy người đồng nghiệp để đi về. Khi vừa ra khỏi phòng thay đồ, đang cố đóng cửa cho thật khê thì cô gái nhận ra có người đã đứng tựa lưng vào tường ngay cạnh chỗ mình đứng từ lúc nào, bất giác bị giật mình, cô kêu lên:

- Ôi mẹ ơi, anh làm gì ở đây giờ này vậy?

- Tôi muốn gặp cô để hỏi vài chuyện, cô rảnh không? – Hiếu điềm tĩnh tiến đến trước mặt Minh Anh nói.

Sau khi nhìn đồng hồ, biết rằng khá muộn rồi, giờ này chưa về chắc mẹ cô cũng lo, định bụng từ chối thì anh lại bồi thêm:

- Chuyện liên quan đến vị khách lúc trước, chỉ mất vài phút thôi, không lâu đâu.

Vậy thì đành phải đồng ý thôi, Minh Anh gật đầu đáp lời, sau đó xin phép để gọi một cuộc điện thoại. Báo với mẹ một tiếng là sẽ về muộn, đồng thời nhắn một tin báo Tùng về trước, hoàn tất thủ tục Minh Anh mới trở lại chỗ Hiếu đứng:

- Được rồi, giờ em đang nghe anh đây. – cô nói, mắt nhìn anh vẻ chờ đợi.

- Lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

- Anh đã nghe được những gì?

- Tôi hỏi trước cơ mà?

Nếu mà đôi co với người này chắc sẽ mất nhiều thời gian, nghĩ vậy Minh Anh đành nhin một chút:

- Lúc đó em đang dẫn ông ta đến toilet theo yêu cầu của ông ta thì đột nhiên thấy hiện tượng không bình thường. Em dừng lại và cho ông ta biết chỉ đi hết hành lang là tới nơi sau đó xin phép đi trước. Nhưng ông ta giữ em lại và bắt đầu có hành động và lời nói không đúng đắn. Em đã cố bình tĩnh để đối đáp lại, nhưng ông ta vẫn cố làm tới, vì vậy em buộc phải tự vệ. Sau đó thì mọi chuyện diễn ra như anh đã biết.

Hiếu nghe như nuốt từng lời của cô, sau đó thì anh tỏ vẻ suy tư như đang sắp xếp lại mọi thứ sao cho hợp lý nhất. Mất vài phút anh mới lên tiếng:

- Khi ấy có ai nhìn thấy hai người không?

- Nếu mà có người đi qua thì đã chẳng có chuyện gì rồi.

- Vậy lấy gì làm bằng chứng là cô nói thật?

- Anh không tin lời em?

- Tôi buộc lòng chưa thể tin khi mới chỉ nghe từ phía cô.

- Vậy em phải làm sao? Tất nhiên không có bằng chứng gì rồi, lúc đó chỉ có mỗi em và ông ta... – dừng lại vài phút, Minh Anh thấy hơi bối rối, cô cố nghĩ xem có cách nào giúp mình khẳng định mọi chuyện là chính xác, rồi đột nhiên – À, khách sạn lớn thường có camera ở khắp nơi đúng không? Liệu ở góc đó có cái nào không?

- Cũng có thể. Để tôi hỏi thử lễ tân xem thế nào.

- Em đi cùng anh.

Nói đoạn hai người đi ra thang máy để xuống sảnh. Sau khi nhận được thông tin từ phía nhân viên khách sạn, Hiếu và Minh Anh lại dùng thang máy xuống tầng hầm. Tới nơi, hai người được dịp trình bày lại lý do của mình một lần nữa và đề nghị hai nhân viên bảo vệ cho xem đoạn camera ở hành lang bên ngoài hội trường số 3 ở tầng 5, Hiếu thậm chí còn nhớ rõ lúc đó là 8h36'. Điều này làm Minh Anh ngạc nhiên vô cùng. Rất cuộc, hai người đàn ông kia dù khó chịu vì bị làm phiền khi đang ăn đêm nhưng vẫn đồng ý giúp, tất cả là nhờ có sự nhanh nhạy và khéo léo của Hiếu.

Chỉ với vài thao tác, ngay lập tức đoạn phim cần xem đã hiện lên trên màn hình chính, cả bốn con người có mặt ở đó đều dán mắt vào xem. Giờ thì Hiếu đã hiểu tất cả, dù đoạn phim kia không phát ra một âm thanh nào, nhưng nhìn vào cử chỉ của hai bên thì có thể khẳng định lời Minh Anh là đúng sự thật. Hiếu quay ra nhìn xem phản ứng của cô gái thế nào, thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt “tôi đã nói mà anh không tin cơ” chẳng hiểu sao Hiếu chợt thấy có lỗi. Anh rút chùm chìa khóa có cài chiếc USB trong túi ra đưa ột trong hai người bảo vệ và nói bằng giọng nhờ vả:

- Các anh có thể cắt đoạn phim ra rồi lưu vào đây giúp tôi không? Tôi thực sự cần đoạn phim này để làm bằng chứng ột vụ rắc rối.

Nhìn nhau một hồi, hai người kia quyết định phá quy định để giúp họ, phần vì thấy cô gái đứng đó giống người trong đoạn phim, phần vì cũng không nỡ từ chối. Khi đưa trả lại cái USB cho Hiếu, người đàn ông trẻ tuổi hơn còn nói:

- Thấy cậu quan tâm đến bạn gái như vậy nên tôi mới giúp đấy nhé, nhất định cậu phải cho lão kia một trận ra trò đấy.

- Vâng, cảm ơn anh. Nhưng cô ấy không phải bạn gái tôi.

- Cảm ơn các anh nhiều lắm ạ! – bấy giờ Minh Anh đứng sau Hiếu nãy giờ mới lên tiếng, khi nói còn cúi người xuống tỏ rõ sự biết ơn.

Hai người chào hỏi đàng hoàng rồi mới ra khỏi phòng trực ban đi về. Minh Anh đi đằng sau Hiếu cứ không ngừng mỉm cười sung sướng. Hạnh phúc quá, thế này chắc cô không bị đuổi việc cũng không cần bán thân bồi thường nữa rồi, Minh Anh thầm nghĩ. Sau đó nhớ ra công lao to lớn của sếp Hiếu, bất chấp việc đang đi ở giữa sảnh cô vượt lên trước mặt anh và cúi đầu xuống nói:

- Em thành thật cảm ơn anh! Làm phiền anh như vậy em cũng thấy có lỗi, đáng ra không nên lôi anh vào chuyện này. Nhưng nhờ vậy mà mọi chuyện đã đơn giản hơn nhiều. Vậy nên em không còn biết nói gì hơn ngoài cảm ơn anh.

- Được rồi, dù sao cũng là đồng nghiệp, không cần khách sáo với tôi như vậy. Mai tôi sẽ trình bày mọi chuyện cho chủ tịch biết, cô cứ yên tâm, ông ấy nhất định sẽ làm chủ chuyện này giúp cô.

- Vâng, vậy lại phải phiền anh thêm lần nữa rồi.

- Không có gì. Mà giờ cũng muộn rồi, cô có cần tôi đưa về không?

- Thôi không cần đâu ạ. Em tự về được mà. Chào anh!

Kết thúc câu cuối, Minh Anh cúi đầu chào Hiếu rồi nhanh chân đi ra khỏi cửa khách sạn. Anh đang đưa tay ra định gọi cô lại thì thấy cô gái đã đứng cùng một chàng trai rồi.

- Ô kìa, mày chưa về à? – nhận ra Tùng đang co ro đứng ở bên ngoài cửa cổ chống chọi với từng đợt gió lạnh thổi qua, Minh Anh ngạc nhiên hỏi.

- Hôm nay gió mùa về, ở đây lạnh quá! – nói đoạn anh không ngừng xoa mạnh vào hai bên bắp tay, mong rằng làm thế sẽ ấm hơn đôi chút.

- Mày đứng đây bao lâu rồi? – Minh Anh lo lắng nhìn bạn mình, người có đôi môi đã tái nhợt đi vì bị lạnh.

- Từ lúc xong việc.

Nhìn vào đồng hồ đeo trên tay, Minh Anh chỉ muốn đập cho thẳng bạn đỡ hơi một trận.

- Ôi trời, đã gần 1 tiếng rồi, chẳng hiểu bố còn làm gì ở đây mà không về nhà đi cho con nhờ?

- Hắt...xi.

Thế đấy, hắt đáp cô bằng một đồng mưa xuân. Minh Anh nhăn nhó lấy tay lau qua vùng trán, cô cố bình tĩnh để không quát tháo ầm ĩ nữa. Nhớ ra sáng nay có mang theo cái khăn len vì sợ sẽ về muộn như lúc này, cô lấy ra khỏi túi và quàng quanh đầu với cổ của bạn mình. Bấy giờ mới thăm rít lên “đồ quỷ sứ, mày cao thế làm gì không biết” hại cô gái phải kiễng lên kiễng xuống mới hành động xong. Minh Anh ôm lấy vai người bạn đang run lên vì lạnh, dìu anh đi đến bên mép đường để bắt taxi. Mãi mới có một cái đi đến, cô gái nhanh chóng mở cửa và giúp Tùng ngồi vào xe trước rồi cũng leo lên.

Khi hai người họ đã đi khuất Hiếu mới ra khỏi chỗ nấp bí mật, thực ra là cái cột ngay sau hai người kia thôi, tay rút túi quần, đôi mắt vẫn không ngừng dõi theo hướng chiếc taxi vừa đi. Mất một lúc bần thần với những suy nghĩ miên man, cuối cùng anh cũng bị cái lạnh làm cho tỉnh táo, liền nhanh chóng đi lấy xe về nhà.

Đợt lạnh đầu mùa khiến những người đi đường ai nấy đều phải co ro thu mình trong lớp áo mỏng, cố đi thật nhanh để sớm tới nơi cần đến. Giờ cũng đã khá muộn, bên ngoài đường người vắng hơn, gió cũng mạnh hơn.

6. Chương 6

Sáng hôm sau, khi Minh Anh đang mải mê đánh máy giúp Trinh thì nghe tiếng gõ cửa, cô đành phải rời mắt khỏi màn hình laptop, đi ra mở trước khi các anh chị khác phải nổi cáu vì bị làm phiền. Nhìn thấy Hiếu, Minh Anh mỉm cười nhẹ nhàng chào hỏi. Là người ngồi gần cửa nhất, Trinh thấy lạ liền quay lại nhìn thì không khỏi ngạc nhiên, dù lúc đó Minh Anh đã đóng cửa đi ra ngoài với người ta thì cô vẫn có thể nhận ra người vừa tới chính là sếp Hiếu. Anh ấy lại đích thân tìm đến phòng mình làm gì không biết, tự nhủ lát nữa sẽ hỏi Minh Anh cho ra nhẽ xong Trinh lại tiếp tục làm việc của mình. Phía sau cánh cửa gỗ, Minh Anh ngạc nhiên không kém Trinh:

- Anh đến đây có việc gì vậy?

- Để gọi cô đi với tôi lên gặp chủ tịch.

- Cả em cũng phải đi sao?

- Thế không lẽ một mình tôi đi? Tôi là người bị quấy rối hay sao? Đi nào!

Nói đoạn anh quay người đi trước, vốn là đã suýt đưa tay ra để kéo cô đi, nhưng thấy không tiện nên lại thôi. Minh Anh tất nhiên không dám từ chối, cô đành leo đèo theo sau anh.

Đến nơi, đối diện trực tiếp với người nắm quyền cao nhất của công ty, tìm Minh Anh không khỏi loạn nhịp. Dù cho hôm qua đã gặp mặt ông, đã đứng ngay cạnh ông, nhưng lúc đó cô chỉ là làm nhiệm vụ được giao, giờ phải đối mặt thế này thực sự cũng thấy lo lắng. Minh Anh lễ phép cúi đầu chào vị chủ tịch đáng kính rồi chờ Hiếu giúp cô mở lời trước:

- Thưa chủ tịch, cháu có việc muốn trình bày với chú. – Anh nói.

- Được rồi, chú nghe đây. – người đàn ông đã ngoại lục tuần, với vẻ chừng chạc điềm tĩnh rời mắt khỏi tập tài liệu trên bàn, ngược lên nhìn Hiếu nói – Hai đứa ngồi đi!

Nói dứt lời, chủ tịch đứng dậy khỏi cái ghế của mình, nhanh chóng tiến ra chỗ bộ sofa kê ở bên cạnh. Sau khi ổn định chỗ ngồi. Hiếu mới bắt đầu:

- Như chú đã biết, đây là Minh Anh, cô gái mà cháu đã kể. Hôm qua cô ấy gặp phải một tình huống khó xử và muốn trực tiếp nói với chú. – Nói đoạn anh quay sang ra hiệu cho cô gái.

Minh Anh bấy giờ khẽ hít một hơi thật sâu, cô ngồi thẳng nhìn về phía sếp tổng, nói một cách từ tốn, kể lại đầu đuôi mọi chuyện, không sót một chi tiết nào hết. Trình bày xong, cô kết lại một cách rất tha thiết:

- Xin chủ tịch hãy giúp cháu làm chủ chuyện này!

Chỉ chờ đến đây, Hiếu lặng lẽ rút USB ra để trên bàn trước mặt sếp tổng:

- Trong này có lưu một đoạn phim được quay bằng camera của khách sạn, xem xong nó chú sẽ tin lời cô ấy nói.

- Được rồi, để chú xem.

Nói đoạn người đàn ông này đứng dậy cầm theo cái USB đi tới bàn làm việc của mình. Ông nhanh chóng bật máy tính và bắt đầu xem. Một lát sau, không ngoài mong đợi của Minh Anh, ông tiến đến chỗ hai nhân viên của mình, khẳng định chắc chắn:

- Thật tình, từ trước tới nay chú chưa bao giờ ưa lão Hoàng Việt này, nhưng không ngờ ông ta còn có cả cái thói bỉ ổi thế này nữa. Nhất định chú sẽ làm cho ra nhẽ. Cháu cứ yên tâm.

Nhận được ánh mắt đảm bảo của cấp trên, Minh Anh khỏi nói cũng mừng ra mặt, đứng bật dậy rồi rít cảm ơn.

Cho đến khi ra khỏi phòng chủ tịch rồi, Minh Anh vẫn chưa thể tin được là cô vừa mới làm gì. Thật là may quá, cô không bị đuổi việc rồi, và cô sẽ tiếp tục trụ ở đây dài dài nữa, một công ty tốt như vậy tìm đâu ra nổi chứ. Ban lãnh đạo biết cách chiêu mộ nhân tài, cũng biết cách trọng dụng, và bây giờ thì Minh Anh còn nhận ra là họ rất công bằng, dân chủ, tôn trọng nhân viên. Minh Anh càng nghĩ càng thấy mình may mắn. Nhưng giờ lại thêm gánh nặng nữa là không biết phải cống hiến thể nào mới đủ cho CNL. Phải bắt đầu từ hôm nay luôn thôi, cật lực làm việc, dốc hết sức lực vào mà làm cho ra ngô ra khoai.

Đứng trong thang máy, Hiếu thấy cô gái bên cạnh cứ thỉnh thoảng lại gật gù như đang suy tính điều gì thực tế và đúng đắn lắm. Anh cũng muốn hỏi nhưng chẳng kịp, vì khi ấy thang máy đã dừng lại ở tầng bảy. Trước khi cửa mở, Minh Anh tươi cười quay ra cảm ơn Hiếu một lần cuối, rồi gửi lời chào anh, chúc anh một ngày làm việc hiệu quả, sau đó mới đi về phòng của mình. Nghe loáng thoáng hình như cô ấy còn vừa đi vừa hát, chẳng hiểu sao thấy vậy Hiếu bất giác lại buồn cười.

7. Chương 7

- Này con kia! Đừng tưởng mày bận rộn mà mày có quyền bỏ quên tao nhé! Dậy mau, mặt trời lên đến đỉnh rồi mà còn nằm đây trườn chần ngủ được à?

Hà Trang vừa gào lên vừa dùng tay kéo phẳng cái rèm cửa sổ của bạn mình, khi ánh nắng đã soi thẳng vào khuôn mặt Minh Anh, Trang mới nhảy bổ lên giường, vỗ vỗ liên tục vào hai bên má cô gái nhỏ vẫn đang say giấc nồng.

- Ôi mẹ ơi, cho con ngủ thêm đi! Hôm nay là chủ nhật mà. – chẳng buồn mở mắt, Minh Anh cứ vừa lấy tay che mặt vừa léo nhéo nói.

- Cái con này, dậy đi! Ngủ như lợn ý! Dậy nhanh lên!

Bấy giờ hình như mới hình dung ra một chút là người đang gân cổ nói không phải mẹ thân yêu, mà mẹ cô cũng chẳng bảo giờ gọi con dậy một cách bạo lực như vậy. Minh Anh neho neho con mắt cố nhìn xem thể loại quái thai nào đang ngồi trên bụng mình. Quả nhiên kể cả khi mộng du cô cũng có thể đoán được cái giọng the thé ấy là của ai. Cô bực bội làu bàu:

- Sao thế? Trời sập à? Nếu không phải thì tránh sang một bên, hoặc chui vào đây ngủ với tao đi. Hôm qua tao rất vất vả, nên chỉ muốn ngủ cả ngày hôm nay thôi.

- Vất vả á? Bạn tí tởn ở cạnh anh trưởng phòng đẹp trai thì có? Dậy nhanh đi, không tao đợi cho gáo nước bây giờ.

- Dội mau đi! Hôm qua tao cũng chưa kịp tắm đây. – Nói đoạn cô gái quay mặt vào tường, kéo chăn kín tận cổ rồi lại nhắm mắt để ngủ tiếp.

Đúng là hết thuốc chữa, Trang không còn cách nào để mà đối phó với cô bạn thân khác người của mình. Cô gái luôn tay vào trong chăn kéo lên đủ một chỗ để có thể nhẹ nhàng chui vào, Trang cố nằm sát vào người Minh Anh, vòng tay sang ôm con bạn, ra vẻ kiêu đã buông tha. Thấy cuối cùng Trang đã bỏ cuộc, Minh Anh mừng thầm, tìm một tư thế thoải mái nhất để nằm ngủ. Chỉ chờ có thế, nhân lúc người ta có sơ hở, Trang dùng bàn tay lạnh như đá dúi vào bụng Minh Anh. Chẳng cần tới hai giây, cô gái tội nghiệp đã hét ầm ĩ hết cả lên, lập tức tung chăn ra để thoát khỏi vòng vây truy sát của mụ phù thủy.

- Mày bị điên à? – nạn nhân lúc này đã đứng bật dậy, cơn buồn ngủ ban này đã hoàn toàn tan biến.

- Không thể mày còn lâu mới chịu dậy. Thôi nào, đi đánh răng thay đồ đi, hôm nay tao có mấy việc muốn nhờ mày.

- Việc gì?

- Cứ đi thì biết, hỏi nhiều thế làm gì?

Không còn cách nào khác, Minh Anh đành miễn cưỡng vớ cái chun buộc tóc trên bàn vừa đi về phía nhà tắm vừa cố định mái tóc lại. Mất 15 phút, cô gái đã tỉnh táo đứng trước mặt Trang, sau khi mặc bộ đồ mà Trang chọn sẵn thì hai người cùng đi xuống nhà. Minh Anh chẳng biết mình bị đưa đi đâu, cô chẳng dám ho he câu nào, chỉ biết ngồi ngoan ngoãn sau yên xe của Trang.

Đi mãi cuối cùng xe cũng dừng lại trước cửa một nhà hàng, Minh Anh theo lệnh chưa được vào mà phải chờ bạn đi cất xe trước. Gió thổi từng đợt lạnh buốt, đứng ở một góc cũng tương đối kín rồi mà Minh Anh vẫn run cầm cập, hai hàm răng không ngừng đập vào nhau. Những ngày thế này, chỉ phù hợp chui trong chăn thôi, chẳng biết tại sao cô lại bị đưa bạn dở hơi kia lôi đến đây.

Đúng lúc đang lầu bàu thì nghe tiếng chân người đi đến, Minh Anh ngó ra vì cứ nghĩ là bạn mình, nào ngờ không phải. Trước mắt cô là người quen lâu ngày không gặp. Phải, không ai khác ngoài Tú, con người bội bạc đã bỏ rơi cô, anh ta lại còn đang tay trong tay với một cô gái lạ. Cô tròn mắt nhìn, không nói được lời nào, chỉ biết dõi theo họ, Tú cũng hoàn toàn không tỏ ra là mình có quen biết với cô. Tìm Minh Anh như đông cứng cả lại, cô thật không thể tin vừa mới đây thôi cô và anh còn vui vẻ với nhau, vậy mà giờ đây anh đã đang cười nói thân mật với một cô gái khác. Cuộc đời này thật quá tệ, khi người ta không muốn lại toàn đưa đến những chuyện phức tạp. Minh Anh thắc mắc sao anh nói là anh đi xa, chưa biết bao giờ mới về, thế mà anh lại làm gì trước mắt cô không biết. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, hôm nay quả là một ngày xui xẻo đối với cá nhân Minh Anh mà nói. Giá mà lúc này cô có chút dũng khí, chắc chắn cô sẽ tới tát cho anh vài cái. Đáng ra anh ta nên biến cho khuất mắt cô đi thì Minh Anh còn thoải mái.

Nhìn nhau một lát, Minh Anh chủ động lướt ánh mắt của mình ra hướng khác, không thêm quan tâm tới con người bội bạc đó thêm một giây phút nào nữa, chính thức loại bỏ kí ức về anh ta ra khỏi bộ nhớ. Còn Tú và cô gái vốn vẫn đang bước đi rất đều chân thì cũng không có ý định dừng lại.

Mất thêm vài phút đứng run cầm cập trong cái lạnh cắt da cắt thịt, cuối cùng thì Minh Anh cũng thấy mụ phù thủy quái thai kia xuất hiện. Cô nàng thậm chí còn chẳng hề tỏ ra hối lỗi, không những thế còn nhe nhớn cười rồi tự tiện kéo tay Minh Anh đi. Vào bên trong nhà hàng đúng là một thế giới khác hẳn, ở đây rất ấm và không khí cũng rất thoải mái, dễ chịu. Sau khi người quản lý được Trang cho biết là hai cô gái đã đặt bàn trước rồi thì chị ta liền nhanh chóng đưa hai nàng đến với cái bàn đẹp nhất nhà hàng, nó nằm ở bên cửa kính, có một tầm nhìn thoáng, khung cảnh đẹp. Ngồi từ đây có thể thấy toàn bộ bầu trời âm u, xám xịt và lạnh lẽo ở bên ngoài, không chỉ thế, ngồi ở đây còn có khả năng bao quát toàn bộ nhà hàng. Minh Anh cảm thấy cũng đỡ bức mình hơn, ít nhất thì cô sẽ có một bữa ăn ngon ở một nhà hàng sang trọng, đẹp đẽ.

- Hai chị dùng gì ạ? – người phục vụ lẹ lẹ đưa hai cuốn menu để lên mặt bàn rồi hỏi.

- Ủm, mày mời tao thì giới thiệu đi, ở đây có món gì ngon? – Minh Anh vừa tranh thủ lướt qua menu vừa hỏi cô bạn mình.

- Thực tình, cũng là lần đầu tao đến đây, chẳng biết nữa. – Trang bối rối.

- Trời ạ! – Minh Anh thở dài ngao ngán.

Mặc kệ cô nàng lười biếng đang than thở, Trang quay ra người phục vụ kia và hỏi:

- Anh ơi, ở đây mình có món gì ngon anh nhỉ? Có thể giới thiệu cho bọn em không?

Nhận được lời đề nghị, anh chàng đeo băng tên Lê T.Cường liền hào hứng liệt kê một loạt cái tên mà chỉ nghe thôi đã thấy chảy thành dòng rồi. Nhưng vẫn cố gắng giữ lý trí, Minh Anh nhanh chóng liếc qua giá tiền những món ăn đó trước khi đưa ra quyết định chọn lấy hai suất ăn phù hợp với chỉ tiêu đề ra nhất. Gì thì gì, tiết kiệm vẫn là thượng sách.

Sau khi Cường hoàn thành nhiệm vụ của mình, anh nhanh chóng đi về phía bếp. Tại bàn lúc này chỉ còn hai cô gái, bấy giờ Minh Anh mới gắng hỏi:

- Nói thật đi! Thực ra mày lôi tao đến đây là có mục đích gì? Trời thì rét căm căm, lôi con nhà người ta đi 7, 8 cây số tới một cái chỗ lạ hoắc. Chắc chắn là mày giấu tao điều gì đúng không?

- Giấu cái đầu mày ý! Chị đây có ý tốt còn nghi ngờ này nọ, chắc phải ày ăn quả đắng may ra mới tin tao trong sáng mất thôi.

- Thật là không có mưu đồ gì chứ?

- Tao đùa mày làm gì? Chẳng qua thấy mày thoát nạn vụ lão dê xồm, muốn đưa mày đi giải xui thôi. Với cả lâu quá rồi không rủ mày đi chơi, nhân tiện nhà hàng này đang có đợt khuyến mại nên ày đi giải ngố luôn.

- Thế à? Thế mà tao cứ tưởng... – Minh Anh thấy tội tội cho bạn vì bị mình đổ oan.

- Vâng, tưởng cái con khỉ ý. Thôi, tao phải vào toilet cái đã, mày cứ ở đây đợi tao nhé!

- Ủ, đi nhanh đấy! – Minh Anh cố nói nốt trước khi Trang đứng dậy.

Bạn đi rồi, Minh Anh chỉ còn biết lặng lẽ đưa mắt ra ngoài trời giả bộ ngắm cây ngắm cỏ cho có việc làm. Buổi trưa ở nhà hàng này khách cũng không đông lắm nên không khí rất yên tĩnh, dễ chịu. Chỉ vài phút sau khi Trang đi, người phục vụ đã mang đồ ăn ra và bày biện đẹp đẽ trước mắt cô gái, Minh Anh nhìn thấy mà dạ dày sôi lên sùng sục, từ tối qua tới giờ mới lại được ăn. Cô thậm chí còn nghĩ rằng mình có thể ăn thêm vài suất bự nữa.

Thế nhưng mà đợi 10 phút rồi vẫn chưa thấy bạn quay lại, Minh Anh bắt đầu sốt ruột, con khỉ đó đi nặng hay sao mà lâu thế không biết. Cô định đứng dậy vào toilet tìm nhưng lại không nỡ bỏ rơi cái bàn ăn thịnh soạn, với cả cô mà đi nhờ người ta tưởng cô không ăn nữa rồi dọn đi mất thì làm thế nào. Nghĩ vậy, cô gái đành rút điện thoại ra gọi cho Trang xem sao.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời...”

Trời ạ! Sao lại có tiếng trả lời tự động được nhỉ, Minh Anh hoảng hốt, cô nhìn lại màn hình xem mình có ấn đúng số không, nhưng tất nhiên không thể sai rồi. Cô gái vừa lo vừa cố tự an ủi mình rằng chắc không đến nỗi cô lại bị con bạn thân chơi xỏ đâu, đây không phải ngày cá tháng Tư, chắc Trang không dám bỏ bom cô đâu. Nhưng nếu thế thật thì nguy quá, cô còn có mỗi một ít tiền mặt, tháng này lại chưa có lương, trong thẻ cũng chỉ còn có vài trăm, chẳng biết có trả nổi cho hai suất ăn ngon lành cùng chai rượu vang hảo hạng mà con nhỏ Trang cố tình gọi thêm kia không nữa. Nhìn cái bàn, rồi lại nhìn cái túi xách, hay đúng ra là cái ví để trong túi xách, Minh Anh chỉ muốn khóc. Lòng thầm nghĩ không biết mình xin ở lại rửa bát thuê để trả tiền ăn người ta có đồng ý không.

Đúng lúc đang băn khoăn lo lắng đủ điều thì ở một góc nhà hàng lại phát ra mấy tiếng chói tai như có người đang thử micro. Minh Anh đưa mắt ra nhìn thì mới biết rằng ở đây còn có cả một sân khấu nhỏ có đủ piano, guitar, organ, trống,... chắc là để tùy khách ngẫu hứng hoặc để phục vụ cho nhu cầu thưởng thức nhạc sống trong khi dùng bữa của khách hàng. Bấy giờ Minh Anh mới thực sự ấn tượng với nhà hàng này. Với một diện tích rộng, vị trí đẹp, cách bày biện thông minh, tinh tế, trang nhã, nhà hàng đã gây hứng thú

cho khách rồi, giờ lại còn thêm một thực đơn ngon miệng vừa mắt và một bữa tiệc âm nhạc thỏa mãn đôi tai nữa. Trời ạ, Minh Anh bắt đầu yêu nơi này mất rồi. Cô hồi hộp chờ xem ai sắp lên sân khấu.

Sau một lúc đợi nhân viên lấp đặt hoàn thành việc chuẩn bị, cuối cùng cô cũng nhìn thấy nhân vật chính. Trong bộ đồ tuxedo lịch lãm, mái đầu chải chuốt gọn gàng trông Mạnh Tùng bảnh bao hơn ngày thường nhiều quá. Minh Anh nhận xét vắn vớ khi thấy chàng trai kia cúi đầu chào khán giả. Sau đó cô gái mới ngó người ra, phải rồi, thằng bạn mù tịt về âm nhạc của cô đang làm gì ở trên sân khấu trước bao nhiêu người thế kia. Mà đáng ra phải hỏi hần ta làm gì ở nhà hàng này mới đúng. Minh Anh thực sự ngạc nhiên, cô cứ tròn mắt nhìn thằng bạn diễn trai của mình hết cười rồi lại nháy mắt với vài bà cô trung niên ngồi ở phía trái sân khấu. Sau màn chào hỏi, Tùng nhanh chóng ổn định vị trí của mình sau chiếc piano, anh cúi đầu, ghé sát miệng vào micro nói như thì thầm, giọng vừa ngọt vừa ấm:

- Xin chào tất cả các vị khách quý! Hôm nay tôi xin mạn phép làm phiên bữa trưa ngon lành của các vị. Vì tôi có một việc quan trọng cần làm lúc này nên đã lên đây trước khi được sự đồng ý của các vị, nếu khiến mọi người không thoải mái thì xin hãy thứ lỗi cho tôi. Còn nếu yêu thích tiếng đàn của tôi, hi vọng các vị sẽ quay lại đây thường xuyên bởi tối nào tôi cũng chơi nhạc cho nhà hàng... – dừng lại vài phút như để lấy thêm cảm xúc, Tùng nói tiếp – Sau đây, tôi xin đàn một bản nhạc để gửi tới người con gái mà tôi yêu, bản nhạc này cô ấy rất thích, hi vọng nghe xong cô ấy có thể hiểu được tình cảm mà tôi dành cho cô ấy.

Một tràng pháo tay nổ ra hưởng ứng Tùng.

Còn Minh Anh chỉ biết tròn mắt nhìn, tự hỏi không biết cậu ấy làm thêm cả ở đây từ bao giờ. Mà làm gì không làm lại đòi chơi piano. Minh Anh cảm giác là mình nghe nhầm. Bởi theo trí nhớ mà cô gái đang cố lục lọi thì bạn cô vốn là những đứa không có hứng thú gì với âm nhạc hay thậm chí là nghệ thuật nói chung. Mấy đứa đó chỉ biết nghe những sản phẩm mang tính thị trường, thời điểm chứ đâu có yêu thích gì việc chơi nhạc cụ hay chỉ đơn giản là đọc nhạc, có lẽ một nốt nhạc bẻ đôi cũng chẳng nhớ ý chứ. Ấy vậy mà Tùng lúc này lại đang chễm chệ ngồi ở sau chiếc đàn bóng loáng đẹp đẽ kia, không biết có làm nên trò trống gì không nữa. Minh Anh không dám tin vào những gì mình sắp nhìn thấy, cô cố lảng tai nghe xem tài cán bạn mình đến đâu.

Thế rồi, ngay từ những nốt nhạc đầu tiên Tùng đã khiến Minh Anh sửng sốt. Cô thực sự bị sốc mạnh, toàn bộ giác quan trên người Minh Anh như đang cố làm việc hết sức theo lệnh của cô chủ. Nhưng kì lạ là cô không sốc vì cách chơi đàn điêu luyện của Tùng mà là ở bản nhạc anh đang chơi. Đó chẳng phải là... bản nhạc mà cô thích sao? Minh Anh chỉ muốn có thể chắc chắn rằng những suy đoán và linh cảm của mình là sai. Trớ trêu thật, lần đầu trong đời cô lại mong muốn một điều ngớ ngẩn như thế. Nhưng quả thực không thể sai được, Minh Anh càng nghe càng thấy rõ sự quen thuộc ấy. Đó đích xác là bản A letter, một bản nhạc vô cùng hay mà cô nàng Yukie Nishimura đã từng thể hiện rất thành công. Hơn hết, đó là bản nhạc mà Minh Anh thích nhất.

Không lẽ nào đối tượng tỏ tình mà Tùng đang hướng đến, người đã khiến anh dày công sắp xếp chương trình đặc biệt này để dành tặng lại chính là cô. Minh Anh tự hỏi rồi lại tự phủ định tất cả mọi suy đoán của mình. Nhưng khó mà có sự trùng hợp đến khủng khiếp thế. Nếu quả thực đối tượng mà Tùng hướng tới không phải Minh Anh thì chắc cô phải gặp cô nàng đó một lần mới được, bởi họ có sở thích giống nhau quá mà. Còn trong trường hợp Minh Anh chính là cô gái đó thì nguy rồi, cô đã chính thức rơi vào hoàn cảnh khó xử nhất quả đất. Cô không muốn mất đi một người bạn chí cốt, nhưng lại cũng không thể đồng ý chấp nhận tình cảm của Tùng.

Đối với cô đúng là Tùng rất quan trọng, giống như một phần cuộc sống của cô nhưng không phải là kiểu có thể yêu nhau được, cô chỉ coi anh là một người bạn tốt, một người anh em thân thiết trong gia đình. Minh Anh thậm chí còn chưa quên nổi Tú nữa mà, giả sử cô có thể chấp nhận Tùng thì cô cũng sẽ không làm thế, như vậy chẳng khác nào đưa Tùng vào vị trí thế thân cho Tú. Trên đời này, có những người chỉ có thể mãi mãi là bạn chứ không thể tiến xa hơn. Và với Minh Anh thì Tùng chính là người như vậy.

Cô gái cứ đưa mình đi theo những suy luận và nghĩ ngợi miên man mà quên cả việc thưởng thức bản nhạc. Cho tới khi cô bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị thì cũng là lúc Tùng đã chơi đến những nốt nhạc cuối cùng, những ngón tay uyển chuyển đi lại trên những phím đàn trông đẹp mắt và chuyên nghiệp như một nghệ sĩ thực thụ. Bản nhạc vừa dứt, cả nhà hàng như vỡ òa trong sự thích thú, những tràng pháo tay nổ ra không ngớt. Bấy giờ Minh Anh mới để ý và nhận ra rằng nhà hàng không vắng khách như cô tưởng, chẳng qua cô

chưa nhìn tới những cái bàn kín người ở trên tầng mà thôi. Nhà hàng mà được xây dựng như nhà hát vậy, thật đáng nể.

Trong khi đưa mắt ra cổ bao quát xung quanh thì Minh Anh lại khựng lại trước ánh mắt của Tú, anh đang ngồi ở ngay sát mép lan can tầng hai và nhìn cô chăm chú. Trời đất quỷ thần, cô gái khê lăm lăm, tự nhủ chắc là mình gặp ảo giác. Cô vội vã cụp mắt xuống để tránh cái nhìn của anh chàng kia, nhưng tay chân lại bắt đầu lỏng lẻo. Chắc anh cũng nhận ra bản nhạc kia là dành cho cô. Thật sự là không bình tĩnh nổi, Minh Anh giả vờ rút điện thoại ra kiểm tra như để làm bộ là mình không chú ý tới Tú, nhân lúc ấy cũng cố gọi lại cho Trang xem sao. Nhưng đương nhiên không gì có thể thay thế được giọng nói quen thuộc của nhân viên tổng đài. Minh Anh bực bội cúi xuống bắt đầu ăn mà không thèm chờ Trang thêm nữa. Cô nên kết thúc bữa trưa thịnh soạn thật nhanh và trốn khỏi đây càng sớm càng tốt. Đúng lúc ấy thì Tùng đi tới, anh ngồi ngay ngắn trước mặt Minh Anh và mỉm cười thân thiện:

- Thấy sao? Bản nhạc hay chứ?

- Ủ, hay lắm. Mà làm ở đây từ bao giờ vậy? Mà mày bắt đầu học đàn từ lúc nào, sao không kể gì cho bạn bè? – Minh Anh vẫn tiếp tục việc ăn, mắt không nhìn Tùng chút nào nhưng miệng thì vẫn đưa ra cả loạt thắc mắc. Cô chỉ lo mình mà nhìn cậu ta thì thế nào cũng để lộ sự bối rối.

Nhưng thật may có vẻ Tùng cũng không muốn bóc mẽ cô, anh vẫn bình thản:

- Học từ lâu lắm rồi, chẳng qua chưa bao giờ kể. Làm ở đây thì mới thôi, từ tuần đầu của tháng này. Thấy hay là tốt rồi? Có thích không?

- Không thể nói là không thích, đó là bản nhạc tao chưa bao giờ thấy chán khi nghe. Chẳng qua thay vì nghe Yukie chơi thì tao được nghe Tùng hâm chơi, nên cũng có chút mới mẻ.

- Có thể ngừng việc ăn lại vài phút và nhìn người đối diện mình không? Như thế là bất lịch sự lắm đấy. – Tùng chịu hết nổi cái kiểu của Minh Anh đành phải phàn nàn.

- Chịu khó chờ chút đi, tao ăn nốt rồi bọn mình đi chỗ khác nói chuyện. Ở đây có quá nhiều người, có cả những người tao không muốn thấy. Thế nên mày để yên cho tao ăn đi, mà chắc con Trang cũng không quay lại đâu, mày ăn đi cho đỡ uống phí. Bữa này tao mời, yên tâm.

- Minh Anh! – Tùng bực bội thật sự, anh đang thể hiện sự chân thành, còn cô thì vẫn cứ chẳng coi anh ra gì cả.

- Đừng có réo tên tao lên nữa. Tập trung vào chuyện môn đi.

Không còn lời nào để nói, Tùng đành yên lặng ngồi chờ Minh Anh ăn cho xong phần của cô. Khi Minh Anh lấy giấy lau miệng và gọi phục vụ để thanh toán thì Tùng mới lại lên tiếng:

- Bữa ăn đã được thanh toán rồi. Nếu đã ăn xong thì chúng ta nên bắt đầu cuộc nói chuyện thôi.

- Ai trả vậy?

- Điều đó thực sự quan trọng sao? Nếu muốn đi chỗ khác thì đi, còn không thì mình nói luôn ở đây cũng được.

Biết là không thể né tránh thêm nữa, có vẻ như linh cảm của cô là hoàn toàn chính xác rồi. Chắc chắn 98% cô gái được tặng bản nhạc kia chính là mình, Minh Anh lo đến toát hết mồ hôi. Cô thở nhẹ, cố để nghĩ thật nhanh xem mình sẽ phản ứng thế nào trước khi quyết định đối mặt với sự thật. Cô bảo Tùng đứng dậy và hai người cùng ra về. Nhưng chẳng đi xa lắm, Minh Anh đột ngột dừng lại ngay trước mũi xe của Tùng:

- Chúng ta nên nói ở đây luôn.

- Ngoài này lạnh lắm, vào xe đi rồi nói.

- Không, nói ở đây đi. Vào đó tao sợ mình sẽ không giữ được bình tĩnh mà làm hỏng cái gì đó của mày.

- Sẽ không sao hết, cho dù là hỏng hóc gì cũng không sao. Vào xe đi!

Tùng kiên quyết, anh đã mở sẵn cửa phụ cho Minh Anh vào. Để sớm kết thúc thật nhanh mọi chuyện khó xử này, cô gái đành miễn cưỡng làm theo lời Tùng. Ngay sau khi anh ngồi vào ghế lái, Tùng lập tức vào vấn đề chính ngay:

- Điều đầu tiên, bản nhạc lúc này là dành cho em.

Da gà của tôi, Minh Anh thấy rùng cả mình trước chữ “em” kia, sao Tùng có thể nói nó một cách thuần thục và không chút ngượng ngập nào như vậy, nghe biến thái quá đi mất.

- Tùng à, đừng nói là... – Minh Anh lo lắng.

- Phải, anh đang tỏ tình với em đây. Anh muốn làm nó thật lãng mạn, nhưng em lại cố lẩn tránh, vậy thì cứ nói thẳng ra cho khỏi mất thời gian nhé. Anh thích em, thật sự rất thích và thích từ lâu lắm rồi. Em có đồng ý cho anh một cơ hội không?

- Tùng! Kì cục quá đấy!

- Chẳng có gì là kì cục cả, đó là tình cảm của một con người. Em không thể ngăn cấm nó.

Minh Anh rơi vào khủng hoảng, cô không còn tỉnh táo nổi, cô chẳng biết mình phải làm thế nào để thoát khỏi tình huống này. Nhắc mới nhớ, hóa ra là hần đã cố tỏ rõ cho cô thấy từ lâu rồi nhưng cô không thêm để tâm đến. Nhớ cái lúc hần đội mưa bão sang nhà cô hồi lớp tám vì nghe tin cô ngắt xỉu vì sốt cao. Rồi cả những lần cô buồn hần đều chủ động ở bên động viên, an ủi cô, đưa cô đi giải sầu, rồi cho cô mượn áo để lau nước mắt. Còn vụ lặn lội cả buổi trưa nắng vỡ đầu cùng cô đi khắp Hà Nội để tìm mua một món quà ưng ý nhất cho sinh nhật Tú. Gần đây còn đợi cô cả tiếng đồng hồ dưới cái lạnh tê buốt chỉ để đưa cô về vì không yên tâm, đợi lâu tới mức ngấm lạnh và phát sốt lên phải nằm nhà hai ngày liền. Đây là còn chưa kể tới tí tở những chuyện nhỏ nhặt khác.

Quả thực Tùng đã làm cho cô rất nhiều thứ, quan tâm cô nhiều ơ là nhiều, và tất cả đều bắt nguồn từ cái tình cảm thâm kín kia. Thế mà cô chẳng biết gì cả, vẫn cứ ngây ngô nghĩ rằng đó là những gì bạn bè có thể làm để giúp đỡ nhau, hóa ra không phải thế, người ta có động cơ đằng hoàng. Minh Anh lúng túng, cô cứ ngồi nhìn mông lung vào khoảng không vô định, hai tay vờn vờ nhàu hết cả cái váy hoa xinh đẹp. Mất thêm một lúc cứ tự trách là bản thân quá vô tâm, giá mà phát hiện ra sớm hơn thì cô đã tạo ra khoảng cách giữa hai người rồi. Không còn cách nào khác, Minh Anh đành đề nghị:

- Có thể cho tao một khoảng thời gian nhất định để suy nghĩ không? Chuyện này bất ngờ quá, ngoài sức tưởng tượng của tao. Giờ tao chỉ muốn ở một mình thôi, lái xe cẩn thận.

Nói dứt câu, Minh Anh mở cửa xe bước xuống và đi nhanh về phía đường cái để bắt một chiếc taxi, cô chỉ muốn có thể trốn đi thật xa, cô không muốn phải đối diện với những vấn đề như thế này. Cô cứ trách Tùng mãi, cô không muốn mất đi một người bạn tốt như Tùng đâu. Nhưng sau chuyện này sao cô còn dám nhìn mặt cậu ấy theo cái cách như trước đây, cũng không thể thoải mái cùng nhau nói cười được nữa. Cô mà từ chối thẳng thừng thì có hơi quá đáng, nhưng không dứt khoát ắt sẽ làm cả hai cùng một mối. Minh Anh tự than thân trách phận, cuộc đời này đã có nhiều vấn đề cần cô quan tâm lắm rồi, giờ lại còn mọc ra vụ này, phức tạp chết đi được.

- Cháu muốn đi đâu?

Đang bận nghĩ thì bị lời của tài xế taxi cắt ngang, Minh Anh choàng tỉnh. Cô nhìn ra ngoài đường, cố để đoán xem mình ở đâu, cô định nhờ người ta đưa về nhà, nhưng với cái tâm trạng hiện tại cô cũng chẳng muốn nhốt mình trong căn phòng đó. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, cô khẽ nói nhưng cũng đủ để người tài xế kia nghe rõ. Ở ngã tư tiếp theo, chiếc xe đã quay đầu đi về một hướng khác.

Sau khi Minh Anh đi khỏi, Tùng vẫn còn ngồi lại trong xe, anh không thể nhúc nhích nổi, dẫu biết rằng chuyện này sẽ rất khó khăn nhưng nhìn thái độ của Minh Anh chẳng hiểu sao Tùng lại thấy thất vọng. Cô ấy thậm chí còn chẳng có tí tình cảm nào với Tùng. Anh chàng thở dài ngao ngán, đúng lúc ấy điện thoại trong túi kêu vang, Tùng trả lời một cách vô thức:

- Alô?

- Thế nào rồi?

- Thế nào là sao?

- Thì vụ tình tò của mày ý, nó nói sao? Bây giờ nó có đấy không?

Nghe đến đây, Tùng mới đưa cái màn hình ra trước mắt, nhìn thấy tên Trang ở đó, anh mới than thở:

- Đi rồi. Tệ lắm. Tao chẳng có tí vị trí nào trong lòng Minh Anh cả mày ạ. Buồn quá!

- Thôi, cứ bình tĩnh, đã xác định trước là đánh trường kì rồi thì phải kiên nhẫn. Nó vừa mới chia tay Tú xong, có lẽ giờ chưa phải lúc. Chắc mày hơi nóng vội rồi.

- Thế sao mày không ngăn tao?

- Tao biết thế nào được, giờ mới nghĩ ra đấy chứ. Thôi, về nhà đi, ngủ một giấc cho khỏe, tối tao sang cùng mày bàn chiến lược.

- Ủ! Thế cũng được. Bye!

- Ủ, bye!

Kết thúc cuộc nói chuyện ngắn với quân sư, Tùng nổ máy cho xe về nhà. Tối nay anh nghỉ làm ở nhà hàng. Tâm trạng này khiến anh không còn thiết tha làm gì nữa.

8. Chương 8

Đi thêm một đoạn đường nữa, chiếc taxi dừng lại trước cửa một quán café. Minh Anh thanh toán cho tài xế xong thì nhanh chóng xuống xe và chạy vội vào trong cho đỡ lạnh. Thời tiết dạo này càng ngày càng khắc nghiệt, mùa hè thì nóng chảy mỡ, mùa đông thì rét căm căm.

Vào được bên trong, Minh Anh mới thở nhẹ, không khí ở đây ấm cúng mà thân thuộc quá, cảm giác còn thích hơn ở nhà. Cô gái đi qua quầy để gửi lời chào tới chị chủ, sau đó gọi ình một tách hồng trà và một miếng bánh sôcôla. Xong xuôi mọi việc, như một thói quen cô đi vòng quanh quán để chọn ình một vài cuốn sách, rồi mới từ tốn nhìn quanh xem cái bàn yêu thích đã có chủ chưa. Cảm thấy thật may mắn vì chỗ đó vẫn trống, Minh Anh nhanh chân lao đến ngồi xuống ngay lập tức như thể lo sợ rằng sẽ có ai đó cướp mất chỗ của mình. Cô đặt chồng sách vừa lấy lên bàn, tháo cái túi ra khỏi người, rồi tìm ình một kiểu ngồi thoải mái nhất trước khi mở một cuốn sách ra và cặm cụi đọc.

Bấy giờ cô mới chợt nhớ ra, lần trước cô đang đọc dở cuốn khác, giờ nên tìm nó để đọc nốt cái đã, hi vọng không có ai mượn nó trước cô. Nhưng tìm quanh một hồi mà cũng không thấy, cô gái hỏi cả chị chủ rồi mà cũng không nhận được lời đáp phù hợp với ý muốn, quả nhiên có người đã mượn mất rồi. Minh Anh tui ngóai trở về chỗ của mình và lấy cuốn lúc nãy chọn ra đọc. Giờ là 1h chiều, cô sẽ ngồi đây đến tầm 7h, có lẽ sẽ đọc hết được cuốn dày bự này nếu như cô không bị xao nhãng bởi thứ gì khác. Khăng định như vậy, Minh Anh bắt đầu chìm đắm vào với những tình tiết và nhân vật có trong câu chuyện, khi thì vui tới híp cả mắt lại cười một mình, lúc lại đau lòng tới nhói cả tim, thực sự là cô đang trải qua rất nhiều cảm xúc khác nhau.

Khi cô đang đọc tới đoạn cao trào nhất thì bỗng có một bàn tay ai đó đập vào vai cô, Minh Anh giật mình choàng tỉnh. Cô ngẩng lên thì thấy một gương mặt quen thuộc đang đứng bên cạnh mình:

- Ô, sếp? Anh cũng tới đây à? – Minh Anh hỏi.

- Đúng là em rồi, thế mà tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm.

Ngạc nhiên thật, cả tuần đã gặp nhau ở công ty rồi, ngay đến chủ nhật mà cũng có duyên gặp nữa, Hiếu có vẻ thích thú, anh hỏi một cách lịch sự:

- Tôi có thể ngồi chung bàn với em không? Đây là cái bàn yêu thích của tôi.

- Thật sao? Đây cũng là cái bàn mà em thích nhất. Mời anh ngồi! – nói đoạn Minh Anh ngồi xích sang bên phải một chút để nhường lại một phần ghế cho Hiếu.

Anh chàng vui vẻ ngồi xuống cạnh Minh Anh, sau đó mới cúi người lục trong cặp lấy ra một cuốn sách. Nhìn thấy nó, Minh Anh lại thốt lên vì ngạc nhiên lần hai:

- Ô, cuốn đó? Lần trước em đang đọc dở mà tìm mãi không thấy, hóa ra anh chính là người đã mượn nó về à?

- Vậy à? Thì ra cái này là đánh dấu của em sao? – nói đoạn anh đưa tay mở luôn chỗ có kẹp mảnh giấy nhớ màu hồng in hình mặt cười cho Minh Anh xem.

- Ủm, đúng là của em đó. – cô cười nhẹ tỏ vẻ ngại ngùng.

- Tôi mang nó tới trả cho quán đây, em muốn đọc tiếp không?

- Thôi, để sau cũng được, bây giờ em đang đọc cuốn khác rồi.

Đúng lúc ấy chị chủ quán bê một cái khay tới chỗ của hai người, chị ấy đặt ly café đen thơm phức xuống trước mặt Hiếu một cách thận trọng, rồi vừa cười vừa nói:

- Mời anh!

- Ủ, cảm ơn Phương nhé!

Choáng tập ba, Minh Anh đến chết vì phải đối diện với quá nhiều bất ngờ trong một ngày mất thôi. Anh ấy còn biết cả tên chủ quán, cô tới đây thường xuyên trong suốt ba, bốn năm trời mà cũng chưa từng được chị ý quan tâm mang nước đến tận bàn như thế, cũng chưa lần nào dám hỏi tên chị ý. Vậy mà Hiếu lại biết mà còn được đãi ngộ bằng cả một nụ cười rạng rỡ cô chưa từng thấy. Minh Anh đoán già đoán non mãi. Cô chưa kịp hỏi thì anh đã lên tiếng:

- Ngạc nhiên lắm hả? Thực ra đây là quán của tôi. Kinh doanh thêm đấy.

- Hả? – Minh Anh không còn lời nào để nói ngoài từ ấy nữa.

Anh ấy sở hữu một trong những quán café độc đáo nhất thành phố. Không chỉ bởi số đầu sách ở đây lên tới con số vài nghìn, mà còn ở cách bày trí nội thất, tất cả mọi chỗ trong quán đều được tận dụng để làm chỗ để sách. Trên tường là các kệ đã dành, ở đây còn có một quầy bar để sách, gầm cầu thang cũng là giá sách, từng bậc thang cũng được tận dụng với mục đích tương tự. Hiếu quả thật là một quả bom, không mở ra thì không thể biết được bên trong có bao nhiêu dây dợ, và không kiên nhẫn thì cũng không biết là bom có nổ hay là không.

- Thực ra cũng không hẳn là của tôi, tôi góp vốn chung với bạn, chỉ có điều bạn tôi góp tiền, còn tôi góp sách. Hơn nữa chỗ sách này là của tôi mang đến, số còn lại thì là nhờ cả hai chúng tôi sưu tầm thêm sau khi khai trương quán. Em thích cửa hàng của chúng tôi chứ?

- Thích á? Em không thích. – Minh Anh làm Hiếu khựng lại, hệt hẫng là hai chữ hiện rõ trên trán anh lúc này, và điều đó khiến Minh Anh bật cười – Em yêu nơi này.

Anh chàng cứng lưỡi ngay tắp lự, cô ấy cũng giễu trên người ta lắm cơ.

- Em đến đây từ những ngày đầu tiên quán mở cửa – Minh Anh tiếp – Khi đọc được một tin quảng cáo trên báo, với sự tò mò và lòng yêu thích sách truyện, em đã tìm đến đây và từ đó thì không bao giờ đến quán café nào khác nữa. Anh phải cảm ơn những khách hàng như em mới được đây.

- Ô vâng, đương nhiên là phải thế rồi. Hôm nào tôi sẽ mời em ăn tối nhé!

- Đồng ý!

- Mà em thích đọc thể loại gì? – Hiếu tò mò.

- Gần như tất cả các thể loại em đều có thể đọc. Nhưng đặc biệt thích chắc là về mảng đề tài tình yêu. Em thích những câu chuyện lãng mạn, hoặc những cuốn được viết bằng ngòi bút phóng khoáng và mang chút kì bí, siêu thực em cũng thích. Đại khái thế.

- Vậy sao? Em có đặc biệt yêu thích cuốn nào không? Có thể giới thiệu cho tôi không?
- Nhưng anh phải cho em biết anh thích kiểu gì đã.
- Cũng như em, tôi không quá khó tính đâu, thể loại gì tôi cũng đọc hết.
- Vậy, chờ em chút. Em sẽ giới thiệu tác giả em thích nhất với cuốn sách bán chạy nhất của ông ấy. Có thể anh đã đọc rồi cũng nên.

Nói dứt lời, Minh Anh nhanh chóng đi đến chân cầu thang và chọn ra hai cuốn sách rồi mang tới cho Hiếu:

- Đây, tác phẩm em yêu thích nhất, có hai tập, hi vọng không làm anh thất vọng.
- Ồ, tôi cũng từng nghe bạn giới thiệu đọc cuốn này, nhưng chưa lần nào đọc hết cả, lần này tôi sẽ thử lại.

Đáp lại một cách nhẹ nhàng, Hiếu đỡ lấy hai cuốn sách trong tay Minh Anh rồi tiện tay đưa tách café lên nhấp một ngụm. Khoảng thời gian sau đó thì cả hai không nói thêm gì nữa. Ở góc họ ngồi, người ta chỉ có thể nghe tiếng lật sách sột soạt và tiếng thở đều đều, không khí vô cùng yên tĩnh và dễ chịu.

Thoáng chốc, trời đã bắt đầu sẩm tối. Minh Anh chắc cũng sẽ không để ý điều đó nếu như không phải điện thoại của cô rung lên. Nhận cuộc gọi của mẹ xong, vâng dạ vài câu cô liền quay sang người đàn ông đang chăm chú đọc sách bên cạnh, định bụng nói gì đó nhưng nghĩ không nên làm phiền anh nên lại thôi. Rồi cô nhẹ nhàng sắp xếp đồ đạc vào túi, cầm theo số sách lấy ra lúc trước để cất trở lại vào vị trí cũ. Nhưng chưa kịp đứng lên thì đã nghe thấy người ngồi cạnh nói nhỏ:

- Để tôi đưa em về, bến xe bus gần nhất cũng cách tới cả cây số, ngoài trời lạnh lắm.

Vốn cũng đang tính gọi taxi vì biết rõ khu vực này không có xe bus, nhưng lại nghĩ đến việc người ta đã có lòng, mình cũng nên có dạ, không thể cứ không nể mặt người ta mà từ chối hết lần này tới lần khác. Vậy nên Minh Anh không do dự mà đáp lại:

- Vậy có phiền anh quá không?
- Không phiền, nhà tôi đi cùng hướng với nhà em mà. – Lúc nói ra câu này, Hiếu cũng đã cất dọn xong mấy quyển sách và uống nốt ngụm café cuối cùng.

Anh không ngần ngại đưa tay lấy chồng sách trong tay Minh Anh mang đi cất. Để lại cô gái đứng ngơ ngác không hiểu vì sao sếp lại còn nhớ cả địa chỉ của nhân viên thực tập để mà khẳng định rằng nhà họ đi cùng hướng. Nhưng đoán chắc là người ta chỉ tỏ ra lịch sự thôi và cứ nói đại thể ỉn an tâm, Minh Anh cầm túi đi ra quầy để trả tiền nước uống.

- À, quý khách không cần trả tiền đâu ạ. – Chị Phương thản nhiên đáp khi Minh Anh vừa rút ví ra.
- Sao lại thế ạ? Lúc này em đã trả đâu?
- À, là vì ông chủ nói không lấy tiền nước của cô. – Nói đoạn Phương đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đứng trong góc phòng.

Minh Anh cũng chả biết phải làm sao. Đã uống nước miễn phí còn đi nhờ xe miễn phí, nhân viên công ty mà biết cô lợi dụng trường phòng kế hoạch thế này chắc cô chỉ còn nước mang cơm lên sân thượng ăn một mình để tránh ánh mắt khinh bỉ của họ. Nhưng thôi, chỉ hôm nay thôi, chắc không đến nỗi lại xui xẻo gặp người quen để mà nẩy sinh tin đồn đâu. Minh Anh chỉ còn biết an ủi mình như vậy trong khi đứng đợi Hiếu xong việc.

Tối đó, sau khi được sếp đưa về tận cửa nhà, Minh Anh ngồi ăn cơm một mình mà cắn vào lưỡi mấy lần. Chả hiểu sao cứ nghĩ tới cậu bạn thân là lại thấy khó xử, ngày mai còn phải gặp ở công ty, rồi ở trường, liệu cô phải đối mặt với Tùng thế nào đây. Nghĩ mãi cũng không thông suốt, cô lại đành vứt nó sang một bên, quyết định thuận theo tự nhiên.

Ngày hôm sau, giờ nghỉ trưa, Minh Anh đang khệ nệ bê cái khay của mình đến chỗ cái bàn trống trong góc thì bỗng có một người đàn ông đi qua va vào cô. Không giữ được thăng bằng, Minh Anh nghiêng người đổ về bên phải, cái khay trong tay cũng chung số phận. Cả người cả cơm cùng lê lét dưới đất.

- Ôi thôi chết. Tôi xin lỗi! Cô có sao không? – Người đàn ông kia biết mình vừa gây họa liền vội vã đặt khay cơm xuống rồi chạy lại đỡ Minh Anh.

- Tôi không sao, không sao. – Minh Anh nói nhanh.

Cô chỉ cảm thấy bản thân quá xui xẻo. Đi làm gì mà lúc thì u trán, lúc lại sưng đầu gối thế này. Bữa trưa 20k của cô, phí quá đi mất.

Người đàn ông kia chưa kịp cầm vào cánh tay Minh Anh thì đã có một người khác nắm lấy hai vai cô gái và kéo cả người cô dậy. Minh Anh không hiểu chuyện gì. Cô ngược lên nhìn xem ân nhân của mình là ai. Bấy giờ mới nhận ra Hiếu, nhưng cái áo sơ mi của anh? Có bao nhiêu chỗ để ngã, sao cô lại ngã đúng chỗ anh ngồi vậy? Vừa cảm kích vừa áy náy, Minh Anh nhăn mặt, cô sau khi đứng thẳng dậy lại lập tức cúi người.

- Xin lỗi trưởng phòng, lỗi tại tôi không cẩn thận.

Thực sự thì bát canh cá sẽ khiến cái áo trắng ấy bị ố mất. Minh Anh thực sự chỉ muốn đập đầu xuống đất tự sát. Sao cô có thể hậu đậu tới mức này. Người đàn ông kia nghe Minh Anh nói thì mới để ý tới Hiếu, anh cũng thấy áy náy vô cùng.

- Xin lỗi anh Hiếu.

- Cậu mau gọi người đến dọn đồng lộn xộn này đi. – Hiếu đổi hướng nhìn sang anh bạn đang khúm núm phía sau Minh Anh, nói như ra lệnh.

Có vẻ như nhân viên công ty đều rất nể sợ vị trưởng phòng này. Bởi sự việc vừa diễn ra là mọi ánh mắt đều nhìn về phía hai người. Họ không dám nói gì, chỉ theo dõi hành động của Hiếu.

Anh chàng thì dù cảm thấy người đang dính nhơm nhớp và mùi cá thì xộc thẳng lên mũi, nhưng khi nhìn thấy đầu gối Minh Anh bị xước hết cả anh lại quên hết những chuyện kia đi. Rõ ràng là công ty lớn, sao ai lại để cho viên gạch lát sàn bị lở ra thế kia mà không sửa chữa gì hết, chân cô chắc bị đập vào mảnh gạch vụn rồi. Rút khăn tay trong túi quần, anh quay người đi vào toilet, nhưng cũng không quên buông lời thông báo cho Minh Anh.

- Cô đi theo tôi!

Trong lúc bước theo chân Hiếu, Minh Anh nghe rõ mọi người trong căng tin xì xào là cô chết chắc rồi, lần trước có nhân viên làm rớt nước canh lên giày của Hiếu mà anh bắt phạt người đó làm việc tăng ca cả tháng trời. Minh Anh chỉ mong Hiếu nể tình cô là nhân viên thực tập mà tha cho cô một lần. Với lại cũng đâu phải lỗi hoàn toàn do cô đâu. Ừ thì hôm nay hơi tham nên cái khay đồ ăn lấy hơi đầy, nhưng anh chàng kia mà không va vào thì còn lâu cô mới ngã.

Đến trước cửa toilet nam, Hiếu đột ngột dừng lại, làm Minh Anh mất đà suýt thì dúi đầu vào lưng anh. Hiếu nói.

- Em đứng đây!

Nói xong thì đi thẳng vào trong, Minh Anh cảm thấy anh dặn thừa, đương nhiên cô sẽ đứng ngoài, chứ không lẽ xông thẳng vào toilet nam với anh.

Đứng không một chỗ, chẳng biết làm gì, Minh Anh lại tưởng tượng ra viễn cảnh bị trừ lương, bị đuổi việc, bị bắt tăng ca, mặt cứ méo xệch cả lại. Ba phút sau, Hiếu đi ra, anh đưa cái khăn tay đã được đắp nước đến trước mặt cô gái.

- Mau lau qua vết thương đi!

Cô gái hơi sốc, bấy giờ mới để ý đầu gối mình đang rỉ máu, thế mà chẳng thấy đau gì cả. Cô lúng túng nhận lấy cái khăn của Hiếu. Nhưng cô đang mặc váy, đứng đây lúi cúi lau chân thật không đẹp để gì nên cô xin phép vào toilet.

Lát sau cô đi ra với cái khăn đã được giặt sạch, thực ra cô có dám lau máu vào đó đâu. Thấy Hiếu vẫn đứng đợi, Minh Anh đưa trả khăn cho anh.

- Cảm ơn anh. Nhưng áo anh bẩn hết rồi, phải làm sao đây? – cô nói bằng giọng áy náy.

- Văn phòng tôi có áo thay, em không phải lo. Cầm lấy cái này bôi vào vết thương đi. – Nói đoạn anh lấy ra một tuýp thuốc mỡ và miếng urgo đưa cho cô.

Sao vị trưởng phòng này cái gì cũng sẵn thể không biết, lần trước thì dầu gió, lần này lại urgo. Đừng nói anh mang cả hộp dụng cụ y tế đi làm nhé. Minh Anh hơi choáng ngợp trước sự tận tâm này của cấp trên. Cô đón lấy những thứ ấy với vẻ cảm kích.

- Thật sự cảm ơn anh. Nhưng anh lấy đâu ra mấy thứ này vậy?

Hiếu không muốn nói là anh phải chạy bộ thật nhanh lên văn phòng để lấy nó xuống, cũng không muốn nói anh luôn chuẩn bị những món đồ này ở trong tủ để đề phòng. Vậy nên anh không trả lời, chỉ nói một câu trước khi đi.

- Lát nữa ăn xong em lên văn phòng tôi, cái áo này em phải xử lý cho sạch đấy.

- Vâng, em biết rồi ạ.

Cuối cùng thì cũng có việc gì đó có ý nghĩa để cô làm. Đương nhiên cô phải giặt áo cho anh rồi. Phải giặt đến không còn một vết gì nữa mới được.

Nhìn anh từ phía sau, Minh Anh không hiểu sao lại cảm thấy tấm lưng đó thật vững chắc.

9. Chương 9

- Này, sao cả tuần rồi không gặp được mày thế hả?

Vừa bước chân vào lớp, Minh Anh đã bị Trang tra hỏi ngay, cô nàng cứ lèo đèo theo sau Minh Anh mãi.

- Cái con nhỏ này, giờ mày còn giả vờ không quen tao à? – Đợi đến sốt ruột mà cũng không thấy người ta đáp lời, Trang lại tiếp, vẻ bức bối.

- Đợt này công ty nhiều việc, tao không còn thời gian nghỉ ngơi nữa, đầu óc muốn nổ tung luôn đây, mày đừng cứ thấy mặt là tra khảo này nọ như thế. – bị hỏi mãi cũng chán, Minh Anh đành lên tiếng, trả lời qua loa cho xong.

- Mày điều thế, thằng Tùng với tao vẫn gặp nhau suốt, có thấy nó kêu bận đâu. Mà cho dù bận thật, nếu để ý tới tao thì mày cũng phải nhắn một cái tin trả lời chứ. Cả tuần qua tao nhắn ày bao nhiêu tin, gọi bao nhiêu cuộc mày có biết không hả?

- À đương nhiên mày phải gặp thằng Tùng suốt là phải rồi. – Minh Anh mĩa mai.

- Tao, tao... – Trang tỏ ra lúng túng.

- Tao cái gì, mày cùng thằng Tùng lên được bao nhiêu cái kế hoạch rồi, có con người nào lại đi bán đứng bạn mình một cách lộ liễu như mày không?

- Hả? – Trang nghe thế liền chột dạ. – Bán đứng cái gì chứ? Tao có làm gì đâu.

- Đừng chối, tao biết hết cả đấy. Lôi tao ra ngoài, bỏ lại tao một mình, tắt điện thoại. Mày tưởng tao cho rằng tất cả chỉ là trùng hợp à?

Được rồi, sớm biết là không qua mặt được Minh Anh, Trang quyết định lật bài nói chuyện thẳng thắn luôn.

- Thế mày thấy thằng Tùng thế nào?

- Không tệ. – Minh Anh đáp gọn lỏn.

- Ờ, thế sao mày nỡ từ chối nó?

- Mày thấy tao với nó hợp nhau à?

- Chả hợp quá ý chứ. Thành bé cũng rất tốt với mày còn gì.
- Nhưng tao không thích.
- Sao lại không thích?
- Thầy tới kia.

Chẳng kịp cho Trang tiếp tục thăm dò, Minh Anh cảm thấy may mắn vì cứu tinh tới. Cô ngồi thẳng lại, chăm chú ghi chép, coi như không có cô nàng cứ hai giây lại quay sang nhìn mình một lần kia. Thực tình Minh Anh cũng không biết vì sao mình không thích Tùng, ngoài việc coi anh như anh em trong nhà, bạn bè tử tế thân thiết, còn lại thì chưa từng có suy nghĩ nào khác. Vốn là hai người không dành cho nhau. Nhưng Minh Anh lại chẳng dám nói với Tùng như thế, dù biết cô cũng nên thẳng thắn đối mặt với Tùng để giải quyết một lần cho xong, nhưng cứ thấy Tùng là cô lại không thể mở lời. Cả tuần rồi, cô không tới trường, ở công ty cũng cứ thấy Tùng là tránh, cố gắng đi sớm về muộn, cũng hạn chế lướt lờ qua những khu vực có khả năng gặp mặt. Cô biết mình thật không phải, dù sao cũng là bạn bè đã mười năm nay, không thể trong chốc lát mà lạnh nhạt với nhau như người dưng thế được, nhưng cô cũng đang vô cùng bế tắc.

Nghĩ không thông suốt được, tan học trên đường về nhà cô lại vô thức đi tới quán café sách, vẫn cái bàn cũ, ly nước cũ, sổ sách cũ, cô ngồi đó cả buổi chiều.

- Cuối cùng thì lại gặp ở đây.

Nghe tiếng người nói, Minh Anh ngẩng đầu lên thì bắt gặp ngay khuôn mặt Tú, người đàn ông mà cô không muốn gặp lại nhất trên đời. Không thể tin là anh ta còn dám bắt chuyện với mình, Minh Anh không buồn đáp, coi như không quen biết, lại cúi xuống giả vờ đọc sách, chỉ chờ người ta bỏ đi.

- Anh biết mình có lỗi, nhưng em cũng không nên làm như không quen anh thế chứ.
- Vậy anh muốn gì? – Minh Anh nói xẵng.
- Hỏi chuyện em một chút thôi, em có rảnh không?
- Tôi không muốn nói với người như anh. – Nói đoạn cô gái lập tức thu dọn đồ của mình, định sẽ bỏ về luôn.

Nhưng đương nhiên không dễ dàng như thế, Tú đã nắm được cổ tay cô, anh kéo cô ngồi về vị trí cũ, đồng thời ngồi vào ghế đối diện.

- Chúng ta hãy quay lại với nhau đi!
- Cái gì? – Thật không thể tin vào tai mình, Minh Anh ngạc nhiên.
- Em nghe rõ anh nói mà.
- Tại sao tôi phải làm theo anh chứ?
- Vì em vẫn còn yêu anh, không phải sao?
- Anh mất trí rồi, loại người bạc tình như anh sao có thể nói ra mấy lời đó. Anh nghĩ mình là ai hả?
- Thật sự hôm đó là do anh quá nóng giận, anh thấy em đi cùng Tùng, bộ dạng thân thiết khó tả, nên nhất thời vì ghen tuông mới nói chia tay em.

Sao nghe lý lẽ của người học luật mà lại không có chút chân thật và đáng tin nào nhỉ, Minh Anh bất giác cười khểnh, trong phút chốc lại nhớ tới hình ảnh hôm Tú tay trong tay đi với cô gái khác đến nhà hàng cách đây không lâu.

- Vậy chuyện đã thế rồi, vì lý do gì mà anh lại đến gặp tôi?
- Vì anh nhận ra mình không thể quên em.
- Ồ, vậy sao? Tôi lại cứ nghĩ rằng vì anh nhận ra những người con gái khác không ngu ngốc và dễ lừa như tôi cơ đấy.
- Đương nhiên không phải rồi. Cô gái lần trước chỉ là học sinh anh dạy kèm thôi, hôm đó nhận được giấy báo trúng tuyển nên con bé mời anh đi ăn, chứ không có gì đâu.

Dạy kèm sao? Học sinh sao? Học sinh gì mà trang điểm lòe loẹt, váy ngắn cũn cỡn, mặt thì già đanh như thế chứ. Thật mất hết cả kiên nhẫn, Minh Anh chưa bao giờ cảm thấy khinh thường người đàn ông trước mặt như lúc này, cô đúng là mù quáng mới đi yêu anh ta.

- Nói thẳng nhé! Một kẻ bạc bẽo dùng một tin nhắn giữa đêm khuya để chia tay người anh ta đã yêu suốt hai, ba năm, bỗng dưng mắt tích không dấu vết, sau đó lại xuất hiện bên cạnh một người con gái khác, mà nhìn qua cũng biết là kẻ giàu có hơn người, rồi lại muốn nối lại tình xưa. Anh nghĩ người như thế có đáng để tôi bận tâm không? Anh có xem thường tôi thì cũng không nên quá quắt như thế chứ. Chia tay rồi thì thôi đi, tôi thật cảm thấy hối hận vì đã lãng phí thời gian bên cạnh một kẻ như anh. Đừng bao giờ tìm gặp tôi nữa!

Nói dứt lời, Minh Anh đứng dậy đi thẳng, không thèm ngoái lại nhìn thêm lần nào. Cô đi ra khỏi quán, đứng sát bên vỉa hè cố bắt một chiếc taxi, mặc cho gió lạnh thỏa sức càn quét qua người mình.

- Em hãy cho anh một cơ hội để làm lại, anh hứa sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm ấy nữa, anh nhất định sẽ đền bù thỏa đáng cho em. Minh Anh à! Xin em đấy!

- Mau buông tay tôi ra, tôi không muốn đôi co với anh. – Nói đoạn, cô tiếp tục rướn người ra phía đường, cố vẫy tay thật mạnh và nói to – Taxi!!!

- Minh Anh à? – Bỗng có một giọng nói trầm ấm vang lên phía sau lưng hai người.

Cô gái lập tức quay lại, nhận ra Hiếu, cô mừng thầm, vội vàng rút tay ra trong khi Tú đang lơ đãng. Cô chạy nhanh tới cạnh Hiếu, vừa bám chặt tay anh vừa nói mà mắt cứ nháy liên tục:

- Anh yêu! Anh đến muộn thế? Làm em đợi mãi. Anh đã ăn tối chưa? Mình cùng đi ăn gì đó nhé!

Hiếu nhất thời chưa nắm được tình hình, anh theo dõi bộ dạng của cô gái bên cạnh một cách chăm chú, rồi lại quay sang người đàn ông đang có vẻ ngạc nhiên tới đâu khổ kia, mắt thêm vài giây anh mới đáp:

- Anh xin lỗi, tại công ty có cuộc họp nên bây giờ mới tan ca... Em đói rồi à? – Hiếu âu yếm hỏi. – Vậy mau đi thôi, để anh đi lấy xe.

- Em đi cùng luôn.

Dứt lời, cô gái lại càng tóm chặt cánh tay Hiếu hơn, cảm thấy vừa áy náy vừa ngượng ngập, thật không dám tin con người ta vào lúc cấp bách nhất còn có thể làm ra những chuyện khó xử như thế này. Hai người cùng nhau đi ra bãi xe ở góc khuất bên cạnh quán café, bỏ lại Tú một mình.

Ngồi vào trong xe của Hiếu xong, Minh Anh mới dám thở đều trở lại, vừa đưa tay cài dây an toàn, cô vừa nói với cấp trên của mình bằng giọng hối lỗi:

- Xin lỗi trưởng phòng, em cứ hết lần này tới lần khác làm phiền anh.

- Không sao, tôi có thể hiểu được mà.

- Anh hiểu gì ạ?

- Không có gì. Giờ chúng ta đi ăn chứ?

- Dạ?

- Không phải em nói chúng ta đi ăn sao? Tôi nghĩ mình cũng xứng đáng được mời một bữa.

- À, phải phải. Anh lái xe đi, em biết chỗ này ăn ngon lắm.

Cuối cùng cũng nắm được tình hình, Minh Anh thấy đúng là cô nợ vị trưởng phòng đáng kính này một lời cảm ơn chân thành, lần trước anh giúp cô giải vây vụ giám đốc Hoàng Việ, cô cũng chưa làm gì được cho anh. Tối quán ăn một thời mình từng làm phục vụ, Minh Anh vui vẻ chào hỏi chị quản lý, cô nàng đứng sau quầy cũng vô cùng ngạc nhiên.

- Ô, em gái, lâu rồi không gặp. Khỏe không em?

- Dạ, em khỏe chị ạ, dạo này nhà hàng mình làm ăn tốt chứ ạ?

- Vẫn thế thôi em. À... – Giờ mới để ý chàng trai đứng sau Minh Anh, quản lý Dung tỏ vẻ ngạc nhiên. – Hôm nay lại dẫn người yêu đi ăn cơ à? Hồi trước có nài nỉ thế nào em cũng không dẫn người ta đến cơ mà.
- Dứt lời liền đổi đối tượng sang Hiếu – Chào anh, đã được nghe danh anh từ lâu, giờ mới được gặp mặt.
- Á, chị... – Minh Anh chỉ muốn độn thổ, sao quản lý lại đem tên Tú thối tha đó ra đặt cạnh trưởng phòng của cô, người được cả công ty ngưỡng mộ như thế chứ. Biết trước thế này cô đã cùng anh đến nơi khác.
- À, phải, lần đầu gặp, chào chị. – Trái hẳn với thái độ của Minh Anh, Hiếu tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, còn rất lịch sự bắt tay với Dung. – Cảm ơn chị thời gian qua đã quan tâm tới cô ấy.
- Hả? Gì mà nhập vai kinh khủng vậy chứ. Minh Anh thật sự bất ngờ, cô cứ nhìn Hiếu rồi lại nhìn Dung, cảm thấy mình như kẻ thừa.
- Linh ơi, dẫn khách vào bàn đi em. – Dung vừa cười kiêu xinh đẹp vừa nói vọng vào trong, mắt không hề rời khỏi khuôn mặt Hiếu. – Chúc hai người ăn ngon miệng nhé!
- Cảm ơn... Dung. – Hiếu đáp với đôi mắt ánh lên nụ cười, sau đó mới quay sang Minh Anh – Mình đi thôi em!
- Cô gái nhỏ chẳng biết phải phản ứng thế nào với thái độ thân mật bất ngờ này của anh trưởng phòng, chỉ cảm thấy như thể mình vừa tự đào hố chôn mình, sao cứ thấy bất an.
- Kéo ghế cho Minh Anh ngồi xong, Hiếu còn tiện tay rũ cái khăn ăn trên đĩa đặt lên lòng cô, sau đó mới ngồi xuống chỗ của mình.
- Không biết đồ ăn ở đây thế nào, nhưng tôi bắt đầu thích không khí này rồi đấy.
- Thật ra anh không cần phải giả vờ làm bạn trai em trước mặt chị Dung đâu. Em nghỉ làm ở đây cũng được một thời gian rồi, nếu anh phủ nhận thì cũng không ai nói gì mà. – Minh Anh áy náy.
- À, chỉ là tiện thể hoàn thành nốt vai diễn cho trọn vẹn, dẫu sao lúc này cũng làm bộ là người yêu rồi. Không lẽ em thấy mình bị thiệt thòi?
- Dạ không, đương nhiên em không có ý đó, là em làm phiền anh trước mà.
- Nghĩ rằng không nên tiếp tục câu chuyện theo chiều hướng này, cô gái cầm cuốn menu lên hướng đôi mắt mình tập trung vào đó, vừa suy tư nhằm tính số tiền trong ví, vừa giả bộ chọn món cho có việc làm, không quên dặn dò Hiếu.
- Anh muốn ăn gì cứ chọn nhé!
- Tôi chưa đến đây bao giờ, em biết món nào ngon thì gọi cho tôi luôn cũng được.
- Nghe thấy thế, Minh Anh chẳng buồn xem menu thêm, cô vẫy tay gọi Hưng ở gần đó và gọi luôn cho hai người suất ăn mà cô thích.
- Người lúc này là ai thế?
- Dạ? – đang lơ đãng nhìn quanh, Minh Anh ngạc nhiên hỏi lại như để chắc chắn là mình không nghe nhầm.
- Cái người em gặp ở quán của tôi ấy?
- À, là một người mà em không muốn gặp lại.
- Mối quan hệ phức tạp thế cơ à?
- Chỉ là sai lầm một thời thôi, em không muốn nhớ tới nữa. – cô gái chỉ muốn trả lời cho nhanh bởi thực sự đề tài này không tạo được tí hứng thú nào cho cô cả. – Sao hôm nay anh lại rảnh rỗi mà ghé qua quán thế, ngày thường có khi nào anh qua đâu?
- Có lẽ là linh tính. – Hiếu nói nhỏ, như tự nhủ với chính mình.
- Dạ? Anh bảo sao ạ? – Minh Anh đương nhiên không nghe rõ.
- À, ý tôi là lâu rồi không ghé quán, tôi không an tâm nên tiện đường rẽ qua kiểm tra thôi.

- À, anh quả là ông chủ tận tâm. – Minh Anh gật gù phán, sau đó thì vì món ăn đã được dọn ra nên hai người không nói thêm gì nữa.

Chỉ có điều lạ lùng, chốc một Minh Anh lại thấy Dung nhìn ra chỗ mình, rồi lại thấy mấy cô nhóc phục vụ cứ vừa dọn bàn vừa tùm tùm cười nói với nhau điều gì rất mờ ám. Nhưng đoán là không mấy liên quan tới nhau, Minh Anh cũng chẳng bận tâm lắm.

10. Chương 10

Minh Anh vừa mới đến công ty thì đã nghe được tin sốt dẻo, mọi người ở cơ quan bảo cô rằng thương vụ sáp nhập công ty phần mềm Anh Vũ thắng trước và dự án phát triển phần mềm diệt virus lần này thành công là nhờ công của trưởng phòng kế hoạch. Vậy nên hội đồng quản trị đang có ý cất nhắc anh ấy lên vị trí giám đốc điều hành.

Minh Anh nghe xong cũng không mấy ngạc nhiên, bởi vốn biết anh được chủ tịch trọng dụng và cũng là người vô cùng xuất sắc, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác tự hào. Thời gian gần đây, hai người thường gặp nhau ở quán café sách, ngoài các vấn đề liên quan đến sách truyện thì cũng hay bàn tới dự án phần mềm kia. Giờ nó thành công rồi, Minh Anh thấy như mình cũng góp một chút sức lực, nên mới thoải mái như vậy, cô liền lấy điện thoại, nhắn tin cho Hiếu

“Chúc mừng sếp, nghe nói anh sắp thăng chức.”

“Cám ơn em, cũng nhờ có sự giúp đỡ của em.”

Chưa đầy một phút sau đã thấy tin trả lời, Minh Anh liền đọc rồi lại tùm tùm cười. Đứng ở cửa thang máy, cô cảm thấy mình hơi giống người ngốc nên liền lấy lại tinh thần ngay trước khi có người trông thấy. Khi ấy thì cửa thang máy mở ra, cô vô thức bước vào trong, mắt cứ như đang nhìn vào khoảng không xa xăm nào đó.

- Có chuyện gì mà vui thế?

Giật mình, nhận ra giọng của Tùng, cô gái chợt dạ. Đôi mắt mở to tròn, cô nhìn sang người bạn của mình hồi lâu rồi mới định thần lại.

- À, cũng không có gì quan trọng lắm. Chỉ là hôm nay tâm trạng tốt.

- Em không có gì muốn nói à?

- Chuyện gì cơ?

Lại còn giả vờ không biết, Tùng thừa hiểu trò này của Minh Anh rồi. Anh cũng thấy mệt mỗi khi cứ phải làm bộ như không quen cô, rồi vì biết cô trốn gặp mình, anh cũng phải hạn chế xuất hiện ở mọi nơi. Giờ nhìn thấy cô chẳng có vẻ gì là hối hận, cũng không giống người đang có khúc mắc cần giải quyết, anh bỗng thấy chạnh lòng. Đành rằng là biết để kéo cô về bên mình không đơn giản, nhưng thực sự anh cũng mong cô dành cho anh một chỗ nào đó trong lòng. Tuy nhiên thực tế có vẻ cho thấy điều ngược lại thì phải.

- Thấy bảo anh Hiếu sắp lên giám đốc, em biết chưa? – Tùng chợt đổi chủ đề.

- Ừ, biết rồi.

Sao trong câu trả lời của Minh Anh lại ẩn chứa niềm vui thế? Tùng hơi bất ngờ.

- Em vui lắm à?

- À, đương nhiên. Đàn anh của bọn mình giỏi giang thế cơ mà.

Phải rồi, Hiếu cũng từng là sinh viên trường kinh tế. Tùng mà cũng có lúc dăng trí quá, anh tự cười mình, hi vọng mong manh rằng không phải điều mình nghi ngờ là đúng.

- Em rảnh không, lát tan ca mình gặp nhau nói chuyện đi.
- Hôm nay có giờ thầy Hải, lát còn phải đi học.
- Em không thể nhìn mặt anh khi nói à?

Chưa bao giờ cô có cảm giác thang máy của công ty lại lè mề thế này, sao đi mãi mà vẫn chưa đến thế.

- Vậy được, anh không ép em nữa, nhưng anh vẫn đang đợi câu trả lời của em đấy, hãy nghĩ kĩ giúp anh.
- Cuối cùng thì thang máy cũng dừng, Minh Anh mừng lắm, cô nói nhanh trước khi đi khỏi chỗ đó.
- Xin lỗi... Tạm biệt.

Và bỏ lại Tùng đứng đó thần thờ hồi lâu. Anh nghĩ một lát, rồi quyết định không đi ra nữa, đóng cửa thang máy lại, anh ấn chọn một con số trên bảng điện tử, đồng thời rút điện thoại ra.

- Alô, bác ạ...Vâng, là cháu, cháu muốn gặp bác nói chuyện một chút có được không ạ?... Vâng, tan ca cháu sẽ tới đó.

Đi gửi giấy tờ cho phòng nhân sự xong, Minh Anh quay trở lại phòng làm việc của mình. Mở máy tính lên cô mới biết thầy giáo hướng dẫn vừa gửi email ỉn. Sắp tới, cô phải làm luận văn tốt nghiệp, thế nên thời gian này thường xuyên liên lạc với thầy qua mail. Hôm trước cô gửi cho thầy xem thử mấy đề tài mà cô định chọn để nghiên cứu, và cuối cùng thì thầy nhấn lại là những chủ đề ấy không thiết thực, nếu nghiên cứu có thể khó đi sâu, khuyên cô nên suy nghĩ thêm. Cũng chẳng còn cách nào khác, cô gái quyết định lát nữa sẽ ghé qua thư viện sau giờ học để tìm thêm thông tin. Sau đó lại bị mấy anh chị đồng nghiệp nhờ việc này việc kia nên cũng không rảnh để suy nghĩ thêm nữa.

Buổi tối hôm đó, Minh Anh trở về nhà trong trạng thái mệt mỏi. Cô vừa đi qua cổng vừa ngáp ngấn ngáp dài, không ngăn nổi cơn buồn ngủ ập tới. Nhưng đột nhiên lại có tiếng ai đó gọi đằng sau, cô lập tức ngoái cổ nhìn thì lại được phen giật mình.

- Bố làm gì ở đây? – Cô nói khẽ, vừa nói vừa nhanh chân đi đến chỗ người đàn ông trung niên.
- Bố muốn nói chuyện.

Minh Anh lo lắng, cô chỉ sợ mẹ mà thấy sẽ nổi giận, từ khi hai người li dị, cô chưa bao giờ dám hỏi chuyện về bố trước mặt bà, vì chỉ cần nhắc tới tên ông thôi, là bà đã không giữ được bình tĩnh rồi.

- Mẹ đang ở trong nhà, bố muốn nói chuyện thì để ngày mai đi.
- Nhưng đây là chuyện gấp, mai bố lại có chuyến công tác, bố không đợi được.

Nghĩ ngợi thêm một lát, cô gái nhỏ gật đầu đồng ý, rồi lại khê khàng mở cổng đi ra, sau đó chỉ còn biết đi theo bố.

Bên trong chiếc xe hơi đắt tiền, Minh Anh vừa cố để giữ cho tinh thần tỉnh táo, vừa tỏ vẻ lắng nghe cha mình:

- Con làm ở CNL từ khi nào?
- Con làm được vài tháng rồi.
- Sao con lại xin việc ở đó?
- Sao bỗng nhiên bố lại quan tâm?
- Tùng gọi điện cho bố, nói rằng con đang làm ở đấy. Bố cảm thấy không thoải mái nên phải tìm gặp con nói chuyện.

Tùng sao? Minh Anh không hiểu đột nhiên sao Tùng lại mách lẻo chuyện của cô cho người đàn ông tự nhận mình là bố này nữa, anh biết rõ chuyện gia đình cô cơ mà.

- Vì CNL là đối thủ cạnh tranh của bố sao? Hay vì Chủ tịch của con là kẻ mà bố không ưa?

- Ý bố không phải thế, chỉ là, nếu con muốn làm việc, bố có thể sắp xếp cho con một vị trí nào đó. Con hiển nhiên không cần thiết phải ngày ngày chạy theo chờ người khác sai bảo.

Phải rồi, Minh Anh đã quên rằng mình còn có một ông bố quyền thế. Nhưng ông thừa hiểu vì sao tình cảm cha con của họ lại rơi vào bước đường này, ông bảo làm sao cô có thể mở lời xin xỏ ông cơ chứ. Hơn nữa, cô có chết cũng sẽ không làm cho công ty của dì ghe. Thật nực cười khi ông nói sẽ sắp xếp một cái ghế cho cô.

- Con không muốn, con có khả năng đến đâu, con sẽ làm việc đến đó. Không cần bố phải bận tâm. Sự nghiệp của con, con không muốn cống hiến cho công ty của người mà con không thích, ở CNL mọi thứ đều rất tốt, con rất thoải mái. Nếu sau này Tùng còn tìm gặp bố thì mong bố đừng nghe lời cậu ta. Bố về đi không người nhà lại lo lắng, muộn rồi.

Nói hết câu, Minh Anh cúi đầu chào cha mình rồi lập tức xuống khỏi xe, bước nhanh đi vào nhà, cố để ngăn không cho nước mắt chảy ra.

Người đàn ông đó, tuy đúng là sinh ra cô thật, nhưng đã khi nào mang đến cho cô sự ấm áp, sự quan tâm của một người cha đâu. Ông đã phản bội mẹ cô để đi theo một người phụ nữ khác, chỉ vì bà ta tài giỏi hơn mẹ, vì bà ta giàu có hơn mẹ. Từ khi Minh Anh còn nhỏ, ông đã không hoàn thành tốt nghĩa vụ mà một người cha nên làm, ông chưa từng đưa cô đi chơi, chưa từng để mắt tới chuyện ăn ở, học hành của cô, tất cả những gì ông quan tâm chỉ là công việc, tiền bạc và những đam mê riêng của ông mà thôi. Rồi khi cô còn chưa nhận thức rõ tốt xấu của cuộc đời này thì ông đã bỏ mẹ con cô mà đi. Với Minh Anh mà nói, ông không có tư cách cũng không có quyền tham gia vào cuộc đời cô, chỉ vậy thôi.

Vào đến nhà, Minh Anh chỉ chào mẹ một câu rồi đi nhanh lên phòng, không kịp nghe bà hỏi han. Cô vút túi xách sang một bên rồi nhấn điện thoại gọi ngay cho Tùng.

- Alo.

- Sao mà tìm gặp bố tao làm gì?

- Minh Anh à, bình tĩnh.

Còn dám bảo cô bình tĩnh, Minh Anh lại càng bực bội hơn.

- Chuyện của tao, mà đừng có xen vào. Đừng tưởng rằng mà làm thế là tốt cho tao, mà chẳng hiểu cái gì hết. Mà nhân tiện, nếu mà vẫn muốn biết câu trả lời của tao thì nghe cho rõ đây! Tao không thích mà, trước đây cũng thế, sau này cũng thế. Mà đừng cố đẩy mối quan hệ của chúng ta đi tới bế tắc nữa. Thế thôi!

Dứt lời liền tắt máy, rồi cô nhân tiện tháo luôn pin điện thoại ra, cô không muốn phải giao tiếp thêm với bất kỳ ai vào cái lúc này nữa. Một mối chồng thêm bực tức, Minh Anh chỉ còn biết chui đầu vào phòng tắm, giữa thời tiết mùa đông rét buốt, cô gái vẫn điềm nhiên xả thẳng vòi nước lạnh vào người mình. Vừa tắm vừa mặc cho đôi mắt nhòe đi.

11. Chương 11

- Minh Anh dậy đi làm đi con!... Minh Anh!

Gõ cửa mãi cũng không nghe thấy người bên trong trả lời, bà Yến đành chạy xuống nhà lấy chìa khóa lên mở. Bước vào trong, thấy con gái đang nằm ngủ ngon lành trong chăn, bà Yến khẽ chep miệng rồi tiến đến, lay vai Minh Anh.

- Con! Dậy đi làm không muộn... Minh Anh?... Thôi chết..

Lúc này, sau khi phát hiện ra cô con gái mặt mũi tái nhợt, mồ hôi lấm tấm, người thì nóng ran, bà Yến mới phát hiện ra chuyện bất thường.

- Minh Anh, có nghe mẹ nói gì không? Mở mắt ra nhìn mẹ xem nào!

Gọi mãi không được, bà lo con sốt cao quá lại hôn mê, nên vội chạy đi lấy hộp đồ y tế, kiểm tra thân nhiệt đồng thời chuẩn bị truyền dịch cho con. Phải tới nửa ngày sau, truyền hết gần hai chai nước Minh Anh mới hạ sốt. Thấy con gái tỉnh giấc, bà Yến tỏ rõ sự lo lắng.

- Con đã tỉnh hẳn chưa? Có nhận ra mẹ không?

- Có ạ. Mẹ làm gì trong phòng con thế?

Xem ra cô vẫn bình thường, bà khẽ thở nhẹ.

- Một từ tối qua à? Sao không nói gì với mẹ?

- Dạ, tại con nghĩ là cảm thường nên chỉ cần ngủ một giấc sẽ đỡ. Bây giờ rồi hả mẹ?

- Lại còn dám hỏi nữa à? Đã quá trưa rồi. Ngủ gì mà li bì, làm mẹ lo muốn chết.

- Sao ạ? Chết con rồi, con còn phải đi làm mà.

- Không phải lo, mẹ gọi điện xin nghỉ phép cho con rồi.

- Mẹ gọi cho ai?

- Cho thằng Tùng, không phải hai đứa làm chung một chỗ à?

- À, vâng, đúng là có làm chung.

Nhưng sao mẹ lại gọi cho tên đó chứ. Minh Anh chẳng thấy thoải mái. Lúc này mới nhớ tới cái điện thoại bị cô quăng vào ngăn kéo tối qua, cô nói khéo nhờ mẹ đi lấy đồ ăn cho, xong rồi mới tìm cái điện thoại ra khởi động lại. Ngay khi bật máy, đã nhận được tin nhắn tổng đài là có bảy cuộc gọi nhỡ, bỏ qua số của bố và Tùng, cô gọi lại cho Hiếu.

- Ủ, Minh Anh à? – vừa hết hồi chuông đầu tiên anh đã bắt máy.

- Vâng, anh gọi em có việc gì ạ?

- À, sáng không thấy em đi làm nên anh hơi lo.

- Vâng, xin lỗi đã để anh lo, hôm nay em xin nghỉ phép.

- Nhà có việc gì à, hay trong người em không khỏe?

- Dạ, cũng không có gì nghiêm trọng, em chỉ bị cảm nhẹ thôi.

- Ừm, vậy nghỉ ngơi cho khỏe đi, có gì gọi lại cho anh.

- Vâng, chào anh.

Tắt máy rồi, Minh Anh mới cảm thấy hơi lạnh nên đi lấy thêm áo mặc, lát sau thì mẹ cô mang cháo lên. Ăn xong bát cháo ngan thơm ngon nóng hổi, Minh Anh mới thấy mình như được sống lại đôi phần. Cô nhờ mẹ tháo dây truyền ra rồi còn nhong nhèo đòi ngủ thêm một lát. Nhưng mẹ vừa đi khỏi, cô gái đã nhanh chóng ngồi vào bàn bật máy tính lên xem tin tức. Kết quả mail hồi âm của thầy hướng dẫn thì chẳng thấy đâu mà tin nhắn trách mắng của Trang lại hiện ra cả đống.

“Mày ăn cái gì mà giỏi phũ người thế hả?”

“Mày có giỏi thì bật điện thoại lên gọi cho tao để nghe tao chửi xem nào, cắt liên lạc với đồng loại thế mà được à????”

“Con KHỈ này!!! Tao GHÉT mày!!!!”

Vậy đấy, ghét mình cơ đấy, Minh Anh thở dài ngao ngán xong lại cười thầm, cô đưa tay với lấy cái điện thoại bấm số 3, sau một hồi chuông đã nghe thấy cái giọng choe chóc.

- Mày vẫn còn sống cơ à?

- Ủ, tao vẫn sống? – Đột nhiên lại bị sổ mũi, Minh Anh bật loa ngoài điện thoại rồi đi tìm quanh để lấy giấy ăn.

- Giọng mày sao thế? – Trang lo lắng.

Chỉ chờ có thế, Minh Anh còn cố tình ho khụ khụ rồi nói bằng giọng tội nghiệp.

- Tao bị ốm, nằm liệt từ hôm qua đến giờ, vừa mới lết được người dậy là gọi luôn ày đấy, còn định trách tao à?

Nói dối không chớp mắt, Minh Anh tự thấy mình quá giỏi.

- Thật à? Tao không biết. Thế bây giờ mày sao rồi?

- Tao đỡ rồi. Mẹ tao là ai cơ chứ. Rảnh thì qua đây với tao đi, tao có chuyện muốn kể với mày.

- Được rồi, 10 phút nhé! Đợi tao!

Gọi đồng minh xong, Minh Anh tắt máy tính rồi ôm điện thoại chui vào chăn. Bây giờ mới cảm nhận rõ rằng cơ thể mình đang đình công, Minh Anh thấy toàn thân mỏi nhừ, đầu thì nhức, cổ họng khô rát, nước mắt nước mũi thì chảy như suối, chốc một lại hắt xì. Biết trước sẽ mệt thế này thì hôm qua đừng có tắm nước lạnh, cũng đừng quên chốt cửa sổ, Minh Anh tự trách. Nằm trên giường, chăn kéo kín tận cổ, cô gái lại nhớ đến khuôn mặt cũng như lời đề nghị của bố, bỗng cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng cũng chẳng nghĩ ngợi được lâu hơn, chưa tới mười phút sau, cô bạn thân đã có mặt ở cửa phòng Minh Anh.

Vừa nhanh tay tháo khăn, mũ và áo khoác ra, Hà Trang bước nhanh tới chỗ bạn mình, đặt bàn tay lạnh buốt lên trán Minh Anh.

- Ái! Lạnh thế cái con này, mày không đi găng tay à? – Cô bệnh nhân khó tính quát lên.

- Ồ, tại đi vội quá, nhưng mà chả tốt ày đi, được chườm đá miễn phí còn than cái gì? – nói rồi còn kèm theo nụ cười lém lỉnh.

Nhận được cái lườm “yêu” của Minh Anh, Trang vô cùng khoái chí, cô kéo ghế ngồi sát vào giường, cho chân vào trong chăn của bạn, Trang hỏi luôn:

- Rốt cuộc hôm qua mày bị làm sao mà lại từ chối thằng Tùng một cách quá đáng và lạnh lùng thế? Tao cứ nghĩ mày sẽ nể tình bạn bè mà nhẹ nhàng với nó.

- Tại lúc đấy đang cáu. Ai bảo nó không đứng lại đi gọi điện mách lẻo với bố tao làm gì.

- Cái gì? – Hà Trang trợn tròn cả mắt lên nhìn chăm chăm vào Minh Anh, lắng nghe như nuốt lấy từng lời.

Sau khi câu chuyện được kể một cách hoàn chỉnh, Trang mới chêm vào.

- Thằng này hâm quá. Uống công chị mày làm quân sư cho. Đúng là...

- Phải rồi, mày cũng có tội lớn lắm. Lại đây, tao truyền cho ít virus cảm, nhanh lên!!! – Nói rồi, Minh Anh bỗng chồm ra khỏi chăn, vít cổ Trang lại rồi giả vờ ho.

Cảm nhận được hơi nóng toát ra từ người bạn, Trang sợ quá liền rít lên.

- Xin chị, tha cho em, cuối tuần này em còn phải đi thi. Đừng hại đời em tội nghiệp! Tất cả chỉ vì bắt đắc dĩ mà thôi. – Vừa nói vừa cố né mặt qua một bên.

- Khôn hồn thì từ sau cảm có đi theo nó rồi bán đứng tao, biết chưa?

- Dạ! – Trang ngoan ngoãn.

Kết quả một ngày nghỉ bắt đắc dĩ của cô gái lại dành để than trời, than đất với bạn thân. Bao lâu không có cơ hội nói chuyện tử tế với nhau, hai cô gái thì thăm to nhỏ hết cả buổi chiều. Mãi cho tới lúc bà Yến lên nhắc khéo, Trang mới đứng dậy xin phép về.

12. Chương 12

Một ngày mùa đông rét mướt, điều người ta không mong nhất chính là những cơn mưa phùn dai dẳng, bởi vì mưa sẽ tạo cảm giác buốt giá hơn, cũng làm cho quần áo và giấy dép người ta lấm bẩn.

Ngó ra ngoài cửa sổ, thấy bầu trời 6h45 sáng tối tăm, sương mù giăng kín khắp mọi nơi, Minh Anh thở dài nghĩ đến cảnh lát nữa phải chạy ra bên xe bus rồi còn phải chen lấn xô đẩy để có được chỗ đứng vững vàng, cảm thấy vô cùng chán nản. Nhưng cũng chẳng còn cách nào hơn, cô nhanh chóng sửa soạn, xuống nhà ăn sáng qua loa rồi lạng lẽ cầm ô khóa cửa đi làm.

Bước chân ra khỏi cổng đã nghe thấy tiếng còi xe đằng sau cần nhàn, cô cũng chẳng buồn quay lại nhanh chóng biết ý đi nép vào mép đường, cố gắng cầm ô sao cho không làm người ta bị vướng. Nhưng vẫn chẳng được yên thân, cứ ba giây cái xe đáng ghét lại kêu bíp một lần. Minh Anh thật sự cảm thấy xui xẻo, cô bực bội lấy hơi định bụng sẽ mắng cho người đằng sau một tràng, nào là mới sáng sớm ngày ra, nào là đồ vô ý thức, các từ ngữ đều sắp xếp xong cả rồi, song đến khi quay lại lập tức chẳng nói được gì nữa. Bên trong chiếc ô tô gây tiếng ồn là khuôn mặt của một người đàn ông quen thuộc, vận trên người bộ vest chỉnh chu, miệng mỉm cười đầy thu hút. Ngạc nhiên nổi sau bực tức, Minh Anh cứ đứng nhìn Hiếu về bần thần.

Anh chàng vì đem tâm trạng ngày đầu tiên làm giám đốc, đã cố ăn mặc cho phù hợp, nên hoàn toàn không muốn bị dính nước mưa. Nhưng cô nàng kia thì cứ như kẻ mất hồn, anh không còn cách nào khác, đành bước xuống, chạy nhanh tới chỗ Minh Anh.

- Em làm gì mà còn không mau lên xe. Sáng ra hay tắc đường, em muốn bị muộn lắm à?

- Em... em... – Minh Anh tỏ vẻ lúng túng bởi cô vẫn chưa hiểu lắm cái hoàn cảnh này – Nhưng, giám đốc làm gì ở trước cửa nhà em thế?

Nghe giọng Minh Anh, rõ ràng vẫn còn chưa khỏe hẳn, Hiếu cau mày.

- Sao em không nghỉ vài hôm nữa cho hết bệnh hãy đi làm?

- Cuối năm công ty nhiều việc, em nghỉ nhiều sẽ bị mắng.

- Mau lên xe!

Không muốn lời thôi thêm, vì thật lòng là lưng áo của Hiếu có dấu hiệu ngấm nước rồi, anh chàng kéo tay Minh Anh đưa cô ngồi vào xe, sau đó mới mau lẹ trở về sau vô lăng, hoàn toàn không nghe thấy lời lẩm bẩm của cô gái.

- Rõ ràng là mình hỏi trước nhưng lúc nào cũng bị lơ đi.

Lái xe thẳng xuống tầng hầm, Hiếu vừa đưa mắt tìm chỗ đậu vừa nói như thông báo với cô gái bên cạnh.

- Chiều đợi anh đưa về đấy nhé!

Minh Anh không dám nói gì, chỉ thầm thắc mắc, trước tới nay anh đâu có như thế này. Dù cho hai người hay gặp nhau ở ngoài nhưng cũng chẳng tới mức quá thân thiết, thế mà giờ anh lại chẳng ngần ngại đưa đón cô. Thật lòng không hiểu là do Minh Anh hiểu sai ý tốt của anh hay thực sự có gì mờ ám trong thái độ này.

Vì lo sẽ có người bắt gặp nên trước khi xuống xe, Minh Anh còn cẩn thận quan sát xem xung quanh có tai mắt nào không, chần chừ mãi mới dám bước ra. Vào trong thang máy rồi, cô liền mở lời cảm ơn Hiếu.

- Không có gì, là tiện đường thôi. – Anh đáp lại nhẹ nhàng.

Nghe thế không hiểu sao Minh Anh thấy ấm lòng lạ, dù biết rõ từ nhà anh đến công ty còn gần hơn nhà cô. Phải khiến giám đốc đại nhân đi vòng thêm một đoạn để đón mình, Minh Anh cảm thấy bản thân thật đúng là một người có tâm vốc. Vậy là trong lúc lục túi lấy khẩu trang y tế ra đeo, cô gái nhỏ cứ tùm tùm cười.

Một người cười, hai người vui.

Thang máy mở cửa dừng lại ở tầng bảy, Minh Anh lên tiếng chúc Hiếu một ngày làm việc hiệu quả, chưa nói dứt câu đã nhìn thấy ánh mắt hệt hăng của người nào đó.

Tùng suất thì đánh rơi bình giữ nhiệt xuống sàn, anh nhìn Minh Anh không chớp mắt.

Nhận ra sự có mặt của anh chàng, Hiếu quay ra mỉm cười chào đầy thiện ý. Còn Minh Anh thì không biết mình nên làm gì. Cô chớp mắt vài lần rồi cũng cúi đầu chào Tùng một tiếng, sau đó rời khỏi thang máy đi về phía phòng làm việc của mình.

Nhưng không kịp đặt bàn tay lên tay nắm cửa, Minh Anh đã bị Tùng kéo đi.

Dừng lại ở bậc thang thoát hiểm, Tùng nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, người đang có vẻ vô cùng không thoải mái.

- Giám đốc và em là thế nào?

- Thế nào là thế nào? – Minh Anh nghi hoặc, bấy giờ mới ngược mắt lên nhìn bạn mình.

- Hai người... đang quen nhau sao?

- Hả? – cô gái chột dạ. – Đương nhiên không phải. – Nói hết câu liền cụp mắt nhìn đi chỗ khác.

- Chuyện hôm trước, anh xin lỗi. Anh biết mình không nên can thiệp vào việc của em. Cái này... – Tùng đưa bình ủ trong tay đến trước mặt Minh Anh, rồi đặt vào tay cô. – Là cacao nóng mà em vẫn thích. Anh chỉ đến để đưa nó cho em thôi.

- Tùng!... – Minh Anh bỗng nhiên lên tiếng khiến Tùng đang định quay lưng đi phải đứng khựng lại. – Xin lỗi!

- Không sao. Anh vốn biết mình không có cơ hội. Cho anh thêm chút thời gian để anh ổn định tinh thần. Hi vọng mình vẫn có thể làm bạn với nhau như trước đây.

Tùng nói dứt câu liền cất bước đi thẳng, không một lần ngoái đầu lại.

Minh Anh đứng đó đưa mắt nhìn theo anh mãi, cho tới khi không nhìn thấy nữa mới thôi. Cúi xuống cái bình ủ, cô cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, một cảm giác trống rỗng và hối hận trào dâng. Người bạn trí cốt, người bạn tốt, người bạn tội nghiệp của cô, Minh Anh thực không biết làm gì hơn được nữa. Sao anh lại đem lòng đi thích một đứa chẳng ra gì như cô, trên đời còn bao nhiêu người khác cơ mà. Nhưng có lẽ thế này cũng tốt, đau một lần còn hơn day dứt mãi. Cô gái thầm nghĩ cho dù mình có bị trừng phạt, có mất đi người bạn hiếm có khó tìm, hay là có ế tới năm 35 tuổi thì cũng sẽ không than vãn gì hết, miễn sao Tùng được hạnh phúc. Anh nhất định sẽ tìm được người yêu anh, quan tâm anh thật lòng, nhất định sẽ vượt qua được nỗi đau này sớm thôi.

Về tới phòng làm việc, Minh Anh liền nhắn cho Trang một tin, tóm tắt lại toàn bộ tình hình. Chỉ lát sau đã nhận được hồi âm.

“Thế là từ nay tao mà hẹn mày thì không có nó và ngược lại à? Tại sao tao lại thành đứa bị ảnh hưởng nhiều nhất thế?”

Ai bảo mày cổ vũ thằng Tùng tỏ tình với tao làm gì. Minh Anh nghĩ bụng, tính nhắn cho bạn như thế nhưng lại bị cả đồng giấy tờ của Trinh đặt xuống trước mặt làm cho quên luôn. Đúng là cuối năm hoạch toán sổ sách vô cùng vất vả, cô mới nghỉ một ngày mà giờ đã có tới ba cái bảng biểu, hai cái báo cáo cần phải nộp lại trước giờ nghỉ trưa rồi. Cứ thế, tâm hồn đang bộn bề suy nghĩ của Minh Anh được giải thoát lúc nào không hay.

2h30 chiều, tan ca. Minh Anh trong lúc thu xếp đi về mới nhớ tới lời dặn của Hiếu hồi sáng. Giờ mới nghĩ ra là cô tan ca vào lúc không giống ai thế này sao anh còn bảo cô đợi. Minh Anh chào các anh chị trong phòng rồi vừa ỉn cửa đi ra vừa nhắn tin cho giám đốc đại nhân.

“Sáng nay anh nhầm có phải không? Bây giờ em về đây. Anh cứ ở lại làm việc đi nhé!”

Tin nhắn vừa gửi đi thì điện thoại lập tức đổ chuông.

- Không nhầm. Bây giờ anh có cuộc hẹn ở nhà hàng đối diện trường em, đợi anh ở tầng hầm.

Nói dứt câu liền tắt máy, không kịp để cho Minh Anh phản ứng lại. Cô gái thật là phục sự sắp xếp và nắm bắt lịch trình của vị giám đốc này, sao anh biết hôm nay cô có giờ ở trường? Kỳ cục tới khó tin, cô mới đổi lớp được một tuần thôi mà, cũng đâu có nói cho anh biết.

Thắc mắc là phải được giải đáp, vừa nhìn thấy Hiếu Minh Anh đã hỏi luôn. Kết quả chỉ nhận được một câu rằng anh đoán vậy thôi, nếu cô không có giờ ở trường thì anh cũng vẫn có thể đưa cô về nhà trên đường tới chỗ hẹn. Minh Anh thấy không tiện lắm nên đề nghị một cách lịch sự nhất có thể.

- Anh không cần thiết phải đưa đón em như vậy đâu giám đốc à.

- Chỉ hôm nay thôi, mai không mưa em phải tự đi làm rồi.

Ừm, hóa ra vì trời mưa. Minh Anh thấy vô cùng ngượng ngùng, thế mà cô còn tưởng anh có ý với cô cơ đấy. Lắm lúc thấy mình thiếu muối một cách trầm trọng, Minh Anh biết thế nên không nói gì thêm, chỉ đành yên lặng ngồi trên xe, tự nhủ sau này có gì cũng phải dùng đại não suy nghĩ, rồi còn phải uốn lười mười bốn lần mới được nói ra.

13. Chương 13

Quả thật, toàn bộ những ngày sau đó, Minh Anh không còn thấy xe anh đỗ ngoài cửa nhà, cũng không gặp anh ngay cả vào cuối tuần ở quán café như trước nữa.

Hiếu không thông báo một lời, đột nhiên lên đường đi công tác.

Trả lại cho Minh Anh một cuộc sống y hệt như lúc anh chưa xuất hiện. Chỉ có điều, trước đây lịch trình của cô là “Nhà – trường – nhà” còn nay đã trở nên phong phú hơn một chút, biến thành “Nhà – công ty – trường – nhà”. Thực sự vô cùng nhạt nhẽo.

Cuối tuần, Minh Anh vẫn ghé qua quán café. Nhưng đến rồi cũng chẳng biết mình muốn đọc cái gì, chỉ gọi một ly nước, vớ đại một cuốn tạp chí, hoặc có khi đi quanh mấy cái kệ sách đắn đo mãi cũng chẳng lấy ra cuốn nào. Giống như hôm nay, hoàn toàn để mọi việc diễn ra trong vô thức.

- Chỗ chúng tôi không có cuốn nào bạn muốn đọc à? – Bỗng một giọng nữ lạ lùng vang lên, phá tan sự im lặng xung quanh Minh Anh.

Cô gái quay lại, bắt gặp ngay một gương mặt vô cùng quen thuộc, hôm trước còn mới đọc bài phỏng vấn của cô ấy trên tạp chí. Người đứng trước Minh Anh lúc này thực sự chính là ca sĩ Yến Chi, giọng ca bán cổ điển nổi đình đám, hay là Minh Anh lại đang bị ảo giác? Cũng không đúng, làm gì có ảo giác nào chân thật thế này.

- Chị Yến Chi? – Minh Anh không kìm được thốt lên.

- Ra ngoài phạm vi truyền thông và sân khấu thì mình được gọi là Châu – Yến Chi nháy mắt cười tươi, tay tranh thủ sắp xếp lại mấy cuốn sách. – Lắm người vô ý thật, toàn để sai chỗ thôi.

- Cửa hàng này... là của chị sao? – Minh Anh không giấu được vẻ tò mò.

- Phải, là mình với một người bạn nữa góp chung. Mình là chị chủ, còn tên đó là ông chủ. – Lại cười.

Giờ Minh Anh mới nhớ lại cuộc trò chuyện của cô và Hiếu khi lần đầu gặp ở đây. Hóa ra anh ấy lại còn có một người bạn nổi tiếng, bảo sao cửa hàng vừa khai trương đã được đăng báo rầm rộ, quảng cáo không hết lời.

- Chị với anh Hiếu quen nhau lâu chưa ạ?

Đột nhiên Minh Anh lại quên mất việc phải uốn lười trước khi nói, lời thốt ra rồi lập tức muốn nuốt lại luôn, nhưng không được.

- Bạn biết Hiếu à? – Yến Chi dừng hẳn động tác, đang cúi cúi dưới sàn lập tức đứng dậy.

- À... là... bọn em là đồng nghiệp, em là cấp dưới của anh Hiếu. – Minh Anh lúng túng thấy rõ.
- Cấp dưới? Cấp dưới mà gọi giám đốc là “anh Hiếu” thân thiết vậy sao? – Yến Chi lém lỉnh.
- Chết rồi, cảm giác này, đúng là Minh Anh vừa cảm đá tự đập chân mình rồi, ngại không lời nào tả hết.
- Biết rồi, biết rồi, lại ản tình khó nói hả? – nói đoạn Chi lại tiếp tục làm việc, mặc cho cô gái nhỏ đang vô cùng bối rối.
- Không phải ản tình gì đâu chị. Chỉ là... – thói quen, Minh Anh thầm nghĩ nhưng không dám nói ra, càng cố giải thích sẽ càng giống ngụy biện, mà có khi lại thành giấu đầu hở đuôi, chắc chắn sẽ vô tình nói thêm nhiều điều không nên nói nữa.
- Đợt này Hiếu đi công tác lâu không? – Đột nhiên Yến Chi đổi chủ đề, cảm thấy có lẽ mình đã làm khó cô em gái kia quá rồi.
- Em cũng không rõ ạ, hình như là khi nào kí được hợp đồng mới về.
- Sao cứ “em” suốt thế, lại còn lễ phép nữa, bạn bao nhiêu tuổi rồi? – Chi tò mò.
- Em 22 ạ!
- 22??? – cô ca sĩ tròn mắt, giọng bỗng cao vút. – Trẻ vậy sao?
- Chị nói thế là có ý gì, Minh Anh nghi hoặc, không biết nên phản ứng thế nào. Chẳng lẽ trông cô lại già thế à?
- Cái ông Hiếu này, giờ lại còn định lừa con gái bé nhỏ nhà người ta nữa. Thật tình... - Nói rồi không giấu được nụ cười thường trực.
- Phải công nhận, người nổi tiếng dù có xuất hiện ở đâu, trong bộ dạng hay hoàn cảnh nào cũng vẫn đẹp vô điều kiện và thần thái vẫn vô cùng xuất chúng. Minh Anh tự nhủ, cô cứ đứng nhìn Chi chăm chú, mặc kệ lời nói vừa rồi của cô gái.
- À, phải rồi, em hỏi chị quen Hiếu lâu chưa đúng không? – Chi tiếp – Sự thật là chị với cậu ta gần như chơi với nhau cả đời rồi. – Vừa nói vừa nghĩ điều gì đó, Chi cười rất tự nhiên. – Vốn là hàng xóm từ thời còn ở quê, sau này nhà cậu ấy chuyển lên thành phố thì có một khoảng thời gian dài không liên lạc. Mãi đến lúc vào đại học thì chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào hai đứa lại học cùng khoa. Sau này chị đi diễn nhiều thì ít gặp hơn. Nhưng từ ngày mở cửa chỗ này thì hai đứa lại có chỗ lui tới, có lúc không hẹn mà gặp, vui lắm!
- Vậy là thanh mai trúc mã rồi. – Minh Anh lầm bầm.
- Ày, nhưng cô bé đừng hiểu nhầm, Hiếu nó coi chị không khác gì một thằng con trai, hoàn toàn không có gì mờ ám đâu đấy. – Chi khẳng định.
- Dạ! Em đâu có nói gì. – Minh Anh bối rối.
- Đây là chị cứ nói thế, sau này đỡ lằng nhằng. – Nói đoạn Chi đột nhiên đứng dậy, tay ôm theo cái thùng giấy trống rỗng. – Thôi, em ngồi chơi, chị lên gác sắp xếp mấy thứ.
- Nói rồi Chi nhảy luôn ba bậc một, chả mấy chốc đã biến mất ở cuối cầu thang, bỏ lại Minh Anh một mình bên cạnh bao nhiêu là thắc mắc.

Suốt mấy tuần liền, Minh Anh không nhận được tin gì từ Hiếu. Vốn đang quen với sự có mặt của anh, ít nhiều thỉnh thoảng cũng nhận được vài tin nhắn nhắc nhở việc ăn – mặc – đi lại. Đột nhiên giờ không còn nữa, Minh Anh thấy vô cùng hụt hẫng. Dù biết mình và anh cũng không có quan hệ gì đặc biệt, nhưng ít ra cũng được xem là bạn bè, đồng nghiệp rồi, sao anh không nhắn tin báo cho cô biết tình hình hay thông tin về ngày trở về.

Hôm nay trời lại mưa, thời tiết đầu xuân vô cùng ẩm ướt khó chịu. Minh Anh cầm ô ra khỏi nhà, chẳng biết vì sao lại đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Không lẽ cô lại hi vọng sẽ thấy xe của anh. Điên rồi, điên

thật rồi, Minh Anh tự trách, cảm thấy dạo này đúng là ăn nhiều quá nên lú lẫn hết cả rồi, sao lại cứ như đang nhớ nhung người ta thế này.

Lững thững bước đi trên đường, mắt nhìn thẳng nhưng thật ra chẳng để tâm, Minh Anh cứ đi, cứ đi, cho tới khi phát hiện ra mình đã đi xa khỏi bến xe bus tới cả vài trăm mét, Minh Anh mới vội vàng quay lại. Cũng may chưa lỡ xe, chứ không chắc sẽ đến công ty muộn mất.

Sắp đến Tết Nguyên Đán, sinh viên các tỉnh đã về văn, nên xe bus buổi sáng thứ tư mà Minh Anh vẫn có được chỗ ngồi. Lúc này cô mới cảm thấy rõ cái không khí cuối năm, lòng tự nhiên rạo rực. Mọi khi thời điểm này cô với mấy đứa bạn đã thoải mái tung hoành, tất bật sắm tết rồi, nhưng năm nay đã khác. Năm nay Minh Anh đã có việc làm, tận 29 mới được nghỉ, nhưng thật ra cũng không sao, nhờ thế mà cô cảm nhận được sự trưởng thành của bản thân. Cô gái vui vẻ đưa ánh mắt của mình ra ngoài cửa sổ, miệng lầm bầm kêu thời gian trôi thật nhanh.

- Minh Anh đi xuống ăn cơm luôn không em? – Nguyệt lên tiếng hỏi khi chuẩn bị đóng cửa phòng.

Dạo gần đây mối quan hệ với đồng nghiệp của Minh Anh ngày càng được cải thiện đáng kể, ngay tới Nguyệt cô cũng không còn cảm giác khó gần nữa, đã có thể thoải mái nói chuyện rồi.

- Vâng, em lưu file này xong sẽ xuống ngay, các chị cứ đi trước đi ạ!

Đến căng tin, Minh Anh lại càng cảm nhận rõ không khí Tết tràn ngập khắp mọi nơi. Thực đơn hôm nay toàn món truyền thống, hương thơm khiến cô cảm thấy như đang ngồi trước mâm cơm tất niên, tự dưng lại nhớ tới không khí gia đình đầm ấm khi còn bé.

Cô gái bê khay của mình tới ngồi cạnh Trinh, vừa định mở miệng khen công ty có lòng với nhân viên thì đã nghe chị trưởng phòng nói:

- Các cô các cậu Tết này tha hồ tiêu tiền thưởng nhé!

- Thật hả chị? Năm nay được tăng lương à? – Hùng, kiểm toán viên số một phòng tài chính lên tiếng, giọng vô cùng hào hứng.

- Ủ, chị nghe thư kí giám đốc nói là giám đốc đã kí được hợp đồng rồi, bán bản quyền chương trình phần mềm anti-spyware với giá tương đối cao, lợi nhuận thu về không nhỏ. Không rõ lương có tăng không, nhưng chắc chắn thưởng sẽ khá hơn những năm trước.

- Giám đốc của chúng ta thật tuyệt vời! Em ngưỡng mộ anh ý quá đi! – Nguyệt kêu lên.

- Vậy giám đốc đi làm rồi hả chị? – Minh Anh tò mò, ngồi nãy giờ mới dám lên tiếng.

- Chưa, hình như là về từ tuần trước, nhưng thấy bảo giám đốc xin nghỉ phép luôn rồi. Cũng đúng, cống hiến nhiều quá rồi còn gì. Chắc tranh thủ đưa gia đình đi du lịch luôn.

- Người ta giỏi người ta sướng thật! – Trinh vừa gặm thịt gà vừa phán.

- Công nhận. – Những người khác đương nhiên cũng đồng tình với điều này.

Minh Anh thì chán hẳn, thế mà cô cứ nghĩ hai người là bạn. Sao ngay đến một cái thông báo anh cũng không gửi cho cô thế. Đúng là uống công Minh Anh lo lắng suốt mấy ngày nay, còn tưởng anh gặp chuyện gì không hay. Đành ông trên đời này đúng là không tin được ai hết. Cô gái thâm nhủ, sau đó liền lấy sức ăn cho bằng sạch cái khay của mình.

Lịch học ở trường đã tạm thời kết thúc, thời gian này Minh Anh đều chăm chỉ tăng ca, nói là thế nhưng cô chỉ là ngồi ở văn phòng đến lúc cùng về với mọi người thôi. Công việc cũng không khác lắm, chỉ là đi photo, in ấn và đưa tài liệu. Cơ bản là về nhà cũng chỉ biết vui đầu vào ngủ với lướt web, chi bằng cống hiến thêm chút sức để nâng cấp cho cái thẻ lương.

Tan ca, cô lập tức nhận được điện thoại của Trang, là lệnh triệu tập khẩn cấp.

Hai mươi phút sau, cô đã có mặt ở điểm hẹn, đến nơi liền nhìn thấy Tùng và Trang đang vui vẻ trò chuyện.

- Hello! – Tùng nhìn thấy Minh Anh trước, lên tiếng vẫy chào.

Hơi ngạc nhiên, vì trông Tùng có vẻ rất thoải mái, giống như khi hai người chưa xảy ra chuyện gì, Minh Anh cũng vui vẻ đáp lại, nhanh chân ngồi xuống cạnh Trang.

- Nàng dạo này chăm chỉ ghê nhỉ? Tăng ca nhiều thế chắc phải đãi bọn này vài bữa thôi chứ. – Trang mỉm cười.

- Mà không phải lo, hôm nay vừa kí sổ lương rồi, bữa này tao mời, mong hai vị thí chủ giờ cao đánh khẽ, em còn phải nuôi mẹ và bản thân. – Minh Anh hí hửng, nói với vẻ tự hào.

- Được, đã thế phải ăn thũng nồi trôi rế nhà người ta luôn. Trang! Mà gọi đi!

Ồi thôi xong, để Trang gọi khác nào ép Minh Anh bán thân trả nợ, Minh Anh đau khổ nhìn người vừa đưa ra quyết định kia.

- Đừng trách tao nha con khỉ! – Trang nhìn vào tờ thực đơn, miệng nhớn cười đầy hàm ý.

Thực lòng làm Minh Anh khóc không ra nước mắt.

Nhưng cũng may, nhờ có bữa cơm này mà cô với Tùng bắt đầu thoải mái nói chuyện trở lại, không còn ngại ngùng hay bất kì điều gì chặn ở giữa nữa. Minh Anh cảm thấy cuộc đời mình như tươi sáng hẳn lên, vô cùng vui vẻ.

14. Chương 14

Đi làm thêm hai ngày nữa, cả tập đoàn CNL ai nấy đều thoải mái vì cuối cùng cũng được nghỉ làm, mọi người đều lên sẵn kế hoạch tận hưởng mười ngày nghỉ mà mỗi năm chỉ có một lần thôi. Minh Anh cũng thế. Cô đang tính dành ra mấy ngày cùng Tùng với Trang đi Sapa, hoặc về quê một trong hai đứa ăn tết kè, nhưng sau khi về đến nhà mới được nghe tin động trời.

Năm nay cô sẽ ăn Tết ở nhà bố.

Một dòng điện xẹt qua đại não của Minh Anh.

- Mẹ, thế là thế nào? Con không thích đâu! Con không đi!

- Mẹ cũng không thích, nhưng đã thỏa thuận thế rồi, ba năm một lần, con cũng phải về thăm họ hàng bên nội chứ. – Bà Yến nhẹ nhàng khuyên con.

- Đi cùng với người phụ nữ đó ăy hả? Con không muốn đâu. Mẹ ơi!... – Minh Anh mè nheo, chạy theo mẹ vào bếp – Muốn thăm bà nội thì mẹ con mình sắp xếp một ngày rồi cùng đi là được mà.

- Mẹ không đi được, năm nay đến phiên mẹ trực Tết. – Bà Yến vừa nói vừa tranh thủ nhặt rau.

- Vậy con cũng không đi. Nhất định không đi! Không ai ép được con đâu, con đã lớn thế này rồi.

Nói nốt câu cuối, cô gái hậm hực chạy thẳng lên phòng, đóng sầm cửa một cách thô bạo, Minh Anh cài chốt luôn. Ngay đến mẹ cũng muốn đẩy cô đi, thật là không còn lời nào mà nói.

Bà Yến thì không muốn phải nhìn cảnh con gái bị người ta kéo lên xe, nên vẫn cố nói vọng từ ngoài cửa vào.

- Minh Anh à! Nghe mẹ đi, lát nữa bố qua đón con đấy, đồ đạc mẹ đã xếp sẵn trong vali cho con rồi. Đi đúng ba ngày thôi. Mừng hai con về nhà muốn đi đâu làm gì mẹ cũng không cấm.

- Con không đi! Con đã nói rồi, mẹ đừng cố nữa. Lát mẹ giấu chìa khóa đi, ông ta mà đập cửa phòng con lập tức báo cảnh sát.

Nghe lời đe dọa của con gái, bà Yến thực sự thấy hối hận. Không hiểu từ khi nào mà ngay đến bố mình Minh Anh cũng không muốn gặp nữa. Có khi nào tại bà làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của cô.

- Mẹ xin lỗi! Là tại mẹ, mẹ đã chia cách hai bố con con. Mẹ sai rồi! Nhưng đó là bố con, dù ít nhiều con cũng phải tôn trọng ông ấy, đó là người đã sinh ra con mà.

Sao nghe giọng mẹ như sắp khóc tới nơi vậy. Minh Anh lập tức cúi đầu, cô mở cửa đứng trước mặt mẹ.

- Đi đi con! Nghe lời mẹ!

Đúng lúc này có tiếng chuông cửa kêu, bà Yến lấy tay quệt ngang dòng nước mắt vừa trào ra, nói nốt trước khi đi xuống.

- Bố đến đây, xuống ngay con nhé!

Minh Anh đóng cửa thở dài, cúi đầu suy nghĩ. Mất một lúc rất lâu mới kéo theo cái vali đi ra.

Đứng trước mặt bố, cô không biết nói gì, chỉ nhìn ông bằng ánh mắt hờ hững. Sau đó để ông xách đồ ra xe, cô đứng lại chào tạm biệt mẹ.

- Mẹ nhớ ăn đúng giờ, đừng vì bận mà bỏ bữa đấy nhé. Con sẽ về ngay thôi, nên mẹ đừng nhớ con. – Nói rồi liền chồm tay ôm lấy mẹ, miệng thầm thì. – Mẹ không có lỗi gì cả, vì thế không cần xin lỗi con. Con đi ạ!

Nhìn theo bóng chiếc xe hơi cho tới lúc ra khỏi tầm mắt, bà Yến mới khép cửa đi vào nhà.

Chiếc xe bon bon trên đường, đi thẳng ra vùng ngoại ô, mãi tới khi nhìn thấy cánh cổng sắt màu tím, Minh Anh mới biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Một dòng kí ức hiện lên trước mắt cô.

” - Con nhỏ này, sao trước mặt bố mày mà mày dám tỏ thái độ với tao thế hà? – Hiền quát lên ngay khi bước chân vào phòng Minh Anh, bà ta thậm chí cũng không thèm gõ cửa.

- Bố tôi đi rồi à? – Minh Anh hỏi, thực ra cũng biết thừa rồi, bố cô mà ở nhà bà ta có tới ba lá gan cũng chẳng dám dùng lời lẽ như thế.

- Phải, đi rồi. Đi luôn mấy ngày cơ, mày cứ ở trong này mà gặm nhấm cái thái độ của mày đi, đừng có vác mặt xuống nhà nghe chưa?

Nói dứt câu liền đóng cửa lại, Minh Anh nghe thấy tiếng chìa khóa. Rồi còn nghe cả tiếng tủ gỗ kéo trên sàn nhà. Hẳn là bà ta chặn cửa của cô rồi. Vui thật! Không ăn thì không ăn, bà ta nghĩ cô thèm vào mà ăn cơm chung với bà ta chắc. Hai người cùng không ưa nhau thì sao phải làm bộ cho có vẻ thân thiết. Bà ta diễn được nhưng Minh Anh thì không.

Và rồi quả thực lần đó, hai ngày Minh Anh không được ăn gì, có đúng bình nước thì phải dè xẻn mà uống. Đến lúc bố cô về, vào tìm gặp thì cô còn chẳng đứng vững được, cứ thế mà ngồi ở ghế. Ông phát hiện ra hỏi vợ xem chuyện gì thì bà ta lập tức giả vờ khóc lóc.

- Con bé không chịu ăn gì. Em mang cơm, mang cháo lên tận nơi nó cũng hất đổ hết. Em định gọi anh về nhưng sợ anh bận nên lại thôi. Em xin lỗi, là tại em không tốt.

Nghe thế Minh Anh chỉ muốn than trời, cô cố thở đều nhìn bố mình bằng ánh mắt không có gì muốn nói. Khiến ông vừa giận vừa thương, chẳng nỡ mắng mỏ, liền gọi người đến truyền đạm và chuẩn bị bữa ăn cho cô. Sợ mẹ phiền lòng, về nhà Minh Anh cũng không nói gì với bà, chỉ nói là đồ ăn không hợp khẩu vị.”

Sau ba năm, giờ lại có dịp diện kiến đại phu nhân, Minh Anh xuống xe theo bố bước vào nhà, lòng tự nhủ sẽ qua nhanh thôi.

- Minh Anh đến rồi hả con. Mau mau vào nhà, ngoài trời gió lạnh lắm! – Vừa mở cửa, bà Hiền vừa nói to. Tiện tay kéo cô đi vào phòng khách.

Đứng giữa căn phòng được bày bố sang trọng, Minh Anh nhất thời bị lóa mắt.

- Lâu rồi không đến, chắc con thấy lạ phải không. Từ ngày có thằng Khang, bố con quan tâm tới cái nhà này lắm. Sửa chữa, trang trí một tay bố con làm hết đấy.

Thằng Khang? Khang nào vậy? Minh Anh nghi hoặc.

Bấy giờ từ trên cầu thang một thằng nhóc tầm hai, ba tuổi chạy xuống, miệng chồm chồm luyên thoắng.

- Ba! Ba đã về! – Nói rồi liền chạy lại ôm chầm lấy chân ông Hải Minh.

- Minh Khang, chào chị đi con! – ông nói nhẹ.

- Con chào chị ạ! – nghe lời bố, thằng nhỏ lập tức đứng thẳng để tay trước bụng rồi cúi xuống chào vô cùng lễ phép, trông rất dễ thương.

- Phải xưng là em chứ con. – Bà Hiền sửa lại.

- À, em chào chị ạ! – thằng bé lại lặp lại hành động đó một lần nữa.

- Ủ, chào em, lần đầu gặp.

Minh Anh đương nhiên không muốn làm khó một thằng bé vô tội, cô đưa tay vẫy chào Khang, nhìn kĩ, trông thằng bé cũng có nét giống cô. Điều này càng làm cho Minh Anh thấy hứng thú.

Lát sau, ông Hải Minh gọi người giúp việc mang hành lý lên phòng hộ Minh Anh, cô gái chỉ biết lặng lẽ đi theo sau. Nhưng cô không hề đơn độc, thằng nhóc Khang đã nhanh chân chạy phía sau, vừa đi vừa hỏi rất nhiều thứ. Nào là chị đến đây chơi thường xuyên với Khang chứ, chị có biết chơi Angry birds không, chị có muốn mượn Ipad của Khang chơi không. Có vẻ như sự có mặt của cô khiến thằng bé vô cùng hào hứng.

Nhưng Minh Anh chưa kịp đáp lại thì đã nghe tiếng phụ nữ nói phía sau.

- Khang! Đừng làm phiền chị, chị không thích đâu, lại đây với mẹ.

Không cần ngoảnh đầu lại cũng biết người ta không quý mến gì mình, Minh Anh chẳng đáp gì cứ thế đi thẳng. Đóng cửa phòng lại, cô rút điện thoại ra kiểm tra xem có ai nhắn tin gọi điện ỉn không, rồi lại lẩn lên giường nằm nghỉ.

Đêm ba mươi, đứng trên ban công của căn biệt thự, Minh Anh đưa tầm mắt ra bốn bề xung quanh, cảm nhận thời khắc giao thoa của đất trời. Những năm trước đón Tết cùng cô luôn là Tú, giờ lại đơn độc một mình, chẳng biết là nên vui hay nên buồn nữa. Nhìn vào cái màn hình tối đen trong tay, tự nhiên nhớ tới Hiếu, cô liền mở lên soạn một tin nhắn.

“Năm mới vui vẻ!”

Lương lự mãi mới quyết định ấn gửi. Hai phút sau liền nhận được hồi âm.

“Cám ơn! Năm mới vui vẻ!”

Thôi, thế là hết hi vọng, Minh Anh thầm chế giễu bản thân, cô không thể xuống nước hơn được nữa, mặc kệ, không cần ai đó phải quan tâm.

Minh Anh kéo khóa áo khoác, cất điện thoại vào túi rồi ngược mắt lên trời, đúng lúc bữa tiệc pháo hoa bắt đầu. Bầu trời bỗng chốc trở nên lung linh huyền ảo.

Minh Anh đang đứng thì nghe có tiếng người mở cửa phòng, cô quay lại.

- Chị, chị mau xuống nhà lễ cụ đi.

Cúng đêm ba mươi ấy hử, việc này đâu cần cô làm.

- Mẹ gọi chị xuống, bố nói lâu rồi chị chưa tới lễ cụ. Mau đi cùng em!

Nói đoạn thằng nhóc kéo tay Minh Anh lôi đi, không kịp cho cô phản ứng thêm điều gì.

Đứng trước bàn thờ gia tiên, Minh Anh và Khang, mỗi người cầm một nén hương, vái ba vái. Ông Hải Minh nhìn thế thì vô cùng hài lòng.

Lễ xong, Khang liền kéo tay Minh Anh ra phòng khách, thằng nhỏ mở hộp bánh kẹo mẹ nó vừa chuẩn bị xong, lấy ra một nắm chíp chíp để vào tay Minh Anh.

- Cho chị! Cái này Khang thích nhất. – Khang vừa nói vừa chỉ vào miếng kẹo dẻo hình con gấu. – Ngon lắm, chị ăn đi!

Nhìn thẳng bé đang chờ đợi mình, Minh Anh cũng không muốn để nó thất vọng, cô nhét miếng chíp chíp Khang đưa vào miệng, vừa nhai vừa diễn tả bộ mặt mãn nguyện.

- Ừm, ngon thật, chị thích lắm. Cám ơn Khang nhé! – Nói rồi còn vuốt má Khang âu yếm.

Cho dù thằng nhỏ là con của người phụ nữ cô không ưa, nhưng nó vẫn là em cô, lại đáng yêu như vậy, sao mà ghét cho nổi. Minh Anh cứ ăn một miếng lại cho Khang một miếng, vừa ăn vừa cười đùa với nhau vô cùng vui vẻ.

Trông thấy cảnh này, từ trong góc khuất của căn phòng, ông Hải Minh khẽ mỉm cười, ông mừng vì hai đứa con có thể thân thiết nhanh như thế. Nhưng người phụ nữ đứng sau ông thì không hề mong câu chuyện diễn ra theo cách này. Bao nhiêu lần bà dùng kế ly gián chỉ vì muốn chồng bà ghét bỏ đứa con gái hỗn láo kia, nhưng ông không những không làm theo ý bà mà còn ngày càng quan tâm, yêu thương con nhỏ hơn. Thật bức mình! Bà Hiền quay đầu đi thẳng lên tầng, không muốn nhìn thêm nữa.

Sáng ngày mừng một đầu năm, theo tục lệ thì con cái sẽ tới chúc Tết cha mẹ trước tiên. Gia đình ông Hải Minh cũng vậy, mọi người đều tất bật chuẩn bị để về quê.

Bước chân vào cái sân gạch, Minh Anh đưa mắt nhìn quanh, khung cảnh nơi này vẫn chẳng có gì thay đổi. Hướng ánh mắt tới gốc cây ổi, cô bỗng nhớ lại ngày còn bé, từng có lần treo cây hái ổi, nhưng ổi chẳng kịp với tới đã bị sâu róm đốt cho ngứa ngáy tới mấy ngày sau. Rồi còn lần đi múc nước, lỡ đánh rơi cái gàu xuống giếng, dây buộc thì bị đứt, cô lại không dám nói với người lớn, còn cố dùng gậy phơi quần áo để lấy nó lên. Kết quả bị bà nội bắt gặp, bà hét ầm lên làm Minh Anh suýt nữa ngã nhào xuống giếng. Thật sự nơi đây lưu giữ biết bao nhiêu kỉ niệm đẹp của cô gái.

Khi cô còn đang mải mê nghĩ xa xôi thì nhóc Khang đã nhanh chân chạy vào nhà từ lâu, thằng bé đứng trên thềm cửa gọi với làm Minh Anh giật mình.

- Chị! Đi mau lên!

Bấy giờ cô gái mới choàng tỉnh, vội vàng bước thật nhanh.

Đứng trước mặt bà, người phụ nữ đã ngoài tám mươi tuổi, Minh Anh cúi đầu chào lễ phép. Bà nhìn thấy cô cháu gái thì dù đau chân cũng lập tức đứng dậy, đôi mắt sáng lên lấp lánh.

- Minh Anh! Lại đây, lại đây ngồi với bà!

Cô gái nghe bà gọi lập tức chạy đến ngay, cô và Khang, mỗi người ngồi một bên, để bà choàng tay khoác vai cùng trò chuyện.

Ăn bữa cơm trưa với bà và gia đình bác cả xong, Minh Anh cùng bố và Khang, cả bà Hiền nữa, cả bốn người đi một vòng quanh những nhà người thân ở gần đó, thăm hỏi họ hàng. Mãi đến chiều tối mới lên xe trở về.

Ngày hôm sau thì như đã hứa, ông Hải Minh gọi xe đưa Minh Anh về nhà mẹ. Trước khi đi Minh Anh còn bị thằng nhóc Khang bắt hứa đi hứa lại việc nghỉ hè cô sẽ tới chơi với nó. Thực ra Tết này cũng không tệ như Minh Anh đã tưởng. Ngoại trừ việc cả mấy ngày cô không nói chuyện với bà Hiền hay với bố nhưng căn nhà này cũng không tới nỗi khiến cô ghét bỏ như trước nữa rồi.

Bầu trời sáng mừng hai Tết vô cùng xanh trong, gió thổi nhẹ qua khu vườn và những cánh đồng gần đó, chim hót líu lo, thời tiết ấm áp dễ chịu.

15. Chương 15

Ngày cuối cùng của kì nghỉ lễ, Tùng vừa từ quê lên đã hẹn Minh Anh với Trang đến nhà hàng lần trước liên hoan một bữa. Đây chính là nơi Tùng chơi đàn piano, lần đầu và cũng là lần cuối, trước mặt bàn dân thiên hạ. Hẳn là sau khi bị từ chối, tình yêu dành cho âm nhạc của anh, thứ tình cảm nhất thời nảy sinh vì

người ta, đã không còn nữa. Và hiển nhiên cũng vì không muốn làm xao nhãng việc học hay việc cơ quan, nên Tùng không dám ôm đồm nhiều, đành đệ đơn xin nghỉ chơi đàn cho nhà hàng.

Ba người gặp nhau là lại trò chuyện vô cùng rôm rả. Nào là lì xì đầu năm, nào là cụng ly chúc tụng nhau. Chung quy cũng chỉ có mấy điều, mong muốn có việc làm ổn định khi ra trường, sớm tìm được mảnh ghép còn thiếu của cuộc đời, đủ sức khỏe, đủ niềm tin để theo đuổi mọi điều bản thân mong muốn.

Đang ngồi ăn uống vui vẻ thì Tùng đột ngột đứng dậy.

- Tao đi toilet chút, bọn mày ngồi đây nhé!

- Ồ, đi nhanh lên không bọn tao ăn hết phần mày đấy nhé! – Trang đe dọa. Gì chứ ăn thì cô không đùa đâu.

Cùng lúc Tùng đi ra thì Hạ Thảo đến, hai người đi qua nhau ở gần quầy thu ngân. Khởi nói cũng biết Tùng ngạc nhiên cỡ nào, anh định quay lại báo cho Minh Anh biết nhưng sự thật là không kịp nữa rồi, lúc này uống quá nhiều nước.

Hạ Thảo bước vào làm cho không khí nhà hàng đang yên ắng như nhộn nhịp hẳn lên. Người nào người nấy cũng đều chú mục vào cô gái vàng của năm, ánh mắt dõi theo từng chuyển động của Thảo, vừa nhìn vừa thầm thì gì đó với nhau.

Minh Anh và Trang cũng bị làm cho phải chú ý, quay ra cửa với sự tò mò, bấy giờ mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Minh Anh lập tức đứng bật dậy, mừng ra mặt định đi tới chào cô bé một tiếng rồi rủ Thảo đến ngồi chung luôn. Nhưng chân chưa kịp bước đã phải dừng lại. Một chàng trai từ đằng xa tiến đến, choàng tay khoác vai Thảo rất tự nhiên.

Minh Anh chết đứng.

À không, vì sợ quá cô liền ngồi xuống luôn nên chắc là chết ngồi.

- Sao thế? Mày nhìn thấy ma à? – Trang vừa xé miếng bánh mì bỏ vào miệng vừa nói.

Minh Anh không dám nhìn về phía lối ra thêm một phút nào, cô cũng không nghe thấy câu hỏi của Hà Trang. Trong đầu cô đang hiện lên cả đồng thất khác. Cô không ngờ, Hiếu quả thực không phải người tầm thường, không chỉ là bạn thanh mai trúc mã với Yến Chi, mà còn là người yêu của Hạ Thảo nữa. Thế giới quanh Minh Anh như đảo lộn hết cả.

- Này! Mày làm sao đấy hả? – Trang lo lắng, cô nắm lấy bàn tay để trên bàn của bạn, khẽ lắc nhẹ.

Minh Anh vẫn chưa hoàn hồn.

- Mời quý khách ngồi! Quý khách chọn món tự nhiên, khi nào quyết định xong vui lòng gọi chúng tôi ạ!

Không phải chứ, nghe như họ vừa mới ngồi xuống cái bàn ngay sau Minh Anh vậy. Cô chỉ muốn độn thổ. Cô cũng không hiểu nữa, chỉ là không muốn Hiếu nhận ra sự có mặt của mình.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, Tùng vừa trở lại đã nói to:

- Ê, Minh Anh! Hạ Thảo của mày vừa đến đây đấy. Có nhìn thấy không?

Hai bàn tay Minh Anh nắm chặt lại, cô ngược lên nhìn Tùng bằng ánh mắt trách móc, đồng thời cảm thấy gáy của mình như sắp cháy tới nơi.

- Sao chứ? – Tùng nghi hoặc, anh chẳng hiểu gì cả.

Minh Anh chưa kịp bảo Tùng bé tiếng thôi thì đã thấy một bàn tay đặt lên vai mình. Cô quay lại trước con mắt kinh ngạc của Hạ Thảo và Hiếu.

- O? – Bấy giờ Tùng mới phát hiện ra hai người họ, cũng không biết nói gì.

- Sao? Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao chúng mày cứ lơ tao đi thế hả? Nói gì đi chứ!!! – Trang sốt ruột tới phát cáu luôn.

Để Minh Anh rảnh tay thực hiện màn chào hỏi mà cô chuẩn bị bắt đầu, Tùng thay bạn ghé tai Trang nói điều gì đó.

- Quả đúng là chị thật rồi! Trùng hợp quá đi! – Thảo cười tươi, không dấu được niềm vui hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp.

- Ủ, đúng là trùng hợp thật. Chào em! – Minh Anh đáp, vẻ hơi không tự nhiên.

- Chào em! – Hiếu cũng ngoảnh mặt ra nhìn cô gái, nói kèm theo nụ cười xã giao.

Để tỏ ra lịch sự, Minh Anh nhìn Hiếu, khẽ gật đầu.

- Dạ, chào anh!

Bấy giờ như nhớ ra điều gì, Hạ Thảo tiếp luôn.

- À, đúng rồi anh Hiếu, lần trước chưa giới thiệu với anh. – Thảo hồn nhiên chỉ tay vào Minh Anh. – Đây là chị Minh Anh, người ở buổi diễn lần trước đã tặng hoa ở sau cánh gà cho em đấy. Fan số một, người chị em yêu quý, chính là chị ấy.

-Ồ, vậy à? – Hiếu không giấu được sự ngạc nhiên, anh bật cười.

- Còn đây là anh Hiếu. – Thảo nói với Minh Anh. – Người đàn ông em yêu nhất trên đời.

Thảo nói xong thì Minh Anh cũng suýt trợn tròn mắt ra mà nhìn. Dù thấy bầu trời như sập xuống trước mặt mình, nhưng cô vẫn phải dặn lòng để cố bình tĩnh. Cô chờ Hiếu, chờ anh sẽ nói gì đó, nhưng anh chỉ cười hiền từ và nhìn Thảo bằng ánh mắt vô cùng âu yếm. Minh Anh nuốt khan, thất vọng không nói nên lời. Vậy là bao lâu nay, cô toàn tự suy diễn lung tung, tưởng rằng anh quan tâm tới cô, tưởng rằng anh đối xử tốt với cô là vì có tình cảm với cô. Hóa ra không phải, chắc đối với anh, đó đơn thuần chỉ là sự giúp đỡ mà một người đàn anh, một người cấp trên nên làm với đàn em, nhân viên của mình. Anh đã có bạn gái, lại còn chính là cô bé thiên thần mà Minh Anh luôn ngưỡng mộ.

Ánh mắt vô hồn, không thần sắc, Minh Anh nhìn hai người đối diện, thực sự thấy hào quang xung quanh họ quá chói mắt. Cô nói bằng giọng hơi run.

- Rất vui được gặp hai người ở đây! Chúc hai người ăn ngon miệng.

Dứt lời liền quay đầu lại, tay cầm đại lấy cái đĩa bên cạnh, cuộn mì đưa lên miệng cố nhai cho có việc làm. Hai phút sau thì đứng dậy nói.

- Tao đi rửa tay.

Hay chỉ ít đó là những gì Trang và Tùng đoán là mình nghe được. Họ cũng không chắc lắm là Minh Anh lúng búng trong miệng câu gì.

- Con nhỏ kì lạ! – Trang lẩm bẩm nhìn theo bóng lưng Minh Anh.

Vào đến toilet, Minh Anh liền mở nước dùng tay vốc lên mặt cố để làm ình tỉnh táo lại. Cô gái thực sự thấy khó chịu, lồng ngực như muốn vỡ tung ra, còn tay chân thì lỏng ngóng chẳng làm được việc gì nên hồn. Cô nhớ tới bài tập khi căng thẳng, cố hít thở thật sâu và nghĩ tới những điều vui vẻ.

Nhưng không hiểu sao, càng cố thoát ra lại càng bị cuốn sâu vào. Trong đầu cô cứ hiện lên hình ảnh của Hiếu, những tin nhắn, những lời nói, những hành động của anh, tất cả có ý nghĩa quái gì đâu, sao khiến Minh Anh rối bời thế này.

Cô lại tiếp tục rửa mặt, rồi hít thở thêm vài phút nữa. Cuối cùng vì sợ ở trong này quá lâu mọi người lại nghi ngờ, nên đành đi ra. Tự hứa với lòng chỉ cần gắng thêm chút nữa, chờ Trang ăn xong cô sẽ lập tức ra khỏi chỗ này.

Bước ra khỏi cửa phòng vệ sinh, Minh Anh vuốt lại tóc cho gọn rồi ngẩng lên thì đã thấy Hiếu đợi sẵn từ bao giờ. Nhất thời kinh ngạc, Minh Anh dừng bước ngay, nhìn thấy anh mọi nỗ lực tĩnh tâm từ nãy tới giờ đều đổ hết ra sông ra biển, cô lại nghe tiếng tim mình đập thình thịch.

- Em không sao chứ? – Hiếu hỏi, giọng ân cần.

Lời nói, ánh mắt; quả thực, anh cứ thế này thì trách sao Minh Anh không hiểu lầm cho được. Cô thở mạnh, không kìm được mà nói.

- Anh làm ơn có thể đừng làm thế này nữa được không?

- Làm gì cơ? – Hiếu lúng túng.

Làm cho em thích anh, đồ ngốc, Minh Anh thầm nghĩ.

Vậy...? Hóa ra là vì cô thích anh sao? Minh Anh sững người. Cô đã không biết đấy, cô đang ghen. Chợt hiểu ra lòng mình, Minh Anh lại càng loạng choạng. Cô lùi lại một bước, không dám nhìn vào mắt Hiếu.

Bình tĩnh, Minh Anh bình tĩnh, cô gái lẩm bẩm, tự thuyết phục chính mình.

- Có phải em có điều gì khó nói không? Có chuyện gì vậy? – Hiếu vẫn rất tò mò.

Có lẽ sự xuất hiện của anh lúc này, chính là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Minh Anh mặc kệ cái đại não kia đang hét lên bảo cô dừng lại, cô gái vẫn quyết tâm.

- Em xin lỗi! – Minh Anh ngập ngừng. – Nếu biết trước anh đã có bạn gái, em sẽ hạn chế tiếp xúc và cư xử với anh vượt mức đồng nghiệp. – Chẳng hiểu sao, Minh Anh thấy mắt mình cay xè, cô không dám nhìn Hiếu nữa. – Nhưng có lẽ... em đã thích anh mất rồi... Em cũng không biết mình bị sao nữa. Giờ em thực sự vô cùng bối rối. Em biết nói ra với anh lúc này thật không phải. Bạn gái anh thì ở trong kia. Em xin lỗi!

Hiếu đứng lặng yên lắng tai nghe từng lời của Minh Anh, cảm nhận rõ sự xúc động của cô, nhưng anh không nói gì.

- Hãy cho em một chút thời gian. – cô gái tiếp – Em hứa sẽ chỉ nhìn anh từ xa, sẽ không phá hoại mối quan hệ của anh. Em sẽ kiểm soát hành động của mình. Vì thế, xin anh hãy ngừng việc đối xử tốt với em. Em không chịu nổi đâu.

Bất ép một cô gái phải thổ lộ lòng mình trong hoàn cảnh không giống ai, ở một nơi không giống ai, Hiếu bất giác thấy hối hận, anh cứ nghĩ Minh Anh của anh mạnh mẽ hơn thế này. Nhưng giờ đây, chứng kiến cô vừa khóc vừa nói, Hiếu mới nhận ra cô yếu đuối, tội nghiệp biết bao. Tuy nhiên, dù sao niềm vui quá lớn trong lòng cũng đã che lấp hết mặc cảm tội lỗi, Hiếu không cố diễn nữa mà mỉm cười đầy mãn nguyện.

Hiếu bước đến bên cô gái nhỏ tội nghiệp, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, ôm cô thật chặt.

- Anh xin lỗi, là anh sai rồi! Đừng khóc!... Anh không muốn em đứng từ xa nhìn anh, anh cũng không muốn em kiểm soát hành động hay tránh mặt anh. Anh thích em cứ tự nhiên nắm lấy tay anh, gọi anh là “anh yêu”, giống như lúc ở trước cửa hàng anh cơ. Anh thích một Minh Anh chủ động và đáng yêu như thế!

Cô gái nhỏ nghe vậy mà tai cứ như đang ù đi, lòng ầm ục không thể tả hết trong một vài lời, nước mắt không dừng mà vẫn cứ tuôn ra như vòi nước hồng van. Cô nói trong tiếng nấc.

- Nhưng... anh có người yêu rồi còn gì?... Ở trong đó đó!... Thế này là sao?

Hiếu đưa tay vuốt nhẹ lưng Minh Anh, an ủi cô bằng tất cả tấm lòng mình.

- Đó chỉ là...

- Diễn viên bắt đắ dĩ thôi!

Hiếu chưa nói hết câu đã bị người nào đó cướp lời. Giọng nói lạnh lạnh khiến Minh Anh chú ý, cô lập tức thoát ra khỏi vòng tay ấm áp của người đàn ông ấy, quay lại nhìn Hạ Thảo đang cười bằng đôi mắt ngẩn lẹ.

Cô nàng nhỏ bé thấy bộ dạng của Minh Anh thì ngay lập tức chạy đến thật nhanh, dùng khăn giấy thấm nhẹ những dòng nước mắt nhạt nhòa trên gương mặt cô gái, nói bằng giọng áy náy.

- Chết rồi, em hại chị thê thảm rồi. Em xin lỗi! Em chỉ trêu chị chút thôi mà. Sao đã thành thế này rồi? – Nói đoạn Thảo rướn người ôm lấy cổ Minh Anh. – Đúng là em yêu anh Hiếu thật, nhưng chỉ là tình cảm của những người cùng huyết thống dành cho nhau thôi. Chị đừng nghĩ lung tung.

- Cùng... cùng huyết thống sao? – Minh Anh lắp bắp.

- Phải! Kẻ đáng ghét bắt em lừa gạt chị chính là anh trai em. Thôi nào, nín khóc đi ha!

- Hạ Thảo có anh trai sao? – Minh Anh vẫn còn chưa tin lắm. Cô kéo tay Thảo ra khỏi cổ mình, nhìn thẳng mắt cô bé mà hỏi.

- Vâng. Trên wiki không viết thế à? Em nhớ mình đã sửa lại rồi mà?

Lâu rồi cô không tra tin tức của Thảo, có lẽ Minh Anh không để ý thật, nhưng sao lại có sự trùng hợp lạ lùng đến thế này cơ chứ.

Thấy Minh Anh cứ ngơ ra, Thảo lại ôm lấy cô thật chặt, nói nhỏ vào tai.

- Thật 100% đấy, em nói dối chị em là con lừa.

Hóa ra, ngay từ đầu đều là kế hoạch của Hiếu sao? Minh Anh chợt hiểu ra. Cuối cùng thì cô đã sập bẫy, một cái bẫy hoàn hảo. Đúng là đáng ghét. Anh cố tình tỏ ra chú ý tới cô, rồi chờ khi cô không phòng bị lại lập tức quay mặt, khiến cô phải suy nghĩ bao nhiêu ngày, tự hỏi lòng xem có thích anh không. Cuối cùng biến cô thành trò cười thế này đây.

Nghĩ đến quãng thời gian vừa qua, Minh Anh càng cảm thấy ảm ức. Cô không biết mình khóc vì tức hay vì hạnh phúc nữa. Thật sự quá sức tưởng tượng.

Thấy Thảo ôm Minh Anh mãi không buông, Hiếu sốt ruột.

- Thôi nào, cô ấy là của anh cơ mà. Em mau vào trong đi. – Vừa nói vừa gỡ tay cô em gái ra khỏi cổ bạn gái mình.

Thảo nhìn anh gườm gườm vẻ bất bình, sau đó mới chịu nghe lời, nhưng trước khi đi còn cẩn thận dặn dò.

- Sau này anh mà làm chị em khóc, em sẽ cho anh biết tay. Còn chị, nhớ phải trả lại mối thù này cho anh ấy. Quá đáng quá mà!

Sau đó thì hành lang vắng người lại trở nên yên tĩnh. Hồi lâu chờ đợi, thấy Minh Anh đã bình tĩnh, thôi không còn khóc nữa. Hiếu mới cất tiếng hỏi.

- Vậy giờ em là bạn gái anh rồi à? – niềm vui toát ra theo từng lời nói.

- Bạn gái cái đầu anh! – Chẳng nghĩ gì, Minh Anh cầm tờ giấy ăn toàn nước mắt nước mũi ném thẳng vào ngực Hiếu rồi quay lưng đi mất.

Cảm thấy mình cũng đáng đánh thật, Hiếu bật cười. Xem ra kế hoạch thành công ngoài sự mong đợi, vui mừng không để đâu cho hết. Anh chàng yên tâm lấy lại phong độ, ung dung trở lại bàn ăn.

Vừa ngồi xuống, Hiếu đã đưa mắt tìm quanh, không hiểu Hạ Thảo chạy biến đi đâu mất rồi. Nhưng lát sau, khi đèn sân khấu bật sáng, Hiếu mới nhận ra cô em gái đã ngồi ngay ngắn bên chiếc piano từ lúc nào. Anh cười nhìn em, tự nói với mình.

- Cứ thấy đàn là không ngồi yên được, con nhỏ này thật là...

Hiếu vừa dứt câu thì giọng Thảo đã vang lên qua chiếc loa đặt ở góc phòng. Cô nói với sự tự tin thường thấy.

- Xin chào mọi người, tôi là Hạ Thảo! Hôm nay thực sự là một ngày rất vui đối với tôi, nên tôi cũng muốn chia sẻ niềm vui ấy với mọi người. Xin mạn phép được chơi một đoạn trích của bản nhạc mà tôi yêu thích. Ừm... sau đây là Davidsbündlertänze, nhạc phẩm số sáu, bản nhạc được Schumann viết giành riêng tặng Clara Wieck, người sau này là vợ ông.

Nói dứt lời Thảo liền nhìn về phía Minh Anh và Hiếu, nháy mắt ra hiệu là bản nhạc tặng cho hai người rồi mới tấu lên khúc nhạc đầu tiên. Nhận được ám hiệu, Minh Anh không khỏi ngại ngùng, còn Hiếu chỉ vừa nhìn thấy đầu Minh Anh hơi cúi xuống đã đoán được cô đang nghĩ gì, anh mỉm cười nháy mắt đáp lại cô bé trên sân khấu.

Sau đó cả nhà hàng được đắm chìm trong không gian âm nhạc vô cùng tuyệt vời. Tiếng đàn thanh thoát, dịu dàng xua tan đi những mệt mỏi và khiến cho bữa ăn trở nên ấm cúng hơn bao giờ hết. Minh Anh cứ

mãi mê nhìn theo Hạ Thảo, lắng tai nghe nhạc rồi chẳng để tâm tới điều gì nữa. Mãi đến lúc điện thoại rung lên trong túi, Minh Anh mới choàng tỉnh. Sau cả tháng trời thì giờ số điện thoại đáng ghét này lại gửi cho cô một tin nhắn cơ đấy.

“Lát nữa anh đưa em về!”

Dấu “!” tức là không được cãi lại à, cô thầm nghĩ, tay bấm chữ một cách thuần thục rồi gửi trả hồi âm luôn.

“Còn Hạ Thảo thì sao? Bạn em nữa?”

“Kệ con bé. Bạn em thì em tự lo đi.”

Anh lợi dụng người ta thực hiện được mục đích rồi cứ thế mà phủi tay bỏ đi à? Minh Anh định trả treo nhưng tay vẫn nhanh hơn đầu.

“Em biết rồi.”

Vậy là cô đành nói với Trang và Tùng là cô có hẹn nên không về cùng hai người được. Đến khi bản nhạc kết thúc, cả ba người đi thanh toán xong, tạm biệt bạn mình rồi Minh Anh vẫn còn đứng lại trước cửa nhà hàng rất lâu.

Kiên nhẫn chờ anh.

Đang ngẩng trời ngẩng đất thì có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô, Minh Anh quay sang nhìn Hiếu, đôi mắt trong veo ánh lên niềm hạnh phúc.

- Mình đi thôi! – Hiếu vừa kéo tay cô gái vừa nói.

- Anh bỏ lại Thảo thật đấy à?

- Lát ăn xong con bé tự bắt xe về, nó lớn bằng đấy rồi mà. Em khỏi lo. Về khoản tự xoay sở, nó giỏi hơn anh nhiều.

Minh Anh nghe thế chỉ biết cười, không còn lời nào để nói.

Ngồi trên xe, Minh Anh hết nhìn thẳng lại nhìn ngang, nhưng tuyệt nhiên không dám nhìn anh, cô vẫn chưa thể tin đây là sự thật, hơn nữa lại cảm thấy bản thân quá khó tả. Trong vòng nửa năm, cô bị một người đàn ông đá, rồi từ chối một người đàn ông khác, cuối cùng lại đem lòng yêu một người đàn ông thứ ba. Thế giới quả thực đã đảo lộn rồi. Minh Anh thậm chí không biết lấy cái gì làm chuẩn để đánh giá chính mình, cô hoàn toàn không xác định được bản thân là loại con gái gì nữa.

- Có phải em đã rất nhớ anh không? – Hiếu lại một lần nữa làm tĩnh lặng tâm hồn đang dậy sóng của Minh Anh.

- Ai thèm nhớ anh! – Minh Anh vẫn còn giận lắm.

- Không nhớ mà chiều nào cũng ghé qua cửa hàng người ta à? Không phải đến tìm anh thì là gì?

- Ai nói thế? Từ trước khi biết anh là chủ, chỗ đó đã là quán quen của em rồi mà.

- À... ra thế. Nhưng sao đột này tần suất xuất hiện của em lại tăng vượt mức so với những tháng trước thế?

Minh Anh cứng họng. Cô giả vờ ho, rồi quay sang nhìn người đàn ông đáng ghét kia bằng ánh mắt “anh mà nói nữa em xuống xe cho xem”. Điều này khiến Hiếu không giấu được nụ cười. Trêu cô luôn là niềm hạnh phúc của anh.

- Có điều này em thực sự thắc mắc. – lát sau Minh Anh nói.

- Điều gì?

- Anh cố tình đến nhà hàng vì biết em ở đó, hay chỉ là tình cờ?

- Thiên cơ bất khả lộ. Nói cho em thì còn gì thú vị nữa.

Gì mà thiên cơ? Minh Anh chán hẳn. Cô chẳng nói nữa, ngồi khoanh tay trước ngực, đưa mắt tiếp tục nhìn thẳng.

Thế nhưng bất ngờ Hiếu lại kéo tay Minh Anh ra mà nắm lấy, nhìn cô trù mến.

- Thôi nào, đừng giận nữa mà.

Ánh mắt ấy khiến Minh Anh mỉm lòng, nhưng cô cũng không thể buông tha.

- Vậy vì lý do gì anh biến mất không dấu vết suốt thời gian qua? Em nghe nói sau một tuần anh đã kí được hợp đồng rồi mà.

- Vì anh có việc muốn kiểm tra.

- Kiểm tra gì? – Minh Anh nghi hoặc. Lờ mờ đoán nhưng không dám chắc.

- Kiểm tra xem em có chút để tâm nào cho anh không?

Cái quái gì, biết ngay mà, Minh Anh tròn mắt tỏ vẻ không thể tin là anh lại làm thế.

- Thì vì anh biết em mới chia tay bạn trai cũ. Rồi lại nhìn thấy em thẳng thừng từ chối một người khác.

- Hả? Những chuyện đó sao anh biết? – Minh Anh ngắt lời.

- Mắt thấy tai nghe chứ sao. Một người gặp ở cửa hàng của anh, còn người kia gặp trước cửa thang máy còn gì.

- Tức là lúc em nói chuyện ở cầu thang, anh cũng ở đó à? – Minh Anh kinh ngạc.

- Ủ, tại anh tò mò. – Hiếu thành thật.

- Xong rồi sao?

- Thì sợ lại bị em từ chối giống cậu bạn đó nên phải lập kế hoạch tác chiến chứ sao. Có trách thì phải trách cậu bạn đó kém may mắn hơn anh. – Nói rồi nhìn cô cười mãn nguyện.

Kế hoạch tác chiến? Đúng là cô đã xem thường vị giám đốc này quá rồi. Minh Anh tự nhủ.

- Cái này là kế hoãn binh trong truyền thuyết đúng không? – cô gái hỏi tiếp.

- Không, cái này là khổ nhục kế.

Khổ nhục cái gì? Anh thì khổ cái gì? Có cô là khổ thì có.

- Đừng nhìn anh như kiểu anh sung sướng lắm thế. Có biết là chứng kiến cảnh em ở trước mặt mà phải tránh đi nó khổ thế nào không?

Nghe thế Minh Anh chẳng nói được gì, lúc này mới cảm nhận rõ tấm lòng của anh.

Cuối cùng cũng về tới khu phố nhà cô, chờ cho anh dừng hẳn xe lại Minh Anh mới tháo dây an toàn quay sang anh nói.

- Anh về cẩn thận, em vào đây!

Sau đó cô mở cửa xe định ra ngoài. Nhưng Hiếu nhanh tay hơn, anh đã cài chốt cửa lại. Không mở được, Minh Anh lo lắng.

- Sao thế? Mở cửa xe cho em!

- Em không quên gì à? – Hiếu tỉnh bơ.

- Quên gì ạ? – Minh Anh không hiểu.

Còn đang định nói thêm là em có bỏ cái gì ra khỏi túi đâu mà quên thì Minh Anh đã bị Hiếu chặn lại. Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ hồng mềm mại của cô gái, khiến Minh Anh không kịp phản ứng. Kinh ngạc nhất thời, tim cô như đập lỗ mất một nhịp. Tới khi Minh Anh hình dung ra mọi chuyện thì Hiếu đã hoàn thành công việc. Anh nhấn nút mở chốt rồi đi xuống mở cửa xe cho Minh Anh.

Trước khi đi, Hiếu còn nói thêm.

- Lần sau đi đường thì để tâm một chút, đừng có vì nhớ người ta mà đi quá bến xe bus tới cả đoạn dài sau đó mới vội vàng chạy lại như thế nhé.

Dứt lời liền ỉn nhẹ vai Minh Anh để cô mở cửa vào nhà. Đến lúc cô gái đứng từ trong hiên nhìn ra vẫy tay tạm biệt thì Hiếu mới lên xe đi về.

Lát sau, khi Minh Anh vừa leo cầu thang vừa bình tĩnh nghĩ lại mọi chuyện thì lại nhận được tin nhắn.

“Mà thực ra cũng chẳng có lần sau đâu!”.

16. Chương 16

- Minh Anh! Mau dậy đi làm con!

6 giờ 30 phút sáng, như thường lệ, bà Yến lại gõ cửa phòng con đánh thức Minh Anh. Nhưng hôm nay, thay bằng phải gọi khăn cổ thì chỉ vừa dứt câu đầu tiên bà đã nghe tiếng nói từ trong vọng ra.

- Con dậy rồi ạ! Năm phút nữa con xuống.

Thấy lạ, bà Yến mở cửa vào thì nhìn thấy cảnh tượng vô cùng hiếm gặp. Cô con gái lười biếng của bà không những đã tỉnh ngủ mà thậm chí còn ăn vận gọn gàng và đang ngồi trang điểm trước gương.

- Hôm nay mặt trời đi vắng hả con? Dậy từ khi nào thế? – Bà Yến hỏi, vừa nói vừa cười gian.

Minh Anh biết mẹ có ý chê bai thói ngủ nướng của cô, cô chỉ biết ngại ngần đáp.

- Hôm nay công ty con có buổi họp sớm ạ.

Vừa nói vừa hồi tưởng lại chuyện lúc trước.

Cách đó sáu mươi phút, một kẻ biến thái đã khủng bố điện thoại của cô. Dù đã tắt chuông nhưng vì người đó gọi tới hơn chục cuộc nên cuối cùng đã lỡ được hồn vía của Minh Anh từ phương trời xa trở về với thân xác.

Hiếu nói hôm nay anh có cuộc họp sớm nên phải có mặt lúc bảy giờ. Mà từ lúc cảnh báo cô việc “đi lạc”, anh đã tự ỉn cái quyền làm lái xe cho Minh Anh.

Tóm lại là cô gái phải dậy sớm cả tiếng đồng hồ vì anh phải đi họp, trong khi đêm trước mãi hai giờ sáng cô mới được lên giường. Bài luận văn quả thực đang ăn mòn sự sống của cô gái. Làm người yêu của giám đốc đâu có dễ dàng gì.

Chuyện tình công sở muôn đời phức tạp.

Vừa xuống tới phòng ăn, Minh Anh còn chưa kịp đưa cốc sữa lên miệng đã nghe điện thoại rung lên trong túi. Cô đành cầm miếng bánh mì rồi chạy vội ra cửa, chỉ kịp báo với mẹ là cô sắp muộn giờ.

Ngồi vào xe Hiếu rồi, Minh Anh mới có thời gian để lấp đầy dạ dày. Tranh thủ nhai tạm cho đỡ đói thôi, chứ thực ra bánh mì ăn không khô vô cùng, cố mãi Minh Anh mới nuốt trôi được. Nhìn bộ dạng tội nghiệp ấy, Hiếu không khỏi mỉm lòng.

- Xin lỗi em! Mai anh đền bữa sáng tử tế hơn cho em nhé. Thư kí vừa báo cho anh là hội đồng đã đến gần đủ rồi nên anh hơi vội.

- Thực ra em có thể thông thả ăn một cách ngon lành nếu anh để em đi xe bus. Anh biết mẹ em là bác sĩ mà, về vấn đề dinh dưỡng thì bà nắm rõ hơn ai hết. – Minh Anh vừa đưa tay lấy chai nước cài ở cửa xe vừa nói.

- Không đi xe bus nữa, anh đã nói rồi còn gì. Phương tiện công cộng đầy dẫy nguy hiểm.

Đùa chứ, chả hiểu anh nghĩ thế nào, Minh Anh nghe vậy suýt thì bị sặc. Cô nhẩm tính nhanh thì cũng biết được là cả thành phố có tới 80% sinh viên sử dụng xe bus hàng ngày và còn chưa kể những người khác nữa. Có thấy họ phàn nàn gì đâu. Anh chỉ suy nghĩ thái quá là giỏi. Minh Anh thầm trách.

- Anh không thể đưa đón em cả đời, chi bằng để em thích nghi với cuộc sống như cách em vẫn làm. – cô gái bướng bỉnh.

- Anh sẽ đưa đón em cả đời. Vậy nên không bàn nữa. – Hiếu khẳng định lại lần cuối. Giọng chắc chắn đến mức làm Minh Anh không muốn đôi co thêm.

Cô lại chịu thua, tiếp tục nhìn ra cửa sổ chạy theo những suy nghĩ của riêng mình.

Buổi sáng hôm ấy, sau khi đi họp về, Hiếu liền gọi Minh Anh lên văn phòng mình.

- Đang giờ làm việc, anh đừng khiến mọi người chú ý đến chúng ta có được không? – Chưa thấy người đã thấy tiếng, Hiếu nghe giọng Minh Anh liền rời mắt khỏi máy tính đứng lên.

- Vấn đề là có chuyện này quan trọng hơn. – Anh ngồi xuống cái ghế sofa và chỉ tay ra dấu cho Minh Anh lại gần.

Minh Anh không hiểu, cô nhìn Hiếu chờ đợi anh tiếp tục.

- Em trở thành cổ đông của công ty từ khi nào thế? Sao không nói với anh?

- Hả? Anh nói gì lạ vậy? – cô gái ngạc nhiên.

- Anh vừa nhận được danh sách đây này. Nguyễn Minh Anh không phải em thì ai. Ngày sinh rồi chức vụ đều có ghi rõ cả mà. Em xem đi! – Nói đoạn Hiếu lấy tập tài liệu trên bàn đưa cho cô.

Minh Anh đọc qua một lượt rồi lại càng thấy kì lạ hơn.

- Làm thế nào? Em không biết gì hết, em thề! Không lẽ trong công ty có người giả danh em?

- Người ta làm thế để làm gì? – Hiếu nghi hoặc.

Minh Anh cũng không biết, cô chỉ có thể đưa ra giả thuyết ấy. Chứ cô đã bao giờ tham gia giao dịch mua bán cổ phần gì đâu. Với lại cô lấy đâu ra tiền mà làm thế. Những 10% cơ mà, hẳn là phải mang giá trị lớn lắm.

- Em nghĩ kĩ đi, em có nhờ ai mua hộ không? – Hiếu lại nói.

- Không, em không quen ai... – Đang nói Minh Anh bỗng khựng lại. Cô chợt nhớ ra điều này, cô cần gọi điện xác nhận.

Và thế là Minh Anh đứng dậy chạy ra ngoài, trước khi mở cửa phòng chỉ kịp nói với Hiếu là sẽ quay lại ngay.

- Bố mua cổ phần của CNL dưới tên con đấy à? – Điện thoại vừa có người bắt máy, Minh Anh đã vội vàng hỏi luôn.

- Không, số cổ phần ấy bố mua lâu rồi, chỉ là vừa mới sang tên cho con thôi. – Ông điềm tĩnh đáp.

- Sao bố làm thế?

- Bố đã nói không muốn con phải chạy theo người ta nghe sai bảo. Chỉ mới là 10% thôi, chờ tới lúc bố thuyết phục được ông Phúc bán lại cổ phần thì con sẽ có 20%. Đủ để con có chỗ đứng vững chắc.

- Con không cần, con đã nói bố đừng tham dự vào mà.

- Đó là tất cả những gì bố có thể làm cho con. Bố xin lỗi vì đã không ở bên con những lúc con cần bố. Bây giờ bố sẽ không như thế nữa.

- Con không cần!

Nói lời cuối một cách xác xược, Minh Anh cúp máy luôn. Cô thực sự đang vô cùng giận dữ.

Phía bên kia đầu dây, ông Hải Minh ngồi trên giường bệnh, nhìn vào cái điện thoại đang tút tút liên hồi bằng đôi mắt thần thờ. Sau đó không kìm được mà ho sặc sụa. Người hộ lý trực phòng ông đi ngang qua trông thấy liền chạy lại lấy khăn giấy và vuốt lưng cho ông.

Minh Anh trở về văn phòng của Hiếu, vẻ chán nản. Cô ngồi xuống một chiếc ghế, không giấu được tâm sự, khẽ thở dài một tiếng.

- Sao thế? – Hiếu như nhận ra điều gì khác lạ trong mắt cô gái, anh đi tới ngồi cạnh cô hỏi bằng giọng ân cần.

- Em biết ai đứng tên em mua cổ phần rồi?

- Ai? – Hiếu tò mò.

- Bố em.

- Bố em thì sao?

Phải rồi, Hiếu chưa biết chuyện của gia đình Minh Anh, cô cảm thấy chưa có lúc nào thích hợp nên chẳng dám kể lể. Bây giờ anh lại hỏi thế này, Minh Anh quyết định nói cho anh biết.

Nghe xong mất một lúc, Hiếu mới hình dung ra được sự việc, anh ôm cô vào lòng, khẽ vuốt mái tóc cô.

- Được rồi. Không sao đâu. Chắc ông có lý do riêng.

- Em không biết nữa. Ông ấy cư xử rất lạ. Trước đây không bao giờ ông thể hiện thái độ gì trước mặt em. Anh biết đấy, từ ngày hai người họ li dị, em chỉ là sợi dây ở giữa, người này co thì người kia kéo. Hoàn toàn không là gì cả. Nhưng bây giờ hết đưa thẻ ATM lại mua cổ phần. Em chẳng biết ông muốn gì nữa.

- Sao em không hỏi thẳng ông xem?

- Có nên hỏi không anh?

Đáp lại lời Minh Anh là một cái gật đầu chắc chắn. Không ngờ rằng cô gái của mình lại phải lớn lên trong sự thiếu thốn tình cảm của cha, Hiếu nghĩ sau này nhất định anh sẽ làm chỗ dựa vững chắc cho cô, rồi anh ôm cô chặt hơn, không muốn để cô cảm thấy đơn độc.

17. Chương 17

Nghe lời Hiếu, hôm sau tan ca, Minh Anh bắt xe đến công ty của bố.

Tới nơi cô mới được thư kí của ông cho biết, đã một tuần nay ông không đi làm. Tất cả mọi việc đều được ông chỉ thị qua email và điện thoại. Không hiểu sao, Minh Anh bỗng thấy lo. Cô nhờ người thư kí kia liên lạc về nhà ông giúp.

Người nhận điện thoại là cô Lan giúp việc, Minh Anh cảm thấy thoải mái hơn vì không phải là bà Hiền nghe máy. Sau khi hỏi chuyện qua loa, cô mới nói đến vấn đề trọng tâm.

- Mấy hôm nay bố cháu không đi làm hả cô? Có chuyện gì ạ?

- Cô không biết gì à? Ông ấy bị viêm phổi, đã nằm viện điều trị được mười ngày rồi. – cô Lan đáp. – Cậu Khang cứ khóc đòi bố suốt nhưng bà chủ không cho cậu đến thăm.

- Vâng cháu biết rồi ạ, vậy giờ bố cháu đang ở đâu hả cô?

Kết thúc cuộc điện thoại ấy, Minh Anh cảm ơn cô thư kí và chào tạm biệt để ra về. Xuống tới đường, Minh Anh liền gọi cho Hiếu. Vừa vẫy taxi vừa phổ biến tình hình cho anh.

- Vậy giờ em đợi anh, anh qua đưa em đi thăm bố. – Hiếu nói.

- Thôi không cần đâu anh. Em tự đi được rồi, anh còn nhiều việc mà. Em đi taxi, không sao đâu. – Nói đoạn một chiếc xe đen lù lù đỗ lại trước mặt Minh Anh, cô đang ngẩn người ra vì không hiểu có chuyện gì đã lập tức bị hai kẻ to con lôi vào trong xe – Các anh làm gì vậy, thả tôi ra! – Điện thoại chưa kịp ngắt.

- Sao thế? Minh Anh! Có chuyện gì? – Hiếu nghe vậy thấy rất lo, một cảm giác kì lạ trào lên trong lòng anh.

Nhưng chẳng nghe được gì nữa. Ngay sau đó điện thoại đã mất tín hiệu.

- Các người làm gì thế? Các người là ai? Mau thả tôi ra! – Minh Anh giãy giụa trong vô vọng, cô bị hai gã to con khi nẩy ngồi chèn hai bên, tay chân không nhúc nhích được nữa.

- Dán mồm nó vào chúng mày, nhúc đầu quá!

Một gã khác nói vọng lại từ ghế phụ. Minh Anh nhìn qua gương chiếu hậu và gần như không tin được vào mắt mình. Khuôn mặt đó, không phải chính là Tú hay sao?

Không kịp hỏi anh điều gì, Minh Anh đã bất lực để cho lũ người này dùng băng dính dán miệng cô lại, vừa khó chịu vừa khó thở, cô không suy nghĩ được điều gì cho ra hồn.

Chiếc xe ấy đi rất lâu, rất lâu mới dừng lại trước cửa một lò gạch bỏ hoang. Bầu trời lúc này đã tối mịt.

Minh Anh bị lôi đi, vào bên trong, chúng trói cô lại rồi quăng cô vào một góc nhà. Tối tối nỗi cô không nhìn thấy gì hết, cảm giác sợ hãi tràn ngập khắp người Minh Anh.

Lái xe theo thiết bị định vị, Hiếu đi mãi vẫn chưa tới nơi.

Ngồi thế này, Minh Anh cảm thấy mình như một người tàn phế, không nhìn thấy, không nói được cũng không thể cử động, thật sự rất vô dụng. Cô nghĩ tới mẹ, tới bố, tới anh, họ sẽ lo lắng cho cô biết bao, cô biết phải làm thế nào bây giờ. Lũ khốn bắt cô tới đây làm việc cho ai, vì lý do gì, sao lại có cả Tú tham dự vào? Minh Anh cố tập trung, cô không có kẻ thù, cũng rất ít khi gây hấn với ai. Rốt cuộc thì chuyện này là gì cơ chứ?

Khi cô đã dần dần quen với bóng tối thì lại nhìn thấy ánh đèn thấp thoáng nơi cửa phòng. Cô hơi nheo mắt, mất mấy giây mới nhìn được mặt kẻ đang đi đến.

- Cảm giác thế nào cô em? Vui không?

Hắn, hắn, Minh Anh rơi vào trạng thái hoảng loạn cực độ, cô cố lê người ngồi nép vào góc tường, cố tránh né khỏi sự đụng chạm thân xác.

Chạm tay vào má Minh Anh, người đàn ông có tướng mạo ngạo nghễ cười lên từng tràng.

- Còn nhớ ta chứ hả?

Làm sao cô quên được, kẻ đã quấy rầy cô ở khách sạn, kẻ đã bị cô thúc gối vào chỗ hiểm, kẻ đã bị công ty cô kiện đến mức phải bồi thường tiền và mất đi danh dự. Không ai khác chính là giám đốc Hoàng Việt.

Minh Anh thở gấp, cô nhìn lão già xảo quyệt bằng ánh mắt sợ hãi.

- Cứ tưởng cô em dễ ăn, ai ngờ đâu lại có thể lực hậu thuẫn ghê gớm như thế, mãi mới có thể chạm vào. – Nắm chặt cằm Minh Anh trong bàn tay, ông Việt nói khẽ, đoạn ghé sát miệng vào tai cô gái. – Quả nhiên không tầm thường, nhưng ta lại vô cùng thích thú.

Hắn có ý gì? Minh Anh rên lên ư ử qua lớp băng dính, cô muốn được nói.

Nhưng Hoàng Việt thì không cần cô phải nói. Hắn đứng dậy, tìm một chỗ đứng phía xa, rút điện thoại ra và quay một đoạn phim ngắn. Sau đó lại bỏ mặc cô trong căn phòng tối và đi ra ngoài.

Ở một căn phòng khác, Hoàng Việt đưa chiếc điện thoại với đoạn phim vừa quay cho Tú, bảo anh xử lý nó rồi gửi ngay cho Hải Minh. Ông ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh tay đàn em, kiên nhẫn đợi điện thoại.

Khoảng mười phút sau, quả nhiên nhạc chuông réo lên. Hoàng Việt bắt máy bằng giọng khàn khàn đầy hăm dọa.

- Chào ông bạn già! Nhận được tin tôi rồi chứ?
- Quả nhiên là mày? Mày làm gì con gái tao rồi? – ông Hải Minh cố kìm nén cơn ho, nói một cách tức giận.
- Đừng có mày tao, bạn bè lâu năm rồi, nghe mất thiện chí quá đấy.
- ... – giận run người, ông Minh không nói được gì.
- Hừ, mới đó đã cứng họng rồi à? Thật là mất hứng quá. Tôi không nói dài dòng đâu, tôi muốn dự án phía nam thành phố, hãy chuyển nhượng nó lại cho tôi.
- Chỉ có thể thôi mà ông bắt con tôi à? Chúng ta có thể thương lượng cơ mà.
- Nếu thương lượng được thì tôi có cần phải làm đến mức này không? Ông giả vờ hay là mắc chứng đãng trí rồi thế? Ông già nhanh quá đấy, bạn ạ!

Nhớ lại chuyện tháng trước, ông Hải Minh chợt cảm thấy mình quá vô dụng. Phải, đúng là ông đã dùng đủ mọi cách để được nhận thầu, cũng đã lợi dụng danh nghĩa con gái mình để đạt mục đích. Giờ hối hận có lẽ đã muộn.

- Nếu như ông để tôi thắng vụ kiện, hoặc để tôi dành được dự án đó, thì mọi chuyện đã tốt đẹp. Ông đi sai nước cờ thì không thể trách tướng sĩ của ông xấu số. – Hoàng Việt tiếp tục nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của ông Minh.
- Được, muốn dự án tôi lập tức chuyển cho ông. Tôi không cần nữa, mau thả con gái tôi ra, nó chẳng có tội gì cả.
- Ông nhầm rồi, tội con ông lớn lắm.

Nghĩ tới những bài báo tràn ngập trên internet cũng như các tờ báo uy tín thời gian gần đây, nghĩ tới việc danh dự đã bị hủy hoại chỉ vì một đứa con gái, nỗi nhục nhã trong lòng Hoàng Việt càng dâng cao, ông ta nắm mạnh vào tay ghế, lẩm bẩm chửi thề.

- Vậy rốt cuộc ông muốn cái gì??? Bất cứ thứ gì tôi cũng sẽ đáp ứng hết. Xin ông tha cho con bé. – Ông Minh nài nỉ, giọng khỏ sở.
- Mang 10 tỉ đến đây chuộc con, không thì nhận xác. Mười phút nữa tôi sẽ gửi địa chỉ cho ông. Dám báo cảnh sát thì con ông đi đời. Cho ông hai tiếng, nhanh lên!!!

Nói dứt lời liền tắt máy, giám đốc Việt tiện tay quăng luôn chiếc điện thoại vào góc nhà. Bao nhiêu năm gây dựng công ty cũng như hình ảnh của bản thân, nay lại bị đám không ra gì coi thường, rồi bị cả xã hội dè bỉu. Càng nghĩ càng thấy tức, ông hận không thể ngay lập tức giết chết Minh Anh.

Hiếu lái xe hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tới nơi cần đến, cách xa trăm mét ngoài cửa lò gạch, anh lặng lẽ tắt máy xe và đi bộ vào.

Ngồi trước cửa canh gác, Tú cầm điện thoại của Minh Anh đọc tin nhắn của cô. Từng lời trao đổi, từng câu từng chữ hiện trên màn hình khiến Tú tức tới mức muốn đập nát cái máy ấy ra. Anh thầm nguyên rủa người đàn ông mà Minh Anh lưu tên trong danh bạ bằng một chữ “a” này, tò mò muốn biết mặt mũi hắn ra sao. Từ sau ngày chia tay cô, anh hối hận vô cùng vì đã quyết định quá vội vàng, anh vẫn chưa thể quên cô. Nhất là từ sau ngày vào công ty Hoàng Việt làm, được giám đốc tin cậy và giao cho nhiệm vụ điều tra Minh Anh, biết được cô là con gái của Hải Minh, chủ công ty xây dựng lớn nhất miền bắc, thì anh lại càng hối hận.

Giá như anh tỉnh mắt một chút đã không để tuột mất con cá lớn. Chỉ tại anh quá nóng vội muốn đổi đời mà không quan sát cho kĩ. Giờ chỉ hận là Minh Anh đã thay đổi quá nhanh. Có muốn cứu vớt cũng đã quá muộn rồi.

Hiếu nấp sau một đồng gạch, nhìn vào phía cửa theo dõi động tĩnh của tên lính gác. Dù ánh sáng rất yếu nhưng Hiếu vẫn có thể nhận ra dáng người và khuôn mặt ấy. Anh không dám tin. Đời thật lắm thăng không xứng làm đàn ông, cứ nghĩ hần chủ mưu bắt cóc Minh Anh, Hiếu thấy căm giận Tú vô cùng, thậm chí nghĩ anh là kẻ bẩn tính, thói nát.

Đang định ra khỏi chỗ nấp để tìm một lối vào khác thì Hiếu thấy một người nữa đi ra và nói gì đó với Tú, sau đó thì liền đổi vai trò cho nhau. Lo lắng vì không biết bọn chúng có mấy người, Hiếu chỉ sợ Minh Anh gặp nguy hiểm. Anh cố bình tĩnh để nghĩ thật kĩ, anh cần có một kế hoạch.

18. Chương 18

Minh Anh ngồi một mình trong góc tường, ánh mắt nhìn vô định, cô có cảm giác như thể mình là tội nhân ngồi chờ giờ hành hình, trong khi không biết lão già ngoài kia đang có mưu đồ gì. Nhưng đột nhiên lại nghe thấy một tiếng rắc ở bên ngoài, cô lết người đến chỗ lỗ ánh sáng duy nhất trong phòng, đặt con mắt vào đó nhìn ra ngoài. Nhưng cái lỗ quá nhỏ, tầm nhìn hạn chế nên hoàn toàn chẳng thấy gì ngoài đám cỏ lau. Cô lại chán nản tựa lưng vào tường. Bỗng nhiên nhớ tới Hiếu, anh mà biết cô ở đây, liệu có đến cứu cô không. Vừa tự hỏi Minh Anh đã lắc đầu phủ định, anh dĩ nhiên không thể biết chỗ này, tốt nhất đừng tưởng tượng lung tung thì hơn. Nhưng rồi đột nhiên có một cái bóng lao đến chỗ Minh Anh, cô sợ tưởng như có thể hét lên văng trời, nhưng vì bị dán miệng rồi nên có muốn cũng không được. Cô chỉ phát ra được những tiếng rên từ cổ họng mà thôi. Lo rằng những gã kia nghe thấy, Hiếu vội bịt miệng Minh Anh, thậm chí vào tai cô.

- Là anh, là anh đây, đừng sợ!

Bấy giờ Minh Anh mới nhìn lơ mơ thấy khuôn mặt ấy, cô mừng đến rơi nước mắt, vội nhào vào lòng anh. Không dám tin là vẫn còn có thể làm thế. Cô cứ tưởng hôm nay mình chết là cái chắc rồi, cứ tưởng không thể gặp anh nữa chứ.

- Được rồi, anh cởi trói cho em, bên ngoài có nhiều người, em phải làm theo lời anh nhé.

Minh Anh vội gật đầu lia lịa, đồng ý vô điều kiện.

- Lúc nãy anh trèo qua cửa sổ thông gió của lò nung, nhưng chỗ đó cao lắm, lát nữa nhảy xuống em phải cẩn thận.

- Được. – Cô đáp lại bằng ý chí quyết tâm với ý nghĩ là dù có gãy chân cũng phải ra khỏi đây.

Nhưng không kịp nữa, lúc cô và Hiếu vừa đứng lên đã thấy Tú từ đâu xuất hiện ngay trước mặt hai người. Anh cầm sợi dây thừng và kim chích điện trong tay, khước miệng khẽ nhếch lên đầy tự tin.

- Giám đốc, chú xem ai đến này?

Vừa dứt lời thì ba người nữa tiến vào, trong đó có cả giám đốc Hoàng Việt.

Nhìn thấy cái bụng phệ và khuôn mặt đáng ghét ấy, Hiếu kinh ngạc vô cùng nhưng đồng thời cũng thấy tự hào về cái gọi là linh cảm của mình.

- Quả nhiên ông không phải người có lòng vị tha. Lần này ông muốn đi tù thật à? – Hiếu nói trong lúc nắm chặt lấy tay Minh Anh.

Không trả lời lại Hiếu, Hoàng Việt chỉ khẽ hất cằm ra hiệu ấy tay đàn em làm việc của mình, với ông thì dù là một hay hai con tin thì cũng như nhau thôi, tự nhiên lại có đứa tự chui đầu vào rọ, không mất công mà trả thù được một lượt quả có phần hả dạ hơn đôi chút.

Nhận được ám hiệu, Tú chuyển sợi dây thừng và kim điện đưa cho hai vệ sĩ phía sau, họ lập tức bước đến bằng vẻ hăm dọa.

Không được rồi, kế hoạch phải thay đổi thôi, anh cứ nghĩ mình có thể đưa Minh Anh ra ngoài an toàn trước khi cảnh sát can thiệp. Nhưng tình hình này thì đành chịu thôi. Anh nhắm đếm từ một tới ba. Quả nhiên còi báo động réo lên ầm ỉ. Tiếng loa phóng thanh phát ra từ bên ngoài lò gạch.

“Alô, chúng tôi là đội cảnh sát đặc nhiệm. Toàn bộ khu vực này đã bị bao vây. Đề nghị tất cả dừng mọi hành động và tự động ra đầu thú. Mọi hành động có ý chống đối người thi hành công vụ sẽ bị xử phạt nặng, tự giác sẽ được pháp luật khoan hồng.”

Hiếu thở phào một hơi, anh nhìn bộ mặt phần nộ của Hoàng Việt bằng đôi mắt khinh thường. Suy cho cùng thì ông ta làm việc vẫn còn thiếu chuyên nghiệp lắm. Nhưng cũng may là ông ta không có ý đồ gì xấu xa hơn. Chứ không cũng chưa biết số phận hai người đi đến đâu rồi.

Lát sau, khi cảnh sát đã tóm gọn bè lũ Hoàng Việt, Minh Anh được đưa ra xe cứu thương. Dù cô không sao nhưng vẫn phải đi kiểm tra một lượt để còn phục vụ cung cấp thông tin cho vụ án. Đến bệnh viện, sau khi kiểm tra tổng quát, cô tranh thủ đi tìm phòng bệnh của bố, cô nhớ là lúc chiều có nghe nói ông đang nằm tại đây.

Minh Anh đi lại hồi lâu, cuối cùng cũng được đưa tới khoa cách li, cô nghe theo lời chỉ dẫn của bác sĩ, chuẩn bị tư trang quần áo kĩ càng rồi mới vào gặp bố. Nhìn thấy ông nằm trên giường, khuôn mặt tiều tụy, Minh Anh không khỏi xót xa.

- Bố! Bố thế nào rồi?

- Minh Anh! – Ông Hải Minh hơi ngạc nhiên. – Con làm gì ở đây? Con không sao chứ, không bị thương ở đâu chứ?

- Con ổn ạ, chỉ xước xát chút thôi, không sao hết. Bố mệt thì cứ nằm nghỉ đi, đừng ngồi dậy làm gì.

- Cảm ơn con! Cảm ơn con đã bình an vô sự. May mà có cậu Hiếu đó. Thật may mắn quá mà. – Vừa nói ông vừa cầm lấy bàn tay Minh Anh, khẽ vuốt ve.

Cô gái không quen với tình huống thế này, nên chẳng biết làm gì. Nhưng rồi chợt nhớ ra, cô lại hỏi.

- Bố nói may mà có anh Hiếu là thế nào ạ?

- Lúc bố nhận được đoạn video lão Hoàng Việt gửi, đồng thời nghe được điều kiện chuộc con, bố thực sự hoảng loạn, bố đã gọi điện cho thư kí chuẩn bị giấy tờ và tiền mặt.

- Hẳn tổng tiền bố sao? – Minh Anh hoảng hốt.

- Ủ, tại bố, bố làm liên lụy cho con. – ông Minh vừa nói vừa ho.

- Bố không sao chứ? – nghe ông ho từng tiếng đến rất lòng, cô gái thực sự thấy lo, nhưng nhìn ông lắc đầu, cô chỉ đưa tay vuốt ngực cho ông và tiếp – Bố đừng nói thế. Chỉ là ông ta tham lam quá thôi. Giờ ông ta sẽ bị xử phạt thích đáng, bố đừng lo.

- Ủ, đấy. Đến đoạn chuẩn bị xong xuôi thì bố lại nhận được điện của cậu Hiếu bạn con. Cậu ta hỏi bố là có ai liên lạc gì cho bố không, rồi sau khi biết được mục đích của Hoàng Việt, cậu ta nói bố không cần lo, cậu ta sẽ xử lý được. Bố không tin tưởng lắm nên gọi cho chú Dũng bên cục công an để báo tin, rồi để hai người họ lên kế hoạch với nhau. Trong khoảng thời gian chuẩn bị thì bố thương lượng với lão Việt là bố đang nằm viện, có thể nhờ người khác mang đến không. Nói chung đã làm ông ta xao nhãng. Rồi thì cuối cùng con đã trở về lành lặn. Bố mừng lắm! Giờ thì có bị làm sao bố cũng không hối hận.

Nói liền một hơi, ông Minh chợt bị khó thở, cơn ho lại ập đến. Lần này Minh Anh nhìn rõ cái khăn tay của bố cô có rớm máu. Minh Anh sợ quá, vội bấm nút gọi bác sĩ tới. Trong lúc ấy chỉ biết đứng nhìn ông, nước mắt tuôn rơi.

- Bố! Bố đừng làm con sợ. – Minh Anh nắm chặt vai ông, đỡ ông trước ngực mình, vừa nói vừa khóc.

Triệu chứng khó thở của ông Minh ngày một trầm trọng, ông không nói được, chỉ có thể ra hiệu cho con gái. Minh Anh nhìn theo hướng tay ông, cô thấy một chiếc laptop để trên bàn. Cô không hiểu lắm, vẫn cứ khóc nức nở vì sợ hãi. Mãi sau này cô mới biết, trong đó là di chúc và bức thư cuối cùng ông viết cho cô.

Lúc này, một đoàn bác sĩ chạy vào. Họ bảo Minh Anh ra ngoài. Cô không nhấc bước nổi, nên được một cô y tá dìu ra. Đứng trước cửa phòng của bố, Minh Anh hoang mang tột độ, cô cầu khẩn ông trời, cầu cho cha cô không gặp chuyện xấu, cô vẫn còn chưa báo hiếu với ông, vẫn còn chưa nói với ông là cô không giận ông nữa rồi, rằng cô là đứa ngu ngốc mới không hiểu được tấm lòng của ông. Minh Anh lo lắng đứng một chỗ, hai bàn tay nắm chặt, miệng lẩm bẩm không ngừng.

19. Chương 19

- Minh Anh!

Đang trong lúc tinh thần không ổn định lại được nghe giọng của Hiếu, cô gái lập tức không kìm được nước mắt, ngã đầu vào lòng anh, Minh Anh thẫn thức.

- Bố em. Bố em phải làm sao bây giờ?

- Được rồi, sẽ không sao đâu. Em đừng quá lo, anh nghe nói bệnh của ông cũng chưa tới mức không cứu chữa được. Sẽ ổn thôi mà. – Hiếu cố an ủi nhưng thực ra lòng anh cũng rất bất an.

Anh cảm thấy cần phải đưa Minh Anh ra ngoài, đứng đây chỉ khiến cô thêm hoảng sợ. Với lại, cũng phải báo cho gia đình Minh Anh biết tin. Nghĩ thế Hiếu liền làm luôn.

Đứng bên ngoài sảnh bệnh viện. Mắt Hiếu nhìn qua cửa sổ vào chỗ Minh Anh đang ngồi trong khi tai anh thì áp chặt vào chiếc điện thoại, kiên nhẫn nghe từng hồi chuông chưa có người đáp. Anh cũng thấy nóng ruột thế này thì Minh Anh chắc phải bối rối lắm. Cuối cùng cũng có tiếng nhắc máy.

- Alô? – Một giọng nữ ngái ngủ vang lên.

- Cô Hiền phải không ạ?

- Phải, là tôi đây. Cậu là ai? Có biết giờ là mấy giờ không hà?

Nhìn lại đồng hồ, đúng là hơi muộn thật. Hiếu hơi lúng túng.

- Dạ cháu xin lỗi. Nhưng cháu đang ở bệnh viện. Tình trạng của chú nhà không được tốt lắm, cháu chỉ muốn báo cho cô một tiếng.

- Cậu là ai? Cậu đang nói linh tinh cái gì thế? Lúc chiều ông ấy vẫn khỏe cơ mà. – Bà Hiền thay đổi hẳn thái độ, vẻ lo lắng toát ra từ trong lời nói.

- Cháu là bạn của Minh Anh. Có lẽ ông ấy xúc động mạnh quá nên... Ban này có xảy ra một số chuyện. Cháu sẽ nói với cô sau, bây giờ cô có thể đến được không ạ?

Ngất máy, Hiếu lại trở vào trong, ngồi xuống cạnh Minh Anh, anh choàng tay qua vai cô, để cô ngã đầu dựa vào vai mình, đồng thời nắm lấy hai bàn tay đang run lên từng hồi của cô gái. Quả thực Minh Anh đã có một ngày dài bất tận, hết chuyện này tới chuyện kia, chắc cô mệt mỏi lắm.

Ngồi cạnh Hiếu, Minh Anh thấy an tâm hơn, cô nhắm mắt một lúc, nhưng tinh thần thì vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Một lúc lâu sau, vị trưởng khoa tìm đến gặp hai người. Ông nói tình trạng của ông Hải Minh rất xấu. Vốn là ông Minh bị mắc viêm phổi bã đậu, một dạng của lao phổi, khi phát hiện ra và được đưa đến bệnh viện thì bệnh đã ở tình trạng nặng. Và hiện tại thì dù cấp cứu kịp thời nên ông Minh không sao, nhưng kết quả xét nghiệm cho thấy bệnh đã có biến chứng, vi khuẩn lao đã theo đường máu và bạch huyết, gây ra lao màng não. Vì cơ thể ông có dấu hiệu kháng thuốc, mà lại không đủ thể lực để trải qua phẫu thuật, nên khuyên gia đình hãy chuẩn bị tâm lý sẵn sàng trước tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Nghe tới đây, Minh Anh đứng không nổi, vậy ý ông bác sĩ đó là bố cô sẽ không thể qua khỏi sao? Minh Anh nhất thời không thể bình tĩnh, cô ngất lịm đi trong vòng tay của Hiếu.

Nằm lì bì suốt, mãi tới nửa ngày sau cô mới tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, Minh Anh đã thấy mẹ mình ngồi bên cạnh. Cô nhìn thấy mẹ mặc áo blouse trắng, rồi nhận ra mình đang ở trong phòng bệnh, Minh Anh nhớ lại mọi chuyện. Cô ngồi bật dậy lao vào lòng mẹ, chỉ biết khóc lóc một cách bất lực.

- Mẹ ơi, bố phải làm sao đây? Bố... bố bị bệnh nặng lắm! Mẹ mau cứu bố đi!!! Hãy cứu bố đi mẹ! Con xin mẹ!

Nghe tiếng con, bà Yến thấy lòng mình thất lại, bà cũng muốn lắm chứ. Nhưng làm thế nào đây, bà cũng không thể làm được gì nữa rồi. Thực ra bà là bác sĩ khoa ngoại thần kinh, ngày ông Minh nhập viện, bà cũng không hay biết gì. Mãi tới hôm qua, khi vô tình đi ngang qua khu nhà cách li thì mới gặp bà Hiền và mới biết được sự tình. Bà đã hỏi những bác sĩ phụ trách ông, họ đều lắc đầu nói không còn hi vọng gì. Giờ lại nhìn con thế này, bà càng cảm thấy đau lòng hơn. Khẽ vuốt lưng con gái, từng giọt lệ tuôn rơi trên đôi gò má của người phụ nữ cả đời vất vả.

Hiếu cầm hộp cháo đứng bên ngoài hành lang, nhìn thấy cảnh Minh Anh đang khóc, anh cũng không nén được lòng. Anh hiểu hơn ai hết cảm giác của cô lúc này, anh cũng đã mất đi bố mẹ mình, chỉ có điều anh may mắn hơn một chút, vì suy cho cùng, tới tận phút giây cuối, mối quan hệ của gia đình anh vẫn rất tốt đẹp. Còn Minh Anh lúc này, tràn ngập trong cô là cảm giác hối hận, áy náy, hẳn cô phải cảm thấy bản thân đã phạm phải quá nhiều sai lầm. Cô không những cứ cố xa lánh bố đẻ, mà thậm chí ngay cả khi ông bị bệnh cũng không hay biết gì để túc trực ở bên. Hiếu không thể nhìn thêm cái cảnh ấy, anh để lại túi đồ trên ghế chờ ngoài cửa phòng rồi lặng lẽ đi xuống sân bệnh viện.

- Thôi đi! Hai người đừng có ngồi mà khóc lóc như đũa đâm thề. Ông ấy vẫn còn sống sờ sờ ra đấy cơ mà!

Chẳng biết từ lúc nào, bà Hiền đã đứng ở cửa phòng Minh Anh, nói vọng vào bằng cái giọng mỉa mai thường thấy.

Cả bà Yến và Minh Anh cùng giật mình, ngoảnh mặt ra nhìn. Bà Hiền liền tiếp.

- Tôi cũng không ưa gì hai mẹ con các người, nhưng ông Minh đã nói, không muốn gia đình cứ lục đục, chiến tranh mãi. Bây giờ ông ấy vẫn đang nằm thở, ít ra các người cũng nên cho ông ấy thấy điều mình muốn trước khi quá muộn chứ. Mau ăn uống lấy lại tinh thần đi!

Nói dứt lời bà Hiền đi đến đặt hộp cháo lên mặt tủ kệ đầu giường. Trước khi đi còn nói thêm.

- Tôi không bỏ độc vào đâu, cháo không phải của tôi mua. Tôi thấy để ngoài cửa nên tiện tay mang vào thôi.

Và căn phòng được trả lại với vẻ yên tĩnh ban đầu. Bà Yến nghĩ mất vài giây rồi nói với con gái.

- Bà ấy nói đúng đấy con ạ. Giờ mẹ con mình không thể ngồi đây khóc lóc đau khổ mãi thế này. Phải phấn chấn lên. Bố con chắc cũng muốn thế.

- Vâng, con biết rồi ạ. Con sẽ nghe lời mẹ. Mẹ đi làm việc đi, con ăn cháo xong sẽ sang thăm bố.

- Ủ, mẹ con mình cùng cố gắng nhé! – Nói hết câu bà thơm nhẹ lên tóc con gái rồi cầm theo điện thoại đi ra ngoài.

Như đã nói, Minh Anh ăn uống xong lại lập tức chạy sang khu phòng bố cô nằm. Vào đến nơi, thấy ông đang ngủ, còn phải đeo mặt nạ oxy, Minh Anh cố nén lòng, cô kéo ghế ngồi xuống bên giường ông, từ tốn nắm lấy bàn tay gầy guộc, chỉ sợ sẽ làm ông thức giấc. Rồi cứ ngồi như thế nhìn ông ngủ, trong đầu không ngừng nghĩ đến những chuyện xảy ra trong quá khứ.

- Hôm nay Minh Anh lại nghỉ hả chị Hà? – Trinh đi ngang qua cái bàn của cô trưởng phòng, nhìn vào chỗ trống của Minh Anh hỏi bằng giọng lo lắng.

- Ủ, em. Giấy phép đề là gia đình có việc, không biết khi nào mới đi làm. – Hà không dời mắt khỏi màn hình laptop, vừa chăm chú đọc soát lỗi bảng biểu vừa trả lời. – Sao thế, nhớ con bé à?

- Nhớ chứ, không có người để nhờ vả, em chạy từ sáng tới giờ muốn nhừ chân luôn rồi. Với lại café cái Minh Anh pha vẫn là nhất.

Nói đoạn Trinh chán nản định về chỗ làm việc nhưng chợt nhớ ra điều gì, cô hỏi tiếp.

- Chị có nghe nói chuyện Minh Anh và sếp Hiếu không?

Nghe thấy chữ Hiếu, bàn tay di chuột của Hà khựng lại, cô đưa ánh mắt đến khuôn mặt của Trinh, nói:

- Chị không biết. Chuyện gì xảy ra giữa hai người bọn họ?

- Em tưởng chị thân với Tuyết Linh, cô ấy không kể gì à?

Ừ thì đúng là cô với Tuyết Linh, thư kí của Hiếu học cùng đại học thật, nhưng cô nàng đó kín tiếng lắm, đâu có hay ba hoa linh tinh đâu. Hà tò mò muốn chết đi được thế mà Trinh cứ vòng vo mãi, cô hơi bực.

- Em có thể vào chủ đề không? Chị không nghe Tuyết Linh nói gì cả.

Cảm thấy Hà hơi quan tâm một cách thái quá tới chuyện này, nhưng Trinh cũng không thắc mắc, bởi cô nghĩ làm gì có nhân viên nữ nào ở CNL không để mắt tới giám đốc Trung Hiếu, bàn tay hái ra tiền của cả tập đoàn. Vậy nên cô thao thao bất tuyệt kể hết những điều cô biết ra. May mà vẫn trong giờ nghỉ trưa, nên văn phòng không có nhiều người lắm, với lại nếu có thì họ cũng đang say giấc rồi, hẳn là không bận tâm tới mấy chuyện bà tám của các cô gái.

- Vậy tức là Minh Anh với sếp Hiếu đang quen nhau à? Sao có thể chứ? – Hà thốt lên kinh ngạc sau khi nghe Trinh nói.

- Có gì mà không thể chứ. Trai chưa vợ, gái chưa chồng, để mắt tới nhau là chuyện bình thường mà chị. – Trinh cầm tách café nhấp một ngụm khi kéo ghế ngồi xuống trước mặt Hà.

- Nhưng... – Hà lắp lửng.

- Nhưng sao? – Trinh tò mò.

Tuy nhiên, cô gái không thể được giải đáp, vì Hà còn đang mải nghĩ tới chuyện khác, với lại, cũng chỉ còn vài phút nữa là vào ca làm buổi chiều rồi. Trinh không nán lại thêm nữa vì Nguyệt đi tới gọi cô hỏi mấy việc về sổ sách. Vậy là chỉ còn Hà cùng với những suy nghĩ miên man của cô.

Lát sau Hà soạn một email và lặng lẽ gửi đi. Cô nghĩ có người chắc chắn không mong muốn chuyện này xảy ra.

20. Chương 20

Vài ngày sau đó, Minh Anh quay trở lại công ty. Bác sĩ và cả những người thân khác đều khuyên cô không nên ở trong bệnh viện lâu, bởi sức đề kháng của cô kém, dễ bị lây nhiễm bệnh, với lại khu cách li cũng không phải nơi có thể thường xuyên ra vào. Vậy là Minh Anh đành ngoan ngoãn nghe theo, ban ngày đi làm, tối lại tranh thủ ghé vào thăm bố.

Giờ cô còn bận rộn hơn lúc trước rất nhiều. Vì không những phải lo thi cuối kì, lo hoàn thành cho xong bản luận văn còn đang dang dở, mà cô còn phải vừa làm cho CNL, vừa làm người đại diện cho công ty của bố. Điều này là ông nhờ cô. Đương nhiên về nghiệp vụ thì Minh Anh không rành lắm, chuyên ngành của cô cũng không phải quản lý hay quản trị kinh doanh, nhưng bố cô nói cô có mặt ở đó thì họ sẽ không dám làm bừa. Còn đâu đã có cộng sự/bạn bè/anh em lâu năm của bố cô là chú Lâm lo liệu hết. Tuy nhiên Minh Anh không tránh được việc bị mệt mỏi.

Một ngày như bao ngày, 7h30, Minh Anh có mặt ở cơ quan, ngồi ở bàn của mình chờ công việc được giao. Từ sáng đầu cô đã hơi nhức, nhưng không thể xin nghỉ phép nữa vì số ngày nghỉ được phép của cả năm cô đã dùng hết từ lâu rồi. Dù đã uống thuốc giảm đau, nhưng có vẻ như vẫn chưa thấy hiệu quả.

Hùng vừa đến, nhìn mặt Minh Anh không thấy có sức sống như mọi khi, anh liền hỏi nhỏ.

- Em mệt à? Trông sắc mặt em kém lắm.

- Em không sao ạ, chắc dạo này học hành căng thẳng nên thế thôi. – Minh Anh vừa trả lời vừa cố mỉm cười.

Cảm thấy mình cũng chẳng giúp được gì, Hùng đành quay về chỗ của mình, nhưng không yên tâm lắm nên chốc một lại ngó sang chỗ Minh Anh.

Đến giờ trưa, cô gái thấy miệng đắng ngắt chẳng muốn ăn gì, nên thay bằng hào hứng rủ mọi người đi căng tin như mọi khi thì hôm nay lại ngồi tại chỗ, rồi ai hỏi cũng chỉ nói là còn việc phải làm, sẽ xuống ăn sau.

Chờ ọi người đi khỏi, Minh Anh liền gục đầu xuống bàn, cô cảm thấy cả căn phòng như đang quay vòng vòng trước mắt, không thể gượng nổi nữa.

- Em mệt à?

Đang mê man lúc tỉnh lúc không, Minh Anh nghe tiếng người nói bên tai, cô cố ngồi thẳng dậy.

- Rõ ràng là không khỏe rồi. Sáng nay anh hỏi thì cứ chối.

Thì ra là Hiếu, Minh Anh cố cười.

- Em không sao đâu. Thiếu ngủ thôi mà.

- Em cứ thế này thì anh biết ăn nói thế nào với bố em? – Hiếu lo lắng. – Mau nghe lời anh, về nhà nằm ngủ đi.

Minh Anh không thể về nhà ngủ được, cô lắc đầu từ chối lời đề nghị của Hiếu, cô lục tìm vỉ thuốc trong túi, bóc một viên định cho vào miệng. Nhưng lập tức bị Hiếu giữ lại. Anh mắng luôn.

- Em đã ăn gì đâu. Uống thuốc sao được?

- Em phải khỏe, em còn nhiều việc cần làm lắm. Bố em còn đang đợi em trong viện, em uống thuốc là đỡ mà.

Không thể chịu được cái thói bướng bỉnh, cứng đầu của Minh Anh, Hiếu cáu gắt.

- Em có thôi đi không. Em muốn làm cho người khác chết vì lo cho em à? Em không chăm sóc tốt cho cơ thể, cứ cố quá sức thế này thì anh không còn cách nào khác nữa. Em bị sa thải, mau về nhà cho anh. Nhanh lên!

Đúng lúc anh đứng lên tóm lấy cổ tay Minh Anh định kéo cô đi thì cửa phòng mở ra, ba bốn con người đứng đó nhìn Hiếu bằng những đôi mắt to tròn.

Minh Anh vốn không muốn mọi người ở công ty biết chuyện của hai người, nên lập tức rút tay ra. Cô cố đứng dậy nhưng đến chân tay cũng không nghe lời cô. Hiếu ôm lấy vai Minh Anh, giữ cho cô khỏi ngã. Anh thở hắt ra một hơi rất mạnh, quay ra nhìn Hà, anh ra thông báo.

- Cô nhân viên này không biết nghỉ ình và cộng đồng. Tôi không muốn cô ấy làm ảnh hưởng đến năng suất làm việc của phòng tài chính. Tôi đề nghị cô cho cô ấy nghỉ việc. Cô tính đầy đủ tiền lương hai tuần rồi chuyển khoản cho cô ấy. – nói xong lại quay sang Minh Anh – Mau thu dọn đồ đạc ra khỏi đây!

Nói hết câu thì đặt cô ngồi lại xuống ghế và đi ra khỏi phòng. Khỏi nói cũng biết những người chứng kiến quyết định vừa rồi sốc tới mức nào. Lần đầu tiên họ trông thấy một nhân viên vì làm việc tới lao lực mà bị sa thải. Thật đáng sợ.

Không thể tin là anh lại ình nghỉ việc thật, Minh Anh khoát tay gọi với theo anh. Nhưng không kịp nữa. Hiếu giận thật rồi. Minh Anh thở dài thất vọng. Khó khăn lắm cô mới xin được vào đây, sao anh có thể nói sa thải là sa thải dễ dàng như thế. Ngồi đó dần mất vài phút, tự nhiên cảm thấy đầu mình đỡ đau hơn, cô đi tìm một chiếc hộp các-tông và lần lượt xếp gọn đồ của mình vào trong.

Trình và Nguyệt cũng tới giúp Minh Anh một tay. Xong xuôi, Minh Anh ôm chiếc hộp đứng ở cửa phòng. Cô cúi đầu chào tạm biệt các đồng nghiệp, nhìn lại văn phòng một lượt rồi mới quay đầu đi ra thang máy. Dù gì cũng làm được gần một năm rồi, ở đây Minh Anh có biết bao nhiêu kỉ niệm, cũng học được rất nhiều kinh nghiệm. Thở dài rồi lại thở dài, Minh Anh tiếc nuối vì bị chính anh người yêu sa thải.

Xuống tới tầng một, nhìn qua cửa kính, Minh Anh thấy taxi đỗ sẵn bên ngoài, hẳn là Hiếu gọi cho cô rồi, đuổi cô đi mà cũng có chuẩn bị kĩ càng quá. Minh Anh bật cười, tự tin bước ra như ngày cô đến. Sao có thể đuổi cổ đồng lớn của công ty đi như thế chứ, đúng là quá đáng.

Ngồi vào ô tô, cô nói với người tài xế địa chỉ nhà mình, sau đó bấm điện thoại nhắn tin cho Hiếu.

“Em sẽ trở lại. Anh cứ chờ xem.”

Hiếu ngồi trong văn phòng, đang xem lại bản thống kê chi phí đầu tư cho dự án nghiên cứu mới thì nhận được tin Minh Anh gửi. Đôi lông mày đang cau lại lập tức giãn ra, khóe miệng hơi mỉm cười. Nhưng anh chẳng đáp lại điều gì. Cô bảo anh chờ, thì anh chờ thôi.

Nhờ có quyết định của Hiếu, Minh Anh cảm thấy sức mình bắt đầu hồi phục. Cô bây giờ cả ngày đều có mặt ở công ty của bố, ngồi trong văn phòng chăm chỉ viết luận văn, rồi khi chú Lâm bảo kí giấy gì thì mới đọc thật kĩ lưỡng và suy nghĩ dựa trên lập trường của người quản lý, có gì khó quyết lại gọi điện hỏi Hiếu. Vậy là chẳng mấy chốc, bài luận văn của cô đã hoàn thành, trước khi gửi cho thầy hướng dẫn, Minh Anh còn đưa cho Hiếu xem trước. Dù sao đề tài này cũng là anh nghĩ giúp cô, tài liệu cũng là anh tìm, làm xong đương nhiên phải đưa anh duyệt.

Ngồi ở quán café của Hiếu, nhìn vào file word được đánh máy chỉnh sửa cẩn thận mà nghĩ mãi. Có phải cô đang dựa dẫm quá đáng vào Hiếu hay không? Không có anh giúp đỡ, chắc mấy mẹ con cô cũng chẳng biết làm thế nào lo hết mọi chuyện trong khi bố thì nằm một chỗ như vậy. Minh Anh cảm kích vô cùng trước tấm lòng của người đàn ông đó. Đang nghĩ tới anh thì anh đến. Xoa đầu Minh Anh nhẹ nhàng, Hiếu ngồi xuống cười tươi.

- Đang nghĩ cái gì mà thần thờ cả người ra thế?

- Cảm ơn anh! – Minh Anh nói khẽ. Đưa tay ra quàng lấy cổ anh mà ôm.

- Sao thế?

Hiếu chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra trong đầu cô gái nhỏ. Nhưng cô ôm anh thế này thật thích, Hiếu cũng đưa tay vuốt tóc Minh Anh, cảm nhận mùi thơm tỏa ra từ mái tóc cô.

- Cảm ơn anh vì đã luôn ở bên cạnh em.

Nghe được câu này, Hiếu thấy ấm lòng lắm, dù rằng là đã mùa hè rồi, cũng chẳng lạnh lẽo gì nữa. Anh gỡ tay cô ra, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đen láy của Minh Anh, tay đỡ lấy cái cằm xinh xắn, nói bằng giọng dịu dàng.

- Có cần phải khách sáo thế không?

- Thì anh nhìn bố em đấy. Lúc ông ở bên thì em không để ý, cũng chưa lần nào quan tâm hay nói lời cảm ơn ông. Rồi bỗng chốc ông nằm một chỗ, khi em nhận ra tầm quan trọng của bố thì em đã không còn nhiều thời gian được ở bên ông nữa rồi. – Minh Anh dừng lại vài giây, sau đó mới lấy hơi nói tiếp. – Vì thế, để tránh đến lúc nào đó lại hối hận thì em đang học cách nói ra tất cả những gì mình nghĩ, thấy có lỗi thì xin lỗi, biết ơn thì cảm ơn.

Nghe vậy Hiếu tự hào vô cùng, anh nâng cằm Minh Anh và nhẹ nhàng hôn cô. Một nụ hôn tặng cô gái nhỏ để chúc mừng sự trưởng thành của cô. Rồi khỏi đôi môi ấy, Hiếu lại kéo Minh Anh vào lòng, nói khẽ như thì thầm.

- Anh yêu em!

21. Chương 21

Cuối cùng thì Hoàng Việt đã bị xử phạt năm năm tù giam. Tuy tội bắt cóc chiếm đoạt tài sản với con số lớn hơn năm trăm triệu có thể bị phạt tù tới hai mươi năm hoặc hơn. Nhưng xét cho cùng, ông ta làm thế chỉ vì bức bách quá, công ty ông ta đang trong thời kì khó khăn, ông ta cũng không gây ra thương tích gì cho Minh Anh, mà quan trọng là bắt cóc không có tổ chức, không có tính chuyên nghiệp, cũng chưa cướp đoạt được tí tài sản nào. Vậy nên pháp luật khoan hồng, chỉ cảnh cáo ông ta thôi.

Đi dự phiên xử giám đốc Hoàng Việt về, ngồi trên xe Hiếu, Minh Anh cứ không ngừng suy nghĩ mãi. Cô không cảm thấy phạt thế là chưa thấm vào đâu, mà chỉ cảm thấy bản thân bị người ta quay như chong

chóng mà chẳng hay biết gì. Nghĩ mãi đến đau cả đầu, Minh Anh quay sang Hiếu, hỏi bằng giọng đành thép.

- Anh thực sự đã cài phần mềm theo dõi vào điện thoại của em à?

Hiếu hơi sững người trước câu hỏi ấy, anh nhớ lại lúc nãy, trước tòa anh đã buộc lòng phải khai báo chuyện này. Hiếu thấy mình đúng là không thể tha thứ. Anh trả lời.

- Anh xin lỗi!

- Xin lỗi cái gì? – Minh Anh tức giận. – Anh có biết làm thế là xâm phạm đời tư cá nhân trái phép không hả? Tại sao anh theo dõi em và anh bắt đầu làm thế từ lúc nào?

- Em hỏi từ từ anh mới trả lời hết được chứ. Với lại anh đang lái xe, có thể dừng quát anh như thế được không? – Hiếu nài nỉ. Anh còn có cả mặt này nữa đây, thế mà giờ Minh Anh mới được biết.

- Vậy dừng xe lại!

Cô gái vừa nói vừa khoanh tay trước ngực, bộ dạng rõ ràng muốn khẳng định nếu bây giờ không giải quyết cho xong vấn đề này thì cô sẽ không để yên cho anh.

Vậy là Hiếu đành lựa chỗ vắng người, đậu xe bên lề đường. Tắt máy, anh hít một hơi thật sâu rồi quay sang Minh Anh.

- Đầu tiên, anh không hẳn là cài phần mềm theo dõi. – Hiếu nói – Anh chỉ kết nối điện thoại của em với cái của anh, để anh biết em đi đâu làm gì thôi.

- Làm thế với theo dõi khác nhau ở chỗ nào, mà anh còn kêu không hẳn. – Cô gái đành mặt nhìn bạn trai mình hỏi.

- Khác chứ, anh không đọc tin nhắn, không nghe trộm điện thoại của em mà.

Tôn trọng cô quá cơ. Minh Anh tạm thời bỏ qua vấn đề đó. Cô nói tiếp.

- Được, anh cần biết em đi đâu làm gì để làm gì? – Nói rồi chợt Minh Anh nhớ ra chuyện cũ. Cô kinh ngạc thốt lên. – Không lẽ đây là lý do vì sao hôm đó anh đến nhà hàng cùng lúc với bọn em.

Hiếu đảo mắt nhìn quanh, môi mím chặt. Anh gật đầu.

Minh Anh thấy thế chỉ biết ngửa mặt kêu trời, thật quá khó tin.

- Anh cài vào lúc nào, sao em không biết? – Cố bình tĩnh, cô lại hỏi.

- Một hôm ở quán café, lúc em nhờ anh cài phần mềm diệt virus.

Dòng hồi ức hiện ra trước mắt cô gái, Minh Anh nhớ ra, đúng là có lần ấy.

Hôm đó khi cô đến thì thấy anh đang cắm cúi nghiên cứu bản lập trình phần mềm thử nghiệm, cô còn tình nguyện nói để cô dùng thử một thời gian rồi báo cáo kết quả cho anh, và rồi anh ngang nhiên cài nó vào một cách danh chính ngôn thuận.

Vậy tức là anh đã theo dõi cô suốt từ hồi ấy, đã năm tháng rồi. Hẳn nào anh biết hôm nào cô đi học, hôm nào cô đi chơi. Minh Anh tức chết đi được. Thế mà cô cứ nghĩ anh là thần thánh phương nào.

- Em giận rồi. Anh không tin tưởng em, không coi cuộc sống riêng của em ra cái gì cả. – nói đoạn cô rút cái điện thoại trong túi ra giơ lên. – cái này là anh mua cho em, trong này có cài cái đó không?

- Không, cái này anh thề anh chưa làm gì hết. – Hiếu lắc đầu lia lịa, bàn tay phải giơ ngang đầu để đảm bảo tính chân thật cho lời thề.

Nhưng Minh Anh không tin, cô không thể tin anh vào cái lúc này được. Không biết anh còn giấu cô chuyện gì nữa không. Minh Anh chẳng nói một lời, đặt cái điện thoại vào tay Hiếu, rồi tháo dây an toàn mở cửa xuống xe. Tạm thời chưa thể nhìn mặt anh mà nói chuyện được. Điều cô ghét nhất trên đời chính là sự giả dối. Đã yêu nhau thì phải thành thật một chút chứ.

Đành rằng nhìn vào mặt tích cực thì cái phần mềm chết tiệt kia đã giúp anh đến cứu cô kịp thời, nhưng cô không thể chấp nhận việc anh không hề nói tiếng nào với cô, lại còn để cô nghe luật sư nói, rồi còn vì bảo vệ cho anh thoát tội xâm phạm đời tư cá nhân bất hợp pháp, cô đã nói dối rằng cô bảo anh làm thế. Thật là quá thể đáng!

Minh Anh cứ hậm hực bước đi rất nhanh. Chẳng mấy chốc đã ra khỏi tầm mắt của Hiếu. Anh chàng thì ngay sau khi thấy cô bỏ đi đã muốn chạy theo, nhưng điện thoại của Minh Anh lại đổ chuông.

Ngắt điện thoại, Hiếu nổ máy xe và tăng tốc. Không tốn quá nhiều công sức, anh đã trông thấy cô. Hiếu phanh kít một tiếng bên cạnh vỉa hè nơi Minh Anh đang đứng, lớp xe hằn cả một vệt dài lên lòng đường, anh lao ra.

- Mau lên xe! – Hiếu tóm tay Minh Anh kéo đi.

- Bỏ em ra. Em không muốn nói chuyện với anh. – Minh Anh vẫn chưa thôi trò giận dỗi.

- Bố em đang nguy kịch, mẹ em gọi chúng ta đến bệnh viện ngay bây giờ!

Câu nói ấy như một tia sét giáng xuống đầu cô gái nhỏ tội nghiệp. Minh Anh không chống cự nữa, mặc cho anh lôi đi.

Suốt quãng đường đó, cô không nói gì, hai tay nắm chặt lấy cái dây đai an toàn, mặt tái mét.

Chạy vội vào phòng bệnh nơi bố cô đang nằm, Minh Anh nhìn thấy mẹ, dì Hiền, và cả nhóc Khang đang đứng ngoài cửa. Cô hoảng hốt tóm lấy tay mẹ, cả người run cầm cập.

- Thế này là thế nào? Đêm qua bố còn cười với con mà mẹ. Chuyện gì đã xảy ra? Mẹ mau nói cho con biết đi!

Bà không thể nói gì, không ai biết tình trạng của ông chuyển xấu từ lúc nào. Khi hộ lý riêng của ông vào để tiêm thuốc thì đã thấy ông thở rất yếu. Bà Yến nhìn con, lau nước mắt cho con, nói nhẹ nhàng.

- Bố mệt rồi, hãy để bố ra đi thanh thản.

Thằng bé Khang đột nhiên tóm lấy áo Minh Anh, giật mạnh. Cô cúi xuống nhìn thằng nhóc.

- Bố nói bố yêu hai chị em mình. Bố bảo em phải bảo vệ chị và gia đình mình. Bố dặn em không được khóc. Thế nên chị cũng đừng khóc nữa.

Nhìn nhóc Khang mới ba tuổi mà kiên cường như vậy, Minh Anh càng đau lòng hơn, cô quỳ thụp xuống, ôm chặt lấy thằng bé. Bố cô vậy là không được nhìn thấy con trai lớn lên nữa rồi. Ông đột ngột ra đi như vậy, gia đình này biết phải làm sao đây?

Hiếu cất xe xong, chạy vào được đến nơi đã nghe bác sĩ thông báo tin dữ. Ông Hải Minh đã không qua khỏi, ông ra đi để lại hai người phụ nữ đáng thương và hai đứa con còn thơ dại.

Ngày đưa tang, bầu trời trong xanh không một gợn mây, ánh nắng dịu dàng chiếu xuống sưởi ấm cõi lòng lạnh lẽo cho dòng người đông đúc.

Tiếng kèn trống inh ỏi cả một góc phố át đi tiếng khóc lóc tiễn đưa của những người thân trong gia đình, một màu trắng tang tóc ảm đạm trùm lên toàn bộ cảnh vật xung quanh.

Bước đi bên cạnh Minh Anh, Hiếu nhớ lại những lời dặn dò cách đây không lâu của bố cô gái.

“ - Nhờ cả vào con, chàng trai. Sau này ta không có ở đây, con hãy thay ta chăm sóc cho cái gia đình này nhé.

- Bác à, bác đừng nói thế.

- Con cứ yên nghe ta nói hết đã. Sớm muộn gì ta cũng chết. Công ty ấy là của nhà cô Hiền nên ta để lại cho thằng Khang, nhưng thằng bé còn nhỏ quá. Ta đã thỏa thuận với mẹ nó là để Minh Anh tiếp quản, sau này thằng Khang lớn thì trả lại cho nó, di chúc cũng làm rồi. Nên chắc con phải giúp đỡ con nhỏ một tay. Ta biết mình nhờ vả hơi quá, nhưng con có thể về công ty ta làm không?”

Lúc nghe lời đề nghị ấy, Hiếu đã không thể trả lời ngay, anh nói để anh suy nghĩ thêm, nhưng còn chưa kịp cho ông biết ý của mình thì ông đã qua đời rồi.

Hiếu nhìn sang Minh Anh, vóc dáng nhỏ bé cùng sự tiêu tụy của cô khiến anh không khỏi xót xa, anh nắm lấy bàn tay đang buông thõng bên hông của cô.

Rồi cứ đứng bên cô gái, cùng theo dõi chiếc quan tài được đưa vào khu hỏa táng, khẽ nói lời từ biệt với người đàn ông, người cha đáng kính.

22. Chương 22

Lay lắt khổ sở mãi với kì kiểm tra cuối cùng, rồi thì cũng tới ngày Minh Anh nhận bằng tốt nghiệp. Cầm tấm bằng trong tay, Minh Anh ngửa mặt nhìn lên trời cao, mỉm cười tươi tắn nói lớn.

- Bố có tự hào về con không? Con gái bố đã tốt nghiệp rồi này!

- Có, bố tự hào lắm!

Giật mình, Minh Anh chợt dạ nhìn sang cái người vừa khoác tay lên vai cô, nhưng rồi lại nhếch mép cười khềnh.

- Anh là bố em từ khi nào hả?

Hiếu cười cười, nhìn điệu bộ vô cùng đáng ghét.

- Anh biết bố sẽ muốn anh nói thế.

Minh Anh nghe vậy chỉ biết nhìn anh gườm gườm, còn Hiếu thì ỉn cô đến bên gốc cây phượng, chỉnh lại bộ lễ phục cho Minh Anh. Anh lùi lại vài bước, gơ bốn ngón tay lên tạo thành khung hình để ngắm cho chuẩn. Rồi anh cầm máy ảnh hướng đến chỗ cô gái.

- Cười tươi nhé, anh chụp đây! Một, hai, ba! – Đếm xong thì bấm liền ba kiểu.

- Chờ mẹ, ẹ chụp với. – bà Yến từ đằng xa vội vàng chạy đến, trên tay ôm một bó hoa lớn.

Nhìn thấy mẹ, cả Hiếu và Minh Anh cùng quay ra. Không chỉ có mẹ cô, bà Hiền cùng nhóc Khang cũng đến. Từ ngày bố cô bị bệnh, hai người phụ nữ đã không còn ghen ghét nhau như trước. Suy cho cùng, người đàn ông họ yêu và từng yêu đã không còn trên đời nữa rồi, vì lý do gì mà lại không hàn gắn cái gia đình vốn đã neo người ấy. Vậy nên giờ Minh Anh có tới hai cái miệng suốt ngày phàn nàn về sức khỏe và công việc của cô. Nhìn họ chạy đến, cô gái nhe răng cười hết cỡ.

- Mẹ! Di! Xem bằng tốt nghiệp của con này!

Khi thấy cả bốn người đã vây quanh đông đủ, Hiếu nói:

- Được rồi, mọi người cùng đứng vào để cháu chụp ảnh cho.

Một ngày đẹp trời thế này, dùng để chụp ảnh đúng là không còn gì bằng nữa.

Vui vẻ vì thoát khỏi trường học chưa lâu thì Minh Anh đã rơi vào chuỗi ngày bận rộn khác. Đúng thật là nỗi khổ không bao giờ mất đi, nó chỉ biến dạng từ thể này sang thể khác.

Ngồi trong văn phòng, cô mệt mỏi vì sự nhầm lẫn của nhân viên phòng tài vụ. Mười phút nữa bên đối tác tới kí hợp đồng rồi mà bây giờ mới phát hiện ra sai số. Lại còn tìm mãi chưa thấy lỗi sai bắt đầu từ chỗ nào. Cô cùng ba kế toán nữa, đang chia nhau kiểm tra giấy tờ thì trợ lý của cô gõ cửa đi vào.

- Thưa tổng giám đốc, có anh Bùi Trung Hiếu tới tìm.

Minh Anh ngẩng đầu khỏi tập tài liệu, cô nhìn anh chàng trợ lý kia mất mấy giây rồi mới nói.

- Mời anh ấy vào!

Hiếu đứng ngoài cầm cặp chỉnh lại cà vạt cho thẳng, nghe thấy tiếng Minh Anh mới định đặt bước tới.

Minh Anh thì đang rối tung cả lên, nên chẳng buồn hỏi lý do anh tới, cô liền khoát tay bảo anh ngồi xuống.

- Anh Hiếu, anh xem hộ em, sai số ở chỗ nào. Sắp đến giờ họp rồi, mà tính nhầm những hơn ba trăm triệu.

Hiếu đón lấy sổ giấy từ tay Minh Anh, chăm chú đọc một lượt, tay thoăn thoắt bấm máy tính.

- Đây rồi, chỗ này. – Hiếu thốt lên. Anh ngẩng đầu nhìn vào cô nàng kế toán trước mặt. – Cô kiểm tra kĩ lại xem, đoạn này tính nhầm.

Huệ nghe thấy Hiếu ra lệnh, nhưng chưa hiểu rõ vai trò của người đàn ông này nên còn nhìn sang Minh Anh nghi hoặc. Minh Anh cau mày.

- Chị còn không tính đi, nhìn tôi làm gì.

Minh Anh cảm thấy nhân viên cái công ty này hình như không coi cô ra gì hay sao ý. Làm ăn vớ vẩn không chịu được, đây đã là lần thứ hai trong tháng họ để xảy ra nhầm lẫn này rồi. May mà dự án chưa khởi công, chứ không chắc thâm hụt cả núi tiền vốn luôn mất. Sau đợt này chắc cô phải đề nghị chú Lâm cho điều tra nội bộ một lượt, cô nghi ngờ có kẻ muốn tranh thủ kiếm chác tư lợi cá nhân, bòn rút tiền đầu tư của công ty một cách trắng trợn.

Nhưng rồi nhớ tới sự có mặt của Hiếu, cô liền quay sang hỏi anh làm gì ở đây giờ này. Hiếu nghe vậy mở cặp lấy ra một tập hồ sơ, anh đặt nó xuống trước mặt cô.

- Tôi đến theo chỉ thị của cố tổng giám đốc.

Minh Anh ngạc nhiên, cô nhìn ba người nhân viên kia rồi liền đứng dậy kéo anh đi ra ngoài. Đóng cửa lại, Minh Anh hỏi Hiếu, giọng thì thào.

- Bố em bảo anh đến á?

- Ừ. Ông bảo anh đến đây làm.

- Hả? Còn CNL?

- Anh thu xếp xong rồi, đã đệ đơn xin nghỉ. – Hiếu đáp giọng thanh thoi.

- Anh nghỉ bên CNL? – Minh Anh tròn mắt. – Rồi thì làm sao em trả lương cho anh? – Minh Anh biết lương giám đốc của Hiếu không phải con số nhỏ.

- Thì em nuôi anh là được rồi. – Theo sau câu nói là một nụ cười.

Nuôi? Anh nghĩ cô là ai? Minh Anh còn đang định gân cổ lên mắng anh vì nghỉ việc mà không bàn bạc gì với cô cả, nhưng Huệ đã gõ cửa từ bên trong cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Minh Anh vận tay nắm mở cửa.

- Đã tính xong rồi thưa tổng giám đốc. – Huệ nói. – Đúng là sai ở chỗ đó.

Cùng lúc ấy trợ lý của Minh Anh cũng từ phòng nhỏ bên cạnh bước ra.

- Bên đối tác vừa đến rồi. Chúng ta phải đi họp thôi.

- Anh đợi em ở đây!

Nói nốt câu cuối với Hiếu, Minh Anh cầm lấy cái hợp đồng vừa được sửa lại trong tay Huệ và đi về phía phòng họp.

Kí được hợp đồng thuận lợi, Minh Anh trở lại văn phòng của mình, trước khi vào cô còn nhờ trợ lý gọi chú Lâm lên. Nhưng thư kí lại nói là ông ấy đã đang ở bên trong cùng với Hiếu rồi. Minh Anh không đợi thêm nữa, cô bước vào.

- Chào chú. – Nhìn thấy ông Lâm, Minh Anh cất tiếng sau đó liền ngồi xuống.

- Đây là lệnh chỉ thị của bố cháu. – ông Lâm đưa tờ giấy có dấu đỏ cho Minh Anh. – trước khi qua đời, bố cháu có để lại giấy ủy quyền cho cháu, để cháu thay ông ấy điều hành công ty, đồng thời cũng giao vị trí giám đốc điều hành cho cậu Hiếu đây.

Minh Anh đón lấy tờ giấy ấy, đọc một hồi. Ông Lâm vẫn nói tiếp.

- Bố cháu làm thế là vì lo cho cháu. Ông ấy sợ một mình cháu không tự xoay sở được. Chú cũng có tuổi rồi, cũng không thể lúc nào cũng sát cánh bên cạnh cháu. Thành tích và năng lực của cậu Hiếu đây rất khá. Chú đã xem hồ sơ, chú nghĩ cháu không nên phản đối.

Minh Anh không phản đối, đương nhiên là không. Có anh giúp sức, cô mừng còn không kịp. Với lại mối thù bị sa thải lần trước, cũng đến lúc phải trả rồi.

- Cháu không có ý kiến, chú cho sắp xếp phòng làm việc cho anh ấy đi. – Nói đoạn quay sang Hiếu cười gian – Từ ngày mai anh có thể đi làm.

23. Chương 23

Một buổi sáng chủ nhật mát mẻ, Minh Anh đang say giấc nồng thì bị ai đó mở toang tấm rèm cửa ra, ánh mặt trời soi thẳng vào mặt cô gái.

Dù còn đang ngái ngủ, nhưng Minh Anh vẫn thẫn thờ tối nay nhất định phải xoay giường sang hướng khác, ai đời lại khổ thế này, ngủ cũng không được buông tha. Chẳng buồn mở mắt, Minh Anh kéo cái gối ở dưới bụng lên đập mặt, miệng lí nhí nói.

- Để tao yên đi mày!

Rõ ràng là giác quan mạch bảo Minh Anh rằng kẻ biến thái này nhất định là Hà Trang. Cô đã quen với kiểu của con nhỏ quá quắt này rồi nên da mặt rất dày.

- Đáng ngủ của em xấu quá đấy, em yêu ạ!

Minh Anh giật mình, cô quẳng cái gối sang một bên, ngồi bật dậy, nheo mắt nhìn về phía có tiếng nói.

Trời ơi đất hỡi, sao mẹ cô lại để cho Hiếu lên đây thế này? Phòng con gái mà anh cũng dám vào thế sao? Minh Anh xấu hổ chỉ muốn độn thổ, cô lại còn không mặc áo lót nữa chứ. Cô gái vội cầm cái gối lên che ngực, nuốt khan.

- Anh làm gì ở đây?

- Đến đưa em đi hẹn hò.

Hẹn hò sao, Minh Anh bị ù tai hay anh lại bịa ra thế nhỉ, muốn đi đâu cũng phải báo trước cho cô một tiếng chứ, cứ đột ngột xuất hiện thật đáng sợ.

- Đã 10 giờ sáng rồi đấy. Em vẫn còn ngủ được cơ à?

Mới 10 giờ sáng thì có, đã bao lâu rồi cô có được ngủ đủ giấc đâu, Minh Anh nhăn nhó, vẫn ôm cái gối theo, cô đứng dậy đi vào toilet.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Minh Anh mới nhớ ra toàn bộ quần áo đều ở trong tủ, phòng tắm cũng không còn sót lại cái áo lót nào. Cô đành ngó mặt ra khỏi cửa, định bụng bảo anh xuống nhà đợi, bấy giờ lại phát hiện ra Hiếu đang ngồi xem trộm mấy cuốn sổ của mình, Minh Anh hét lên.

- Dừng lại! Anh không được đọc cái đó!

Hiếu nghe tiếng quát lập tức dừng động tác, không giấu được khuôn mặt của tội phạm bị bắt quả tang.

- Sao chứ? Cái này em viết gì mà không được đọc? – Hiếu hỏi.

- Anh bỏ nó xuống! Cát về chỗ cũ ngay cho em! Rồi đi xuống dưới nhà ngay! – Minh Anh ra lệnh. Mới một thời gian làm sếp mà lời nói đã có uy lực lắm rồi.

- Không được, anh phải đọc nó. Có khi em toàn viết xấu về anh thì sao?

Ai cho phép anh giở bộ mặt chai lì của mình ra như thế chứ? Minh Anh bực mình. Đúng là cô có viết xấu về anh thật. Giờ không ngăn lại chắc sau này cứ không nổi bản thân. Minh Anh bắt đầu bối rối, ở trong không được, ra ngoài không xong, cô nhìn quanh một lượt, phát hiện ra cái khăn bông, liền sung sướng lấy nó ra choàng lên cổ, hai đầu khăn vừa đúng dài tới bụng, che được thứ cần che rồi. Bây giờ Minh Anh mới phi ra khỏi chỗ nấp và lập tức đoạt lại cuốn sổ trong tay Hiếu.

Anh chàng chỉ vừa kịp đọc có vài câu, chưa gì đã bị cướp mất. Nhưng cái cần đọc thì đã đọc được rồi còn đâu. Hiếu cười lớn.

- “Hôm nay ở công ty, mình gặp một anh đẹp trai lắm” chầm than. – bằng giọng giả gái, Hiếu nói, mắt nhìn thẳng khuôn mặt đang đỏ ửng của Minh Anh. – Nhật kí của em hay thế, anh không ngờ đấy. Thẻ là hay hơn tất cả các cuốn sách anh đọc từ trước đến giờ.

Xấu hổ chết đi được, cái đó cô viết hôm đi phỏng vấn về, Minh Anh cảm thấy bản thân quá sơ ý, sớm biết sẽ có lúc bị người ta lục lọi đồ đạc thì cô đã cẩn thận hơn rồi. Lợi dụng lúc Hiếu vẫn còn đang đắc ý, Minh Anh nhanh tay mở ngăn kéo để hết mấy cuốn sổ lớn nhỏ vào trong rồi khóa lại. Xong xuôi mới nói:

- Cái đó... cái đó... không phải viết về anh đâu! Đừng tưởng bở.

Trông Minh Anh rõ ràng là đang nói dối, Hiếu thừa hiểu các biểu hiện của cô.

- Thôi đi, ở CNL ai dám so về nhan sắc với anh cơ chứ? – Hiếu bước một bước, tới sát chỗ Minh Anh.

Cô theo phản xạ liền lùi lại.

- Anh lại tự mãn rồi đấy. Em thấy ở CNL thiếu gì mỹ nam. Anh Hùng ở phòng em chả đẹp trai à?

Khóe miệng đang mỉm cười của Hiếu lập tức co lại. Anh đánh giọng hỏi.

- Hùng nào?

- Lý Hùng, kiểm toán viên số một phòng tài chính. Anh quên à? – Minh Anh được thể làm tới.

Nghĩ nghĩ vài giây, Hiếu lại cười, lấy lại phong độ vốn có. Hai tay chấp sau lưng, anh quay người đi tới chỗ khung tranh treo trên tường, tỏ vẻ chăm chú quan sát, miệng thì nói băng quơ:

- À, cái người vừa mới bị sa thải vài tuần trước ấy hả? Có phải cậu ta không?

- Sa... thải? Mấy tuần trước? Tức là trước khi nghỉ việc anh đã sa thải anh ấy à? – Minh Anh chết đứng – Sao anh làm thế?

- Em yêu, trên đời có cái gọi là giác quan nhạy bén.

Cô không hiểu, có loại người nào lại sa thải một nhân viên cốt cán chỉ vì ghen tuông, Minh Anh chạy tới kéo Hiếu để anh quay ra nhìn mình.

- Anh đuổi anh ấy vì em à?

Một vị giám đốc cương trực như Hiếu mà cũng có lúc bị người ta nghi ngờ nhân phẩm, thật không chịu nổi. Anh dùng ngón trỏ di lên trán cô.

- Đồ ngốc này! Anh là loại người đó à?

- Thế thì vì sao? – Minh Anh vẫn chưa hết thắc mắc.

- Vì anh ta phạm lỗi, vì anh ta là gián điệp.

Và vì anh ta dám nhìn em bằng ánh mắt đáng ghét đó. Hiếu thâm nghĩ, cảm thấy bản thân cũng hơi có chút không công bằng, nhưng anh chỉ là người đề nghị thôi, chính chủ tịch kí giấy đuổi anh ta mà.

Thật không thể tin nổi, Minh Anh kinh ngạc tới không khép được miệng. Cô lắc đầu, chép miệng.

- Thật à? Anh ta làm việc cho ai hả anh?

- Cho một công ty phần mềm khác, em không biết công ty đó đâu.

Thế mà có lúc Minh Anh đã nghĩ anh ta là người thật thà tốt bụng, quả nhiên thời buổi này không thể trông mặt bắt hình dong được mà. Cô nói lại lần nữa, đoạn quay lưng đi ra chỗ tủ quần áo:

- Anh xuống nhà đợi em đi, em phải thay đồ.

Hiếu định ở lại trên cô thêm chút nữa, nhưng lại nghĩ anh còn khối thời gian để làm thế. Với lại khả năng kiểm chế của anh cũng có hạn thôi. Nghĩ vậy anh ngoan ngoãn đi ra, xuống phòng khách bật tivi xem, kiên nhẫn đợi Minh Anh.

Đợi mãi cuối cùng cô cũng chịu xuất hiện. Khác với cái vẻ ngái ngủ lúc nãy, Minh Anh bây giờ đã khoác lên mình vẻ chín chu, gọn gàng thường ngày.

- Em tìm mãi không thấy chìa khóa nhà. Anh đợi một lát nhé. Có khi mẹ em lại cất vào tủ lạnh rồi.

Nói dứt lời cô gái liền chạy vào bếp, nhưng tìm loạn lên cũng chẳng thấy đâu, Minh Anh đang đứng chống nạnh định gọi điện hỏi mẹ thì Hiếu giơ một chùm chìa khóa ra trước mặt cô.

- Dừng tạm cái này rồi về tìm sau được không? Sắp muộn rồi.

- Ô! – Minh Anh vừa nhìn là nhận ra ngay. – Cái này là chìa khóa phụ để trong hòm thư mà, sao anh lấy được?

- Thế em nghĩ anh vào đây bằng cách nào? – Hiếu chán nản, đôi khi cô nàng tổng giám đốc này cũng vô tâm ghê, chẳng chịu để ý gì cả.

- Em tưởng anh treo tường vào. Không phải anh rất thích làm mấy chuyện bất hợp pháp sao? – Minh Anh giật lấy chìa khóa trong tay Hiếu, cô đi ra cửa xô giày. – Anh có đi không để em khóa cửa đây?

Hiếu thở dài, sao có những chuyện Minh Anh để bụng lâu thế, mà có những chuyện lại chẳng nhớ gì cả. Anh thăm bái phục bộ não vô cùng biết chọn lọc của cô. Anh chẳng dám cãi lại lời nào, chỉ đành theo cô đi ra.

Ngồi lên xe, Minh Anh tiện tay mở radio. Âm nhạc bao trùm cả không gian xung quanh hai người. Mặc cho Hiếu đưa cô đến bất cứ đâu, Minh Anh chỉ biết thả hồn theo những bài hát yêu thích.

24. Chương 24

Đi một quãng đường tương đối xa, cuối cùng Hiếu cũng cho xe dừng lại, bấy giờ Minh Anh mới nhìn ra ngoài, cô nói, giọng mỉa mai.

- Anh không có chỗ nào mới mẻ hơn để dẫn em tới à?

Hiếu cũng đưa mắt nhìn ra căn nhà ấy, anh mỉm cười.

- Có tất cả ba lý do: Đầu tiên đây là nơi có vô cùng nhiều kỉ niệm của bọn mình; thứ hai, em bắt anh tăng ca cả tuần rồi, anh không kêu câu nào nên bây giờ em phải tăng ca cùng anh; và cuối cùng, cái Châu dí dao vào cổ nói anh không đến cô ấy sẽ bắt cóc em. Vì vậy em có thể cùng anh vào trong và đừng thắc mắc gì hết được không?

Nghe thế đúng là Minh Anh chẳng phàn nàn được gì, chỉ đành cười thôi. Cô bước xuống khỏi xe, chỉnh lại tóc rồi không đợi anh mà đẩy cửa bước vào. Lâu không tới, hình như cửa hàng mới được sửa sang lại thì phải, Minh Anh không khỏi ngạc nhiên.

Nghe thấy tiếng chuông rung, Châu và Phương đang lúi húi sau quầy cùng đứng dậy. Nhận ra người quen, Châu chạy ra ngay.

- Ôi em gái, lâu lắm mới gặp.

- Em chào chị! – Minh Anh cười tươi đáp lại, rồi cô nhìn quanh một lượt. – Ô, hôm nay đóng cửa hả chị? Sao không có ai thế này?

- Ngày tổng vệ sinh thường kì hàng năm của bọn anh mà, em là khách quen sao lại không biết thế? – Hiếu không hiểu đã đứng ở cửa từ lúc nào.

- Em không để ý... – Minh Anh đáp.

- Được rồi, hai người đến là tốt rồi, bọn tôi đang chóng cả mặt vì dọn dẹp đây. Lát người ta còn giao sách nữa, tôi chỉ sợ không kịp làm mà lại phải nghỉ thêm ngày mai. – Châu vừa nói vừa kéo tay Minh Anh đi đến trước quầy.

Cô ca sĩ kiêm nhân viên vệ sinh của quán đặt vào tay Minh Anh hai cái giẻ lau, rồi chỉ tay về phía cửa kính.

- Em ra lau cửa hộ chị.

Hiếu ra ý nghĩa cùm từ tăng ca mà Hiếu nói, Minh Anh chỉ cười, cô cầm mảnh giẻ, đi về hướng Châu chỉ. Nhưng Hiếu lại giành mất việc của cô, anh cầm sẵn bình xịt nước đứng trước mặt Minh Anh.

- Để anh làm cho!

Châu liền cho Hiếu một ánh mắt sắc như đao.

- Không phải tranh, ông lên gác bê mấy cái thùng tôi để trong góc xuống đây!

Khiếp, giờ Minh Anh mới được tận mắt chứng kiến vẻ ghê gớm trong truyền thuyết của chị Châu. Cô không giấu được sự kinh ngạc. Thấy người ta cứ nhìn mình chằm chằm, Châu liền quay ra.

- Ghen tị không? Rồi chị sẽ dạy em cách sai việc tên đó. Em cứ quan sát rồi học hỏi là được rồi.

Minh Anh chỉ biết cúi đầu cười thầm trong lúc đi lau cửa kính. Thực ra ở công ty, Minh Anh cũng đã xoay anh như chong chóng rồi. Tội nghiệp Hiếu của cô ghê cơ.

Thế là mỗi người một việc, tranh thủ dọn dẹp cho xong. Thi thoảng mới giao tiếp vài câu khi cần thiết.

Vì mãi làm, chuông đồng hồ điểm mười hai tiếng, rồi lại một tiếng, hai tiếng từ lúc nào chẳng hay. Đến lúc đói mở mắt, Châu mới nhớ ra là mình chưa ăn gì. Cô hú một tiếng, à, hẳn là nếu dùng từ của ca sĩ thì là ngân nốt cao. Cả bốn người lập tức được triệu tập về cái bàn duy nhất còn kê ở giữa nhà. Chẳng biết Châu nấu nướng lúc nào, nhưng bây giờ đã sẵn sàng để đánh chén rồi.

Họ làm một nên ăn rất chuyên tâm, hầu như không ai phàn nàn hay chê trách gì về độ mặn của canh hay độ chưa chín kĩ của món rau xào.

Bất ngờ chuông cửa lại reo lên. Dù thắc mắc không biết ai đến giờ này, nhưng Phương vẫn đứng dậy ra mở cửa.

Một cô gái tóc nhuộm màu nâu đỏ, tay kéo theo cả cái vali to dừng bước vào. Phương thì vẫn cố đuổi theo nói là cửa hàng hôm nay đóng cửa, nhưng Minh Anh trông nụ cười và khuôn mặt ấy thì thấy có vẻ không giống đến để uống trà đọc sách cho lắm.

Châu đang ngồi ăn nhìn thấy người này lập tức đứng dậy. Cô lấy giấy lau miệng rồi nhào tới ôm chầm lấy người ta, không nói một lời.

Minh Anh không hiểu gì, cô quay sang nhìn Hiếu, anh cũng có vẻ rất kinh ngạc, cứ ngồi đờ đẫn cả ra. Minh Anh định lay vai anh hỏi thì đã nghe Châu nói liên hồi.

- Con nhỏ này, mày về khi nào sao không báo với anh em một tiếng. Tao còn tưởng mày định cư luôn bên đây rồi cơ. Nhớ mày quá đi mất!

Đoán là bạn cũ của chị Châu, Minh Anh không thắc mắc nữa, cô cũng đứng dậy để chào hỏi người ta cho đàng hoàng. Nhưng nhìn thật kĩ, Minh Anh mới nhận ra, từ lúc vào đây đến giờ, ánh mắt cô ấy không hề rời khỏi Hiếu. Cô bắt đầu thấy bất an, lại quay ra nhìn Hiếu, sao anh cũng cứ nhìn người ta không chớp mắt như vậy.

Bấy giờ sau khi hoàn thành màn ôm ấp chào đón thì Châu mới thả tay ra và cho cô bạn kia thở. Trà My gạt Châu sang một bên, cô bước đến trước mặt Hiếu, dang vòng tay thật rộng. Hiếu liền đứng dậy, mỉm cười rồi ôm lấy My.

- Cậu không hoan nghênh tôi trở về à? – Trà My hỏi.

- Đâu có, chào mừng cậu trở về. – Hiếu đáp, miệng cười tươi.

Nắm tay Minh Anh ghì chặt vào hai bên hông. Cái gọi là giác quan nhạy bén mà Hiếu nói, có phải chính là cảm giác này không. Minh Anh hơi mất bình tĩnh, nhưng cô vẫn chờ xem Hiếu giới thiệu hai người như thế nào.

Chắc vì sống ở nước ngoài lâu, nên cô gái ấy cũng nhiễm phong cách tây, ôm xong còn thơm lần lượt từng bên má của Hiếu. Ngay khi đó, anh lập tức chột dạ ủa ủa nhẹ My ra, ánh mắt đổi sang nhìn Minh Anh, hi vọng cô không hiểu nhầm. Hiếu khẽ đằng hắng lấy lại giọng sau đó mới nói:

- Em yêu qua đây! – Hiếu khoát tay về phía Minh Anh.

Chỉ chờ có thế, Minh Anh mỉm cười thật tươi nhanh chóng đi đến cạnh Hiếu. Cô cúi nhẹ đầu chào rồi đưa tay phải ra.

- Chào chị! Em là Minh Anh.

- Cô ấy là bạn gái tôi. – Hiếu bổ sung.

Dù đã cố giấu tâm trạng nhưng cùng là con gái với nhau, sự thay đổi vô cùng nhỏ trong ánh mắt My cũng đủ để Minh Anh nhận ra. Rõ ràng là linh cảm đúng rồi, Minh Anh lần đầu gặp tình địch, cảm giác vô cùng hào hứng.

Trà My không còn cách nào khác, cô nắm lấy bàn tay thon nhỏ của Minh Anh, nói với đôi mắt cười.

- Chào em, chị là Trà My, lần đầu gặp.

Châu là người duy nhất hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây, cô khẽ thở dài, cảm thấy vấn đề này quá phức tạp.

- Được rồi, cuộc hội tụ không thể ngờ này dừng lại ở đây thôi, ăn nốt đi còn làm tiếp nào. – Châu nói, kéo sự chú ý của ba người kia trở lại với mình.

Hiếu cũng đồng tình với ý này, anh ủa vai Minh Anh về chỗ cũ, kéo ghế cho cô rồi mới ngồi xuống. Sau đó lại ngẩng lên nhìn My.

- Cậu cũng lấy ghế ngồi đi. – nói đoạn anh chỉ tay vào cái ghế để ở góc nhà.

My quay ra nhanh chóng kéo cái ghế đến, nhưng lòng lại cảm thấy một nỗi thất vọng tràn trề. Cô đã chậm một bước, thực sự đã chậm chân rồi.

Hôm nhận được email của chị Hà, cô đã muốn thu xếp để trở về luôn, nhưng mãi công ty mới tìm được người thế chỗ nên đến bây giờ cô mới có thể quay lại. Xem ra, điều chị Hà nói là thật. Thế mà cô còn tự tin rằng ngoài cô ra Hiếu sẽ không thể yêu ai cơ đấy. Giờ lại nhìn thấy anh gấp thức ăn cho người khác, quan tâm người khác chứ không phải mình, tim My nghe như có hàng trăm mũi kim đâm vào. Cái này đúng là sai một li, đi một dặm.

- Sao về đột ngột thế My?

Đang nghĩ mông lung lại nghe thấy giọng Châu vang lên bên tai, Trà My bừng tỉnh. Mất mấy giây cô mới trả lời.

- À, tao về có chút việc.

- Tao nhìn thấy vali mày, không phải vừa xách máy bay đã đến đây luôn đấy chứ?

Nghe câu ấy, Minh Anh cũng ngẩng đầu nhìn My, cô chờ nghe đáp án.

- Ủ, đúng đấy. Nhớ hai người quá mà! – My nói, mắt nhìn lại Minh Anh.

Rõ ràng muốn đấu với cô thật mà, Minh Anh hơi nhăn trán, vẻ không hài lòng.

- Thế lát nữa mày đi đâu? Nhà cho thuê rồi còn gì? – Châu vẫn tiếp tục vừa ăn vừa hỏi như tra khảo cô bạn cũ.

- Tao có gọi cho Hạ Thảo, con bé nói có thể đến nhà Hiếu ở tạm vài hôm. – nói câu này My chuyển sang nhìn Hiếu.

Không thể nào chứ? Minh Anh cũng dừng hẳn việc ăn lại. Cô lại hồi hộp theo dõi anh người yêu đang đau đầu suy nghĩ.

Châu có vẻ hiểu ra, cô xua tay ra hiệu My lại nói đùa rồi.

- Mày cứ trêu người ta. Nhà Hiếu có mỗi hai phòng, mày đến thì ở vào đâu? Sang nhà tao đi! Chỉ cần dọn gọn lại là có chỗ trải đệm hơi ày.

Chỉ có chị là hiểu em, chị Châu. Minh Anh nghe ý kiến này lập tức mắt sáng lên như sao, cô nhìn Châu bằng tất cả sự cảm kích và biết ơn.

- Tao ở chung với mày thì thà ngủ cùng Hạ Thảo có phải hơn không. Mày sống một mình quen rồi, tao mà ở lại cả vài tháng thì làm thế nào? – My nhìn phản ứng của Minh Anh, vẫn chưa chịu dừng lại. – Với lại hai chị em tao hồi còn ở Châu Âu vẫn ở chung nhà mà.

Minh Anh bình tĩnh, Minh Anh tự nhủ. Chắc Hiếu sẽ không đồng ý đâu. Mà dù có đồng ý thì anh đi làm cả ngày, tối lại thường cùng cô ăn tối, về nhà cũng không còn nhiều thời gian. Chắc sẽ không xảy ra chuyện gì quá mức chịu đựng. Minh Anh cố dùng cái đầu của một người tuyệt đối tin tưởng Hiếu để nghĩ. Cô phải thể hiện rằng mình không phải loại ghen tuông mù quáng, hai người họ là bạn lâu năm như vậy, giống như cô và Tùng thôi, không có gì phải lo hết.

- Vậy cậu cứ dọn đến tạm mấy hôm đi, nhưng Hạ Thảo sắp về Bỉ, nếu cậu ở lại lâu hơn thì tôi sẽ giúp cậu tìm nhà thuê. – Hiếu đưa ra quyết định sau khi suy nghĩ kỹ càng.

Dù biết anh là người cương trực, hiểu chuyện, nhưng Minh Anh vẫn đặt hi vọng vào việc anh không đồng ý nhiều hơn. Nghe Hiếu nói vậy, cô không khỏi thất vọng. Minh Anh lén quay sang nhìn anh xem thái độ của Hiếu thế nào, cũng đúng lúc anh quay về phía cô. Hiếu không nói gì, anh chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay Minh Anh như để đảm bảo và để nhắc cô cứ tin ở anh.

25. Chương 25

- Anh tài xế, dừng xe ở đây được rồi.

Minh Anh quay sang ra hiệu cho Hiếu khi nhìn thấy tòa nhà của CNL ở trước mặt.

- Đẳng nào cũng đợi em họp, anh lái xe xuống hầm luôn! – Hiếu đề nghị trong lúc giảm tốc độ.

Vì trước khi qua đời, ông Hải Minh đã hoàn tất thủ tục chuyển nhượng cổ phần cho con gái, nên bây giờ Minh Anh đã chính thức trở thành cổ đông của CNL. Việc bên công ty xây dựng còn đang chất đống nhưng cô vẫn không thể vắng mặt ở buổi họp này.

- Anh về giải quyết vấn đề nguyên vật liệu của dự án phía nam đi. Biết đến khi nào em họp xong mà chờ. Em đã dặn chú Tiến đón em rồi, anh đừng lo.

Minh Anh nói một cách dứt khoát, cô nhanh tay tháo dây an toàn, cầm túi xách và ở trong tư thế sẵn sàng để mở cửa đi ra, đồng thời quay sang nhìn Hiếu bằng đôi mắt chờ đợi.

Không thể cãi được sắp lớn, Hiếu đành chịu thua. Anh tắt xe vào vỉa hè rồi còn kéo Minh Anh vào hôn một cái.

- Tối gặp lại! – Nói dứt lời mới để Minh Anh đi.

Cô gái bước qua cánh cửa của CNL một cách tự tin, dáng vẻ đĩnh đạc, chín chắn hơn rất nhiều lần so với lúc đi khỏi đây. Vừa vào đến thang máy Minh Anh đã nghe tiếng điện thoại kêu.

- Vâng con nghe đây dì.

Là bà Hiền gọi.

- Tối về ăn cơm con nhé!

- Con nhớ rồi ạ! Con đón mẹ rồi sẽ qua luôn.

Nói dứt lời thì Minh Anh thấy thang máy dừng lại, cô theo phản xạ nhìn lên bảng điện tử. Là tầng bảy. Một dòng cảm xúc ủa về trong Minh Anh. Nhưng dấu sao đó cũng không phải nơi cô cần đến, nên mặc kệ việc ai đó bước vào, cô vẫn tiếp tục nói chuyện với dì.

Nhưng hai cô nàng kia thì có vẻ đã nhận ra người quen thì phải.

- Ô! Minh Anh?

Nghe có người gọi tên mình, Minh Anh quay sang, cô mỉm cười tươi tắn nhìn Trinh rồi nói nhanh:

- Dì ơi, con phải đi đây. Tối mình nói tiếp nhé! Con chào dì.

Kết thúc cuộc điện thoại, Minh Anh liền chào Trinh.

- Lâu lắm không gặp chị. Mọi người dạo này thế nào ạ?

- Ủ, cũng vẫn thế thôi. Mỗi tội công việc ngập đầu em ạ. Tuần trước cục thuế mới đến kiểm tra, phòng mình cứ phải gọi là quay như chong chóng. – Nói đoạn Trinh mới buông lời thắc mắc. – Phải rồi, em đến có việc gì thế? Sao không ghé qua phòng mình chơi?

- Em có chút việc ạ. Hôm nay em hơi bận, chắc để khi khác mình cùng nhau đi uống nước rồi nói chuyện luôn.

Bấy giờ Trinh mới nhìn vào bảng số, thấy đã có người chọn sẵn số tầng mình cần, Trinh lại hỏi.

- Em lên tầng 15 à?

- Vâng! – Minh Anh gật đầu.

Lúc ấy, cô mới để ý tới người đứng cạnh Trinh, cô hơi ngó đầu sang thì lập tức không biết nói gì nữa.

- À, giới thiệu với em, đây là Trà My, nhân viên mới của phòng mình. Cô ấy tới thay vị trí của Hùng đấy. Còn đây là Minh Anh, hồi trước từng làm thực tập ở phòng mình My ạ. – Trinh nhanh nhẩu giới thiệu, cô nàng có vẻ thích tạo dựng mối quan hệ cho người khác quá.

My không muốn để lộ ra là hai người có quen nhau, nên sau khi Trinh dứt lời liền quay người sang gật đầu chào Minh Anh.

- Chào cô!

Người ta biết phép xã giao như vậy, Minh Anh cũng đành đáp lại cho phải phép.

- Vâng, chào chị! – cô nói.

Hai người vừa kết thúc màn chào hỏi kì cục kia thì thang máy dừng lại. Minh Anh là người đầu tiên bước ra, cô quay lại nói với Trinh lời hẹn khi khác gặp sau đó mới đi tới chỗ bàn thư kí.

- Tôi là Nguyễn Minh Anh. Tôi đến dự họp.

Tra cứu một lúc, cô thư kí mỉm cười đứng dậy đưa cho Minh Anh một cái thẻ.

- Chị là cổ đông mới phải không ạ? Đây lại thẻ thành viên của chị. Mời chị vào trong!

Khỏi nói cũng biết Trinh và My nghe thấy ngạc nhiên tới mức nào. Dù đang đứng ở cửa phòng họp, Trinh cũng không ngại chạy đến cạnh Minh Anh.

- Em là thành viên hội đồng quản trị sao? Thật không ngờ. Sao hồi trước không nghe em nói gì?

Trà My đưa tài liệu phục vụ buổi họp cho đồng nghiệp xong cũng đi tới chỗ hai người đang đứng, cô nắm lấy cánh tay Trinh rồi nói.

- Mình đi xuống thôi, buổi họp sắp bắt đầu rồi.

- Em xin lỗi. Tại em có điều khó nói. – Minh Anh đáp lời cho Trinh, mong cô nàng hiểu là cô không có ý giấu giếm bí mật gì cả.

Trinh bị My kéo đi thì dù lưu luyến muốn hỏi Minh Anh nhiều hơn nhưng cũng đành thôi. Cô chào tạm biệt cô bé từng là đồng nghiệp với mình rồi trở ra chỗ thang máy, tự nhủ lát phải báo tin hot này cho cả phòng biết.

Minh Anh nhìn theo bóng của hai cô gái kia mãi rồi mới vào họp. Cô cảm thấy cuộc đời này đúng là không thể đoán biết được điều gì. Vừa mới trở về mà Trà My đã có ngay việc làm ở một trong những tập đoàn phần mềm điện tử lớn nhất cả nước, quả đáng nể phục. Nhưng xem ra cô nàng tính ở lại lâu dài thật rồi. Minh Anh vừa nghĩ vừa cảm thấy chuyện tiến triển theo chiều hướng này thật không tốt đẹp chút nào.

Nhưng rồi sau đó mãi nghe nội dung cuộc họp nên Minh Anh cũng không để ý vấn đề đó nữa. Cho tới lúc buổi họp kết thúc, cô đang đứng chờ thang máy thì Trà My đi đến.

- Chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?

Nghe lời đề nghị đó, thực sự Minh Anh cũng không muốn giả bộ bận rộn gì đâu, nhưng theo thói quen cô vẫn xem đồng hồ. Việc làm này khiến đôi lông mày thanh tú của Trà My hơi cau lại. Thấy vẫn còn sớm, Minh Anh quyết định đồng ý. Cô nói.

- Vậy tôi đợi chị ở quán café bên đường nhé!

- Được, cô qua đó trước đi, tôi xuống lấy túi rồi sang ngay.

Tìm mãi mới nhìn thấy một cái bàn trống, Minh Anh cầm ly nâu đá của mình tiến về phía đó. Cô ngồi xuống, theo thói quen lại nhìn băng quơ ra ngoài đường, nghĩ tới việc sắp nói chuyện với My chẳng hiểu sao Minh Anh bỗng nhớ lại cuộc đối thoại của cô với Hiếu tối hôm đó.

“ - Anh có thể nói cho em hiểu sự mờ ám trong ánh mắt của hai người là có ý gì không? – Vừa chào tạm biệt Châu, Minh Anh liền hỏi luôn.

- Có phải trước đây em vẫn luôn tò mò chuyện tình sử của anh? – Hiếu điềm tĩnh hỏi lại.

Minh Anh gật đầu, đúng là cô có từng hỏi, nhưng anh toàn bảo không có gì đặc biệt nên không chịu kể cho cô nghe. Cô đoán có lẽ bây giờ mới đúng thời điểm chẳng.

- Thực ra, hồi học đại học, anh có yêu một người. – Hiếu tiếp. – Người đó chính là Trà My.

Cuối cùng anh cũng thừa nhận, Minh Anh cố nén tiếng thở dài.

- Đầu tiên bọn anh quen qua Châu, sau đó có gặp thêm vài lần. Cô ấy học khác khoa bọn anh nên hầu như chỉ toàn gặp ở thư viện hoặc nhà ăn. Rồi dần dần tình cảm nảy sinh. Bọn anh yêu nhau khoảng hai năm thì cô ấy nhận được học bổng ra nước ngoài.

- Anh đã đồng ý để chị ấy đi? – Minh Anh cắt ngang.

- Phải, đó là ước mơ, là nguyện vọng bấy lâu của cô ấy, anh đâu thể cản.

- Rồi sao? Hai người chia tay à? – Thật tình, Minh Anh cũng muốn ngậm miệng lắm nhưng cô không điều khiển nổi. Cô quá tò mò.

- Không. Ngay lúc đó thì chưa. Hai năm sau mới chia tay.

- Sao lại thế?

- Vì cô ấy nói không muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ kiểu đó. Cô ấy kêu yêu xa vô cùng mệt mỏi. Có lần cô ấy nói muốn anh sang bên đó rồi hai đứa cùng định cư lại luôn. Nhưng anh không muốn. Thời điểm ấy anh tốt nghiệp xong thì xin được vào CNL, lại vừa tiếp tục học thạc sĩ. Anh không muốn bỏ, với lại gia đình anh đều ở đây.

- Vậy bây giờ thế nào? Chị ấy về rồi, liệu hai người có... - Minh Anh bở lửng, cô không thể nói ra mấy từ đó. Cô thật sự rất sợ cái câu “tình cũ không rủ cũng đến”.

- Không! Bọn anh kết thúc lâu rồi. Hoàn toàn không còn gì nữa.

- Anh nói thế nhưng chị ấy có nghĩ thế không? Chị ấy từ bỏ cuộc sống, công việc để về đây với anh. Không lẽ anh không động lòng?

Lời Minh Anh nói rất đúng. Quả thực khi vừa nhìn thấy My, Hiếu có hơi rung động thật. Nhưng anh biết rõ đâu là quá khứ, đâu là hiện tại. Anh nắm chặt lấy tay Minh Anh, nhìn thẳng vào mắt cô.

- Em phải tin anh! Người bây giờ anh yêu là em, không phải cô ấy!”

- Để cô đợi lâu phải không? Xin lỗi, văn phòng có mấy việc khẩn cần tới tôi.

Lời nói cùng sự xuất hiện của Trà My làm Minh Anh thoát ra khỏi dòng hồi ức. Cô cầm chiếc thìa con, ngoáy đều tách café trước mặt, nói.

- Không sao. Hôm nay tôi rảnh mà. Chị có chuyện gì muốn nói với tôi vậy?

- Tôi nghe nói trước kia anh Hiếu làm giám đốc ở CNL. Sao đột nhiên anh ấy chuyển công tác vậy? – My hỏi thẳng.

- Sao chị không hỏi anh ấy?

- Tôi nghĩ cô là cấp trên của anh Hiếu, nghe lí do từ cô có lẽ hợp lý hơn.

Quả nhiên Trà My đã có dò hỏi thông tin từ trước rồi, nguồn của cô ta có vẻ đáng tin cậy quá. Minh Anh nhấp một ngụm café, cô từ tốn trả lời.

- Không giấu gì chị. Tôi phải tiếp quản gia nghiệp khi chưa kịp tốt nghiệp đại học nên không có nhiều kinh nghiệm. Anh Hiếu và cả tôi đều nghĩ để anh ấy giúp tôi quản lý thì hiệu quả công việc sẽ cao hơn. Nên anh ấy xin nghỉ bên CNL về làm cho tôi.

- Cô có bao giờ hỏi xem anh ấy có muốn hay không chưa?

Minh Anh nuốt khan, quả đúng cô chưa từng hỏi anh thật. Từ trước tới nay toàn anh tình nguyện giúp cô, chưa từng một lần nghe anh phàn nàn gì cả.

Không thấy Minh Anh trả lời, My lại tiếp.

- Cô có biết để vào được CNL và để có được vị trí ấy, anh Hiếu đã phải cố gắng nhiều thế nào không? Cô chỉ nghĩ cô có thể trả lương cho anh ấy giống với mức bên CNL làm, nhưng lại không nghĩ xem anh ấy cảm thấy thế nào. Từ lúc học đại học, anh Hiếu đã luôn yêu thích ngành công nghệ - thông tin, với anh ấy trở thành một kĩ sư IT là tất cả ước mơ. Nhưng cuối cùng vì cô mà anh ấy phải quay sang làm ột công ty xây dựng, lại còn làm thuê cho chính người yêu mình. Nếu là cô, cô có thấy thoải mái không? – My dừng lại vài giây. – Cũng giống như vậy, cô gấp cho anh ấy miếng gà xào xả ớt mà không hề biết anh ấy ghét nhất đồ cay. Cô ngày ngày ngồi trên chiếc xe anh ấy lái mà không biết rằng ở vị trí đó cả bố và mẹ anh ấy đều đã qua đời. Cô nghĩ rằng cô yêu anh ấy ư? Thực ra cô chẳng quan tâm tới anh ấy chút nào cả.

My nói đúng, Minh Anh chẳng biết gì hết. Cô hoàn toàn như một đứa ngốc ở bên cạnh Hiếu. Anh hiểu rõ cô như lòng bàn tay, nhưng cô thì chưa từng hỏi anh những điều như thế. Anh thích gì, ghét gì, thường đọc sách loại nào, thậm chí đến cả ngày giỗ của cha mẹ anh, cô cũng không biết.

Minh Anh không muốn khóc trước mặt tình địch của mình, nhưng cô không ngăn được nước mắt chảy ra. Cô cảm thấy mình chẳng xứng với anh chút nào. Cô đúng là kẻ vô tâm, kẻ ích kỉ. Chỉ biết có bản thân mình thôi, chẳng hề để tâm tới chuyện gì khác.

Nghĩ mất một lúc, Minh Anh mới nhận ra cô đang tự đào hố chôn mình, mất hình tượng quá, cô gạt nước mắt, bình tĩnh nói.

- Vậy chị nói những điều đó là có ý gì?

- Cô quá ngây thơ hay giả vờ không hiểu hả? Cô không phải người có thể mang đến hạnh phúc cho anh Hiếu. Cô nên xem lại bản thân và vị trí của mình thì hơn.

- Thế chị nghĩ chị thì làm tốt hơn tôi sao? Chị đã bỏ rơi anh ấy, chị là người đã đưa ra quyết định trước. Sao bây giờ còn trở lại đây rồi ngồi nói mấy lời này với tôi.

Nghe Minh Anh nói, My hơi cúi đầu, im lặng khá lâu mới quyết định nói tiếp.

- Vì tôi không thể quên anh ấy. Vì suốt bao nhiêu năm qua tôi vẫn giữ hình ảnh anh ấy trong tim. Cô không cảm thấy Hiếu cũng chưa quên được tôi sao? Cô không thấy cái cách anh ấy nhìn tôi à?

- Chị đừng nói nữa! – Minh Anh quát lên. Một vài người gần đó đã quay ra nhìn cô với vẻ tò mò. – Chị có thể là mối tình đầu của anh Hiếu, nhưng chị là quá khứ rồi. Còn tôi... Tôi mới là hiện tại của anh ấy!

Nói dứt lời Minh Anh cầm túi xách đứng lên, cô lao thẳng ra cửa, bỏ lại My một mình. Trà My ngồi lại đó tới hơn mười phút sau mới ra về. Trên đường còn lẩm bẩm:

- Để xem cô có thể đắc ý như thế được bao lâu.

26. Chương 26

- Minh Anh đến rồi à? – Bà nội đang ngồi trên chiếc chõng mây, nhìn thấy hai mẹ con Minh Anh mở cổng vào trong liền nói.

Nhìn thấy bà người ta lại càng thấy đau lòng. Một người phụ nữ sống tới từng đó tuổi rồi còn phải chứng kiến cái chết của con trai mình, thật chẳng có gì tệ hơn.

- Cháu chào bà! – Minh Anh nói.

- Con chào mẹ! – Bà Yến cũng lên tiếng chào.

Ba người gặp nhau còn đứng nói chuyện một lát, Hiếu cất xe xong cũng đi tới. Bây giờ bà Hiền mới từ vườn sau ra, nhìn thấy mọi người liền đề nghị.

- Cả nhà vào ăn cơm thôi, chắc cũng sắp tàn hương rồi đấy.

Thực ra hôm nay là tròn một trăm ngày kể từ hôm ông Hải Minh mất, bà Hiền làm cơm cúng chồng rồi mời cả nhà cùng tới ăn luôn.

Thằng nhóc Khang không hiểu trốn sau lưng mẹ từ lúc nào, nhìn thấy Minh Anh mới chạy lại.

- Chị đến rồi! Mau vào đây Khang lấy cho chị xem phiếu bé ngoan của Khang nhé! – Vừa nói vừa kéo tay cô chị gái lôi vào nhà.

Cả nhà sau đó cũng theo Minh Anh và Khang đi vào luôn.

Bữa cơm tối cả gia đình quây quần vui vẻ, thật khiến người ta ghen tị.

- Hai đứa tính thế nào? Có nghĩ đến chuyện kết hôn chưa?

Đang ăn ngon bỗng dưng bà Hiền lại lên tiếng, đối tượng nhắm đến đương nhiên là đôi trẻ. Từ lúc ông Hải Minh bị bệnh, Hiếu đã được xem như thành viên trong gia đình rồi.

Bà Yến không thấy con nói gì, nhưng bản thân bà cũng chưa vội nên liền nói đỡ cho Minh Anh.

- Kết hôn gì chứ? Con bé vẫn còn trẻ mà.

- Gì mà còn trẻ. Không tranh thủ đi thì sinh nở muộn lại nhiều vấn đề ra. – bà Hiền vẫn tiếp tục bảo vệ quan điểm của mình.

Nghe hai người nói vậy, bà nội liền lên tiếng.

- Mẹ thằng Khang nói đúng đấy. Minh Anh à! Con không kết hôn nhanh thì bà chẳng kịp tham dự nữa đâu. Thằng Hiếu cũng ba mươi rồi còn gì, có phải không?

- Dạ vâng. – Hiếu gấp cho bà nội một miếng giò lụa rồi đáp.

Minh Anh thì cứ ngồi nghĩ mông lung mãi những chuyện hồi chiều, nên chẳng tập trung nghe mọi người nói gì. Mãi khi mẹ cô đá chân ra hiệu thì Minh Anh mới sực tỉnh.

- Dạ, mọi người đang nói gì con ạ?

- Em đang nghĩ cái gì thế? – Hiếu ghé tai nói khẽ. – Thực ra bà nội à, còn phải xem cô ấy có chịu lấy con không nữa. – Hiếu đùa.

- Con mà không lấy là bà gả cái Liên nhà chú Nhân cho thằng Hiếu đấy. – bà nội dọa. – Chàng rể tốt thế này mà còn không ưng thì bà cũng thua.

Nghe mọi người bàn chuyện của mình mà Minh Anh chẳng biết phải nói gì cho hợp cảnh. Cô chỉ biết cắn đầu ngón ăn.

Bà Hiền thấy Minh Anh có ý lảng tránh nên thôi cũng không nói nữa. Lập tức chuyển chủ đề.

- Mai chị có phải trực không?

- Không. Mai tôi được nghỉ một ngày. – bà Yến đáp.

Chỉ đợi có thế, bà nội liền đề nghị luôn.

- Thế hôm nay ngủ lại đây đi. Mai cùng mẹ về quê một chuyến.

Người ngoài nhìn vào quan hệ gia đình nhà Minh Anh, thường cảm thấy vô cùng khó hiểu. Nhưng kì thực, bà Yến lấy ông Minh là do hai nhà sắp đặt, từ nhỏ bà đã quen thân với cả anh em họ hàng nhà chồng, nên sau này khi hai người li dị, về lí thì không còn quan hệ gì nữa, nhưng xét đến tình cảm bao nhiêu năm thì bà nội Minh Anh vẫn cứ coi mẹ cô như con cái trong nhà, không hề có chút nào là ghét bỏ.

Có thể nói, việc ông Minh ra đi lại đem đến cho gia đình một không khí đầm ấm hòa thuận. Bà Hiền trước nay đều là vì lo giữ của mới đối xử tệ với mẹ con Minh Anh, nhưng thực chất cũng không phải người không biết điều. Bây giờ nhà cửa, công ty đều có di chúc đầy đủ, Minh Anh có muốn cướp đi cái gì cũng khó. Vậy nên bà không lo nữa.

Bữa tối kết thúc. Hiếu với Minh Anh lên xe trở về thành phố.

Đi được nửa đường, thấy Minh Anh từ chiều tới giờ cứ mang vẻ mặt đăm chiêu kì lạ, Hiếu liền mở lời.

- Em thấy không khỏe ở đâu à? Sao hôm nay ít nói thế?

Minh Anh vốn không định đáp, nhưng thực sự cô không phải tuýp người có thể giữ được bí mật, với lại bên cạnh Hiếu, cô cũng không muốn giấu anh gì hết.

- Ước mơ của anh là gì?

- Hả? Em hỏi thế là có ý gì? – Hiếu hơi bất ngờ.

- Anh cứ trả lời đi!

Thấy cô kiên quyết muốn biết, Hiếu nghĩ một lát rồi đáp.

- Ước mơ chỉ là một cái đích người ta tự đặt ra để có động lực cố gắng. Còn có nhiều khi, trong quá trình đi đến cái đích ấy, người ta lại gặp phải những điều không như người ta dự định. Lúc ấy ước mơ kia không còn quan trọng nữa.

- Có phải em chính là cái không có trong dự định của anh không?

- Em nói gì vậy?

Hiếu thực sự không hiểu Minh Anh gặp phải chuyện gì.

- Vì em đột nhiên xuất hiện làm đảo lộn cuộc sống của anh nên kế hoạch của anh đã phải thay đổi hết còn gì.

Hiếu dừng xe lại. Anh quay sang nhìn Minh Anh.

- Sao em lại có những suy nghĩ đó?

- Sao anh chưa bao giờ kể cho em nghe chuyện của anh? Bố mẹ anh vì sao gặp tai nạn, chuyện đó xảy ra vào lúc nào; anh thích ăn gì, không thích ăn gì; hồi đi học anh thế nào; có mong ước gì; tuổi thơ của anh ra sao. Sao không bao giờ anh nhắc đến? Em cảm thấy như thể em bắt anh phải làm mọi thứ theo ý em, em cảm thấy em không cho anh được lựa chọn. Nếu từng có một phút giây nào em khiến anh mệt mỏi, xin anh hãy nói ra. Nếu anh không muốn tiếp tục nữa, em cũng có thể hiểu. Em muốn mình được là một phần cuộc sống của anh, chứ không phải một cái bình sứ đặt trên bệ để anh cả ngày cứ phải loay hoay chạy quanh nó.

Minh Anh nói liền một hơi. Cảm thấy trút được phần nào gánh nặng, cô thở nhẹ.

Hiếu nhất thời choáng ngợp bởi sự thẳng thắn ấy. Thì ra cô đã phải đắn đo mãi về vấn đề này. Anh đã không để ý. Anh chỉ muốn cho cô thấy anh quan tâm cô nhiều thế nào, cho cô thấy anh lúc nào cũng sẵn sàng ở cạnh bên che chở, bảo vệ, làm mọi thứ cho cô. Anh chưa từng nghĩ mình đã khiến Minh Anh thấy mệt mỏi.

Không để cho anh nói lời nào, Minh Anh lại tiếp.

- Em với chị My, ở bên ai anh thoải mái hơn?

My? Hiếu chợt hiểu ra vấn đề.

- Thì ra My nói với em những điều đó à?

- Em đã nghĩ mãi. Có đúng là em chỉ làm anh khổ không? Em có nên để anh về bên chị ấy không? – Minh Anh vẫn chưa dừng lại.

- Minh Anh! – Hiếu gọi giật, anh xoay cầm cửa cô nhìn về phía mình. – Anh là một món đồ à? Sao em có thể nghĩ đến việc để anh ở đâu thì tốt hơn? Em thực sự không quan tâm đến cảm giác của anh sao?

Minh Anh không đáp. Cô đương nhiên không coi anh là đồ vật, anh là người đàn ông mà cô yêu. Hơn ai hết cô mong mình có thể cùng anh đi đến trọn cuộc đời. Cô chỉ nghĩ điều gì là tốt nhất cho anh, vậy thôi.

- Nghe anh này! – Hiếu lại tiếp. – Nếu anh đưa tay mình ra trước mặt em, em sẽ làm gì?

Nói đoạn anh chìa bàn tay phải ra trước mặt Minh Anh thật.

Cô gái không cần nghĩ đến một phút. Lập tức nắm lấy.

Hiếu mỉm cười.

- Thấy chưa? Đó là câu trả lời. Em đã không muốn để anh đi, thì sao phải tự dẫn dắt mình cho khổ.

Minh Anh chợt hiểu ra.

- Đừng quan tâm người khác nói gì. Chỉ cần biết đến cảm xúc của bản thân thôi. Anh làm mọi việc đều là vì em. Anh không phân nân gì hết. Vì thế em không cần áy náy. Chuyện trong quá khứ, các vấn đề sở thích này nọ, thực sự chẳng quan trọng. Thời gian còn dài, dần dần em sẽ biết hết thôi.

Nói rồi anh lại kéo cô vào lòng.

- Chắc em không biết, từ lúc em tự nguyện đập đầu vào cánh cửa phòng làm việc của anh, anh đã quyết sẽ không để em đập đầu vào cánh cửa nào khác.

27. Chương 27

Hiếu vừa về đến nhà, mấy ngày không ăn cơm chung với em gái, cũng thấy khổ thân Hạ Thảo, nên anh liền theo thói quen mở cửa phòng em vào luôn.

- Này nhóc, hôm nay anh nấu cơm nhé.

Nói hết câu mới nhìn rõ người đang mặc áo choàng tắm ngồi lau tóc trước gương không phải Thảo, Hiếu hơi ngại.

- À, xin lỗi. Tôi nên gõ cửa trước.

Sau đó lập tức đóng cửa phòng đi ra. Ngồi trên sofa phòng khách, Hiếu bấm điện thoại gọi cho em. Đầu dây vừa có người bắt máy, Hiếu đã bắt đầu bài ca bất hủ.

- Này, cô đi đâu không báo anh một tiếng thế hả?

- Em báo anh rồi còn gì. Em đi dự buổi tổng duyệt, ngày mai bắt đầu diễn mà, anh không nhớ à?

Nghe Thảo trình bày, Hiếu mới lơ mơ hình dung ra. Tối hôm trước vừa bận vừa buồn ngủ, anh mãi xem tài liệu có để ý gì đâu.

- Ủ, thế à. Anh đang định nấu cơm hai đứa mình ăn.

- Tiếc thế! Em thêm món cá kho của anh chết đi được. Thôi anh cứ nấu nhiều vào. Tối về muộn em ăn sau.

- Ủ, được rồi. Cần người đón thì gọi anh.

- Em có lái xe riêng rồi, không cần thuê của chị Minh Anh nữa đâu.

Trước khi cúp máy Thảo còn cố trêu anh thêm một câu, khiến Hiếu nghe xong không thể nhịn cười.

Nhưng khoe miệng chưa kịp kéo căng hết cỡ thì nụ cười đã vụt tắt. My bất ngờ đứng trước mặt Hiếu, trên người mặc mỗi cái váy ngủ mỏng tang, tóc thì vẫn chưa sấy khô hẳn.

- Cậu làm gì thế? Mau vào thay đồ đi! – Hiếu nói, anh hướng ánh mắt của mình ra chỗ khác, định đứng lên đi nấu cơm.

Tuy nhiên My không để cho anh thực hiện ý định đó một cách dễ dàng. Cô dùng lực ấn vai Hiếu xuống rồi ngồi luôn lên chân anh, tiến tới định hôn Hiếu.

Hiếu vốn đã muốn cho qua chuyện cô nàng này tìm gặp Minh Anh lần trước, nhưng thế này thì anh không chấp nhận được nữa. Anh tóm lấy cổ tay My, dùng tay còn lại nắm lấy cằm cô, để trống ra một khoảng cách nhất định giữa hai người. Nhìn cô bằng ánh mắt tức giận, Hiếu nói.

- Cậu có thôi đi không? Con người cậu đâu có giống như thế này!

- Tôi chẳng quan tâm. Tôi chỉ muốn có cậu thôi, những chuyện khác tôi mặc kệ.

Hiếu không muốn đôi co với một người không tỉnh táo. Ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của My, Hiếu lập tức ừn ừ cô ra. Anh đứng dậy, nói dứt khoát.

- Tôi không có hứng thú với cậu. Đừng để chút tình cảm bạn bè cuối cùng của tôi dành cho cậu đổ hết ra sông ra biển. Cậu ngủ sớm đi!

Nói dứt lời liền cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Nhìn thấy cánh cửa đóng sầm lại sau lưng Hiếu, My không giữ nổi thăng bằng ngồi thụp xuống sàn. Cô không khóc, cô chỉ cảm thấy mình không còn gì để mất nữa mà thôi. Đã không phải thứ cô có được thì kẻ khác cũng đừng hòng sở hữu. My lao như điên vào phòng mình, lấy điện thoại ra gửi cho Minh Anh những tấm hình cô vừa chụp tối hôm trước.

Hiếu ra khỏi căn hộ, anh đứng tựa lưng vào cửa thở dài thất vọng. Không hiểu My đã thay đổi nhiều như thế từ khi nào. Cô bạn gái dễ thương, vui tính của anh lúc trước không hiểu đã đi đâu mất. Anh không

còn nhìn ra con người cũ, con người mà anh đã từng yêu, ánh mắt My nhìn anh, như thể cô là một người khác vậy.

Khó lắm mới có một buổi tối tan ca sớm, vậy mà ngay đến nhà anh cũng không thể về. Chán nản, Hiếu xuống lấy xe lái đến công ty, quyết định ngủ lại đó một đêm.

Khác với tâm trạng của Hiếu, Minh Anh lại đang vui vẻ xúng xính váy áo tới dự buổi tiệc kỉ niệm 11 năm thành lập tập đoàn CNL. Cho nên khi điện thoại rung lên trong túi cô cũng không hề để ý. Đi lại một vòng quanh cái hội trường lớn, Minh Anh nhớ lại một năm trước đây, cũng tại nơi này, cô đã phải chạy đôn chạy đáo cả một buổi để phục vụ rượu cho người ta, rồi còn phải một mình đối mặt với giám đốc Hoàng Việt. Thật không ngờ được rằng có một lúc nào đó cô lại được tham dự trên cương vị một khách mời danh dự như ngày hôm nay.

Tuy nhiên, đến đây một mình quả thực là quyết định sai lầm của Minh Anh. Thực ra cô đã nài nỉ Hiếu đi cùng nhưng anh lại kêu không muốn quay lại đây, còn lấy cớ là phải về ăn cơm với em gái, nhất quyết không chịu đồng ý. Sớm biết sẽ phải lủi thủi cầm ly rượu đứng trong một góc nhà thế này cô đã xuống nước mời mọc anh nhiệt tình hơn nữa. Thật chán chết đi được mà.

Đang than thở nhìn băng quơ thì mắt Minh Anh lại được dịp sáng lên. Cô nhận ra Tùng, cô thấy anh vừa bước qua cửa. Đúng là cứu tinh của cuộc đời cô. Minh Anh sung sướng xách đuôi váy bước nhanh đến chỗ bạn mình. Nhưng tới nơi rồi cô gái mới nhận ra Tùng không đi một mình. Khỏi nói cũng biết Minh Anh ngạc nhiên tới mức nào khi nghe hai người họ trò chuyện.

- Anh nhìn ai thế hả? Đi cùng em mà anh còn liếc ngang liếc dọc thế à?

- Em yêu, anh có nhìn ai đâu. Anh chỉ chào đồng nghiệp thôi mà.

Gì thế này? Hà Trang và Tùng? Hai đứa bạn trời đánh của Minh Anh lại quay ra thành người yêu của nhau từ lúc nào vậy? Minh Anh tròn hết cả mắt, miệng không khép lại được. Cô phải cố lắm mới có thể bình tĩnh nói.

- Anh chị có cần dùng gì không ạ? – Giọng vô cùng nhỏ nhẹ, dễ nghe.

- Không cần em ơi! – Chẳng buồn ngoái lại nhìn, Trang khoát tay từ chối luôn.

- Chị có chắc không ạ? Sâm banh hảo hạng của khách sạn em đây ạ.

- Đã nói không uống rồi, lằng nhằng thế nhờ? – Bực mình vì sự dai dẳng của cô nhân viên không biết điều, Trang quay ra. – Ố!!! – sặc.

- Sao thế em? – Tùng bấy giờ mới rời mắt khỏi đối tượng bị theo dõi, anh cũng quay lại nhìn. Rồi cũng phải thốt lên. – Ôi, giật cả mình!

Thấy phản ứng của Trang và Tùng, Minh Anh bật cười, không thể nhịn thêm được nữa. Cô gơ bàn tay lên, nghiêng đầu nói.

- Chao xin! Chuyện hot thế này mà chẳng thông tin gì cho nhau LÀ SAO? Muốn tao giết chúng mày à? – Minh Anh gân cổ.

Nói xong mới xấu hổ nhìn quanh, cô áy náy lắm bấm xin lỗi mấy vị khách đứng gần đó khi họ tặng cho cô ánh mắt khó hiểu.

- Trời ơi, ngọn gió nào đưa bà đến đây, thưa bà tổng giám đốc! – Trang cố tình nhấn mạnh từng chữ, mỉa mai Minh Anh.

- Chính là ngọn gió đã đưa các con đến! Bà cũng được mời con ạ! – Minh Anh đáp, nụ cười đắc ý nhìn thấy ghét. – Ôi ôi, phải ăn mừng thôi! Chuyện vui như thế này cơ mà. Nào cạn ly! – Nói đoạn Minh Anh gơ ly rượu ra trước mặt cả ba người. – Chúc mừng hạnh phúc hai đứa!

Tùng và Trang nghe thế chẳng nói được gì, chỉ đành vớ lấy một ly rượu của người phục vụ đi ngang qua rồi chạm ly với Minh Anh, một hơi uống cạn. Minh Anh không ngờ, nhờ có chuyện tình không thành của mình mà Tùng với Trang lại có cơ hội gần gũi và tìm hiểu nhau nhiều hơn. Rốt cuộc hai đứa lại cho ra một quyết định vô cùng bất ngờ, theo lời kể lại Minh Anh được nghe thì chính xác là.

“ Thôi, tao không yêu ai, mày không ai yêu, bọn mình yêu nhau là được rồi.”

Nghe thế, Minh Anh vui lắm, cô mừng cho hai người bạn yêu quý của mình cuối cùng cũng nhìn ra được sự quan trọng của đối phương. Chẳng phải xưa nay người ta vẫn nói “xa tận chân trời, gần ngay trước mắt” đó sao. Thật sự vô cùng chí lí.

- Hẹn một hôm nào đó bọn mình tổ chức ăn mừng nhé! – Minh Anh nói trước lúc ra về.

Buổi tối tưởng như tẻ nhạt của cô cuối cùng lại thành ra đáng nhớ đến thế này, thật phải gửi lời trân trọng cảm ơn tới hai người bạn thân thiết của cô.

- Hẹn mày là khó nhất ý, bọn tao lúc nào chẳng được. – Trang gườm gườm.

Cô vẫn còn cay cú vụ Minh Anh không kể cho cô nghe chuyện anh giám đốc đẹp trai trong truyền thuyết bỗng biến thành bạn trai kiêm tài xế của Minh Anh từ bao giờ.

- Được rồi. Nhất định tao sẽ sắp xếp được. Có gì gọi nhau nhé!

- Bye bye! – Trang và Tùng nhìn Minh Anh ngồi vào xe mới vẫy tay tạm biệt.

- Bye! – Minh Anh cũng chào lại.

Lúc này cô gái mới ý thức được sự đúng đắn của câu nói “true friends won’t grow apart even when they don’t talk everyday”. Vì từ lúc ra trường mỗi người một việc khiến họ không còn thời gian tụ tập với nhau nhiều nữa, nhưng chỉ cần gặp là vẫn có thể trò chuyện vui như tết, cảm giác thân thiết không khác gì lúc còn đi học.

Chia tay bạn bè rồi Minh Anh mới nói với chú Tiến.

- Lát chú ghé qua cửa hàng tự chọn ở đầu phố nhà cháu nhé. Cháu cần mua ít đồ.

- Vâng, thưa cô.

Tâm trạng đang tốt nên Minh Anh cứ cười một mình suốt, cô đưa mắt ra ngoài, ngắm nhìn vẻ lộng lẫy của thành phố về đêm. Rồi chợt nhớ tới Hiếu, cô lục túi lấy điện thoại ra gọi cho anh để kể chuyện.

Nhưng màn hình vừa bật sáng đã hiện lên tin nhắn của một số lạ. Minh Anh tò mò nhấn vào xem. Zoom vào rồi lại zoom ra, đầu óc Minh Anh như quay cuồng.

- Cái gì thế này? – Cô lẩm bẩm, không dám tin vào mắt mình.

- Có chuyện gì vậy? – Chú Tiến để ý thấy mặt Minh Anh biến sắc, lo lắng hỏi.

- Chú mau quay xe, cho cháu tới nhà anh Hiếu!

Minh Anh thực sự rất giận. Anh nói anh không đi dự tiệc với cô vì phải về ăn cơm với Hạ Thảo, nhưng rốt cuộc lại nằm ngủ bên cạnh Trà My thế này là sao? Minh Anh cố suy nghĩ nhưng kì thực cô không lý giải nổi. Đôi khi khả năng suy đoán của người ta cũng có giới hạn thôi. Quan trọng là chứng cứ rõ ràng thế này, có muốn tin anh trong sạch cũng khó.

Tới chung cư nhà Hiếu, Minh Anh không cần chờ thang máy, cô chạy bộ một mạch năm tầng lầu. Đứng trước cửa, cô nhấn chuông liên hồi. Nhìn đồng hồ, thấy mới có mười giờ, vậy mà sao chuông cửa kêu mãi vẫn không thấy ai trả lời. Minh Anh sốt ruột đập cửa, vừa đập vừa gọi.

- Anh Hiếu, mở cửa cho em! Anh Hiếu!

- Ra đây, ra đây! Đợi một lát!

Giọng một cô gái vọng ra từ bên trong, nhưng Minh Anh biết đó không phải là Hạ Thảo. Cửa bật mở.

- Cô làm gì ở đây? Muộn rồi, không cho ai nghỉ ngơi à?

Tóc tai rối bù. Váy ngủ. Mặt mũi phờ phạc. Hình ảnh của My lúc này thật làm người ta chướng mắt. Minh Anh gạt tay My ra xông vào trong.

- Anh Hiếu! Anh ở đâu mau ra đây cho em! – Minh Anh gào lên, cô đi tới phòng anh, định mở cửa vào.

Nhưng Trà My đã nhanh hơn một bước, cô chạy đến đứng chặn trước mặt Minh Anh, nói xẵng.

- Cô bị điên à? Anh ấy đang ngủ. Cô hành anh ấy cả ngày rồi, để cho anh ấy được yên đi!

- Mau mở cửa ra, tôi phải gặp anh ấy mới được. – Minh Anh nhất định không chịu buông tha. Cô vẫn cố xông tới.

Dù trong đầu Minh Anh vẫn vang lên lời dạy của bố rằng trong mọi tình huống vẫn phải giữ bình tĩnh, đừng để đối thủ nắm được điểm yếu của mình, nhưng thực sự lúc này Minh Anh không kiểm soát được. Đàn bà khi ghen chẳng phải đều như thế hay sao.

- Mở cửa! Anh Hiếu! – Minh Anh gào thét.

Cơn giận trong My cũng bùng phát, cô tát cho Minh Anh một cái đau điếng, rồi dùng lực ủa mạnh Minh Anh ngã xuống sàn, nói như ra lệnh.

- Cô tỉnh lại giùm cái đi! Mau ra khỏi nhà tôi! Đừng để tôi phải báo cảnh sát. Cô có điên thì cũng vừa vừa thôi. Chuyện đã như vậy rồi, sao cô còn cố chấp thế? Tôi đã nói cô rút lui đi thì không nghe. Giờ đau lòng như vậy, ai thương xót cho cô đây?

- Tôi không tin! Tôi không tin anh Hiếu phản bội tôi. Cô gọi anh ấy ra đây, tôi phải nói chuyện trực tiếp mới được. – Minh Anh vừa nói vừa khóc.

- Cô thật là ngốc. Anh ấy không muốn gặp cô! Anh ấy biết cô sẽ điên lên giống như lúc này nên mới bảo tôi ra mở cửa. Cô nghĩ nếu không có sự cho phép của anh ấy thì tôi liệu có đứng ở đây không? Cô mau về đi! Về mà khóc với mẹ cô ấy!

Trời sập chắc cũng không tệ đến thế này. Ra khỏi cửa nhà Hiếu, Minh Anh thực sự tuyệt vọng. Cô không biết mình đang làm gì ở đó nữa. Cô không biết trên đời này còn có thể tin tưởng ai. Thực sự thì không có lấy một người đàn ông yêu thương cô thật lòng hay sao. Minh Anh lững thững bước đi, vừa đi vừa tự trách chính mình.

Chú Tiến ngồi đợi Minh Anh trong xe, nhưng mệt quá nên ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cô gái cũng chẳng nhớ ra sự có mặt của chú, đi ngang qua chiếc xe nhà mình mà chẳng có phản ứng gì.

Chiếc váy dạ hội dài lượt thướt, lấp lánh dưới ánh đèn đường, khuôn mặt Minh Anh thì nhòe nhoẹt nước mắt.

Cô đi đến sân vui chơi ở gần khu chung cư nhà Hiếu, chui xuống ngồi bó gối dưới gầm chiếc cầu trượt, sợ hãi thu mình lại. Đêm nay cô không muốn về nhà, cũng chẳng biết phải đi đâu. Minh Anh nghĩ cứ ngồi tạm ở đây một lát, hết buồn sẽ về nhà.

Một cô gái trong chiếc váy ánh kim, ngồi một mình ẩn nấp trong màn đêm u tối.

Trời mưa tầm tã.

28. Chương 28

Năm giờ sáng, chú Tiến giật mình tỉnh giấc. Phát hiện ra mình ngủ quên trong xe suốt từ đêm qua, chú vô cùng lo lắng. Nhìn ngang dọc cũng không thấy bóng Minh Anh, chú bấm điện thoại gọi.

“Thuê bao quý khách...”

Nghe được đúng bốn chữ ấy chú liền đập máy luôn, biết rõ Minh Anh hay tắt máy lúc đi ngủ, chú gọi về nhà ẹ cô.

- Alô? – bà Yến đang chuẩn bị đi làm, nghe chuông liền chạy vội ra bắt máy.

- Vâng, tôi là Tiến. Chị cho tôi hỏi Minh Anh đã về nhà chưa?

- Hôm qua nó dự tiệc về khuya, tôi cũng không biết nữa. Anh đợi một lát để tôi kiểm tra.

Nói rồi bà lại vội vàng chạy lên gác, cửa phòng bật mở, bà Yến thấy chăn gối vẫn gọn gàng mà bóng con gái lại chẳng thấy đâu.

- Tôi tìm không thấy, anh Tiến ơi! Chết rồi, con bé đi đâu cả đêm cũng không báo tôi một tiếng.

- Chị đừng lo, để tôi gọi cho cậu Hiếu. Hôm qua Minh Anh bảo tôi chờ tới nhà cậu ấy, biết đâu giờ đang ở đó thì sao.

- Được, có tin gì anh báo lại cho tôi ngay nhé!

Cúp điện thoại, chú Tiến lại lục tìm danh bạ lần nữa. Dừng lại ở số của Hiếu, chú bấm gọi.

- Alo, cháu nghe. – Hiếu vừa đáp vừa cố nén một cái ngáp dài.

- Vâng, tôi là Tiến. Cho tôi hỏi cô Minh Anh có ngủ lại nhà cậu đêm qua không?

- Không! Hôm qua cháu ở công ty mà, cô ấy tới nhà cháu làm gì?

- Tôi không biết nữa. Lúc tiệc tan, đang trên đường về nhà thì cô ấy bảo tôi đưa đến nhà cậu. Sau đó tôi mệt quá ngủ quên mất. Sáng dậy mới phát hiện không thấy cô ấy đâu.

- Chú gọi cho cô ấy chưa? – Hiếu nghe xong tỉnh hẳn cơn buồn ngủ, anh cầm lấy cái áo khoác, định ra khỏi phòng luôn.

- Tôi gọi nhưng không liên lạc được. Không biết cô ấy đi đâu rồi.

Hại cả nhà lo lắng, nhưng dưới gầm chiếc cầu trượt màu đỏ, Minh Anh vẫn ngủ gục trên đầu gối một cách ngon lành. Quần áo và giày dép đã được gió hong gần khô nhưng tóc thì vẫn còn ẩm.

Cô chắc vẫn sẽ ngủ không biết trời đất gì hết nếu như không phải có một đứa bé phát hiện chỗ nấp của cô và hét âm lên.

- Mẹ ơi! Ở đây có người chết!

Chết cái đầu em ý, nhóc. Minh Anh giật mình, cô lảo bảo, định đứng dậy mà quên mất mình ngồi ở đâu nên thiếu chút nữa đã bị cộc đầu. May mà còn kịp tỉnh táo, Minh Anh lúi cúi đi ra khỏi cái gầm ấy, cô vươn vai ngáp lớn. Xoay người sang phải rồi lại sang trái, Minh Anh nghe rõ tiếng kêu răng rắc của xương cốt mình, ngủ sai tư thế quả thực không hay tí nào.

Lúc này Minh Anh mới nhớ ra lí do vì sao cô ở đây, tất cả những chuyện tối qua lần lượt diễn ra như thước phim quay chậm trong đầu cô gái. Cô cảm thấy mình đúng là một đứa ngốc, chẳng hiểu sao phải vì một kẻ không ra gì mà hành hạ chính mình, cũng may khu này an ninh tốt, chứ không chẳng biết tính mạng cô đã treo lơ lửng trong tay kẻ xấu nào rồi. Cô lục túi lấy điện thoại ra xem giờ nhưng lại phát hiện nó đã chết nghèo từ đời nào, vậy là đành xách giày đi bộ ra đầu đường. Cô phải về nhà tắm cái đã, những chuyện khác giải quyết sau.

Tuy nhiên con đường để ra phố mà Minh Anh phải đi có đoạn qua tòa nhà Hiếu ở. Đi đến đấy, cô đột nhiên dừng bước. Ngước mắt lên ban công tầng năm, Minh Anh nhìn với vẻ căm thù.

- Đồ xấu xa! – Cô nói.

- Chị mới xấu xa ý!

Giật cả mình. Minh Anh tưởng cô ở khu chung cư cao tầng chứ không nghĩ là đứng trong hang, sao cô lại nghe thấy tiếng vọng thế này. Cô quay đầu lại thì đứng hình luôn.

Hạ Thảo vừa bấm điện thoại vừa lườm Minh Anh. Ánh mắt này khiến Minh Anh liên tưởng tới Hiếu khi tức giận, dù chưa từng nhìn thấy anh nổi cáu bao giờ. Hai anh em họ giống nhau tới đáng sợ.

- Anh à! Em thấy chị ấy rồi! – Thảo nói – Vâng, em sẽ giữ chị ấy ở đây. Anh về ngay nhé!

Dứt lời Hạ Thảo tiến đến tóm lấy tay Minh Anh kéo đi một cách mạnh mẽ. Minh Anh cũng không tin là người nhỏ con như Thảo lại có thể khỏe tới mức ấy đâu. Cô biết Thảo vừa gọi cho ai, cũng biết trong căn nhà đó có ai đang ở, cô không muốn lên đó chút nào.

- Thảo à! Em không hiểu... chị không lên đó được đâu.

- Chị có bao giờ dùng não để nghĩ không? – Nghe Minh Anh nói, đang đi đột nhiên Thảo đứng lại, cô quát

- Chị bỏ trốn khiến cho bao nhiêu người lo lắng. Tất cả chỉ vì mấy tấm hình ngụy tạo đó à?

Minh Anh choáng, Thảo đã biết hết rồi sao? Nhưng ngụy tạo là thế nào?

- Đừng nhìn em như thế. Em đã nói anh Hiếu mà bắt nạt chị em sẽ không để anh ấy yên, nhưng chị lại không coi anh em ra gì thì em cũng không thể tha thứ cho chị được. Mau lên nhà tắm rửa cho sạch sẽ!

Nói xong Hạ Thảo lại tiếp tục kéo tay Minh Anh, nhưng lần này mọi chuyện dễ dàng hơn rất nhiều bởi Minh Anh không còn chống cự nữa.

- Mặt mũi xinh đẹp mà sao ở dơ thế không biết? – Thảo lẩm bẩm chêm thêm khi dắt Minh Anh đi đến trước thang máy.

- Trên nhà có ai không? – Bấy giờ Minh Anh mới dám mở miệng.

- Không có! Người tốt người xấu gì em đuổi đi hết rồi. Bực cả mình vì cái kiểu vớ vẩn của mấy người. Chỉ giỏi hành hạ nhau.

- Làm sao em biết? – Bước vào thang máy, Minh Anh lại hỏi.

- Vì em thông minh hơn chị! – Thảo nhấn mạnh. – Tối qua em về muộn nên không biết gì. Sáng sớm dậy lại thấy lắc tay của chị rơi trước cửa phòng anh Hiếu. Em hỏi chị My nhưng chị ấy không nói. Đến lúc em xem camera thì hiểu ra mọi chuyện.

- Nhà em có lắp camera à? – Minh Anh kinh ngạc.

- đương nhiên rồi! Trừ phòng anh Hiếu, chỗ nào cũng có. Em là Hạ Thảo đấy. Chị không biết em nhiều người hâm mộ thế nào à? Phải đề phòng chứ.

- Vậy anh Hiếu đã biết chưa?

Nghe câu này, Thảo không đáp mà lại tặng thêm cho Minh Anh thêm hai viên đạn nữa. Cô nàng này thích lườm người ta thế không biết. Chờ cửa thang máy mở, Hạ Thảo bước ra luôn, bỏ mặc Minh Anh lảo đảo theo sau vừa đi vừa hỏi.

- Anh Hiếu biết rồi à?

- Chị còn biết nghĩ đến anh Hiếu sao? – Thảo lên tiếng – Chị có biết từ sáng sớm đến giờ anh ấy như phát điên lên không? Lúc em cho anh ấy xem đoạn băng, thiếu chút nữa anh ấy đập nát màn hình laptop của em luôn rồi.

Kinh khủng vậy sao, Minh Anh trầm nghĩ.

Vào đến bên trong nhà, nhìn mọi thứ, nhớ ra mọi chuyện, cô lại thở dài. Cô chỉ gây họa là giỏi thôi, mẹ cô nói không sai tí nào mà. Nhắc tới mẹ, Minh Anh mới nhớ tới cái pin điện thoại, trước khi bị Hạ Thảo ủa vào phòng tắm, Minh Anh còn mặt dày nhờ cô bé cho sạc nhờ.

Sau khi gột rửa bụi bẩn và phiền muộn, Minh Anh ra khỏi phòng tắm trong hình dáng sạch sẽ tươi tắn như mọi khi.

Còn đang bận lau khô tóc thì Minh Anh đã thấy Thảo bê bát phở thơm lừng nghi ngút khói đến trước mặt.

- Cho chị! Ăn đi tí còn có sức cãi nhau với anh Hiếu, mấy sẩy trong ngăn kéo kia kìa – Thảo chỉ. – Chị lấy dùng đi!

- Em không ăn à? – Minh Anh nghe tiếng dạ dày réo như sấm rền nhưng cô vẫn hỏi cho phải phép.

- Em ăn rồi. Cái này là mua cho chị thôi.

- Em biết chị sẽ đến à? – Minh Anh ngạc nhiên.

- Em chưa nói là chị rất ngốc à? Chị yêu à, không dùng đại não để nghĩ thì nó sẽ teo lại mỗi ngày đấy, có biết chưa?

Dứt lời Thảo quay đầu đi vào trong phòng.

Lần đầu tiên trong đời Minh Anh bị một cô nhóc 17 tuổi lên lớp cho như thế đấy. Không lẽ cô ngốc tới mức ấy? Nhưng thôi, phải ăn đã, có thực mới vực được đạo. Minh Anh lập tức cầm đũa lên đánh chén một bữa no nê.

Vừa đúng lúc cô bê bát để vào bồn rửa thì nghe tiếng cửa mở. Thảo trong phòng đi ra, Hiếu từ bên ngoài đi vào. Hai anh em nhìn nhau rồi lại cùng nhìn vào trong bếp. Hạ Thảo nói.

- Hai người tự giải quyết nhé! Em phải đi bây giờ. Tối nhớ đến xem em diễn đấy. Bye bye!

Cô bé đi rồi, để lại trong căn nhà hai con người với một bầu không khí kì cục.

- Bát để đấy lát anh rửa. Em mau ra đây ngồi đi. – Cuối cùng thì Hiếu cũng lên tiếng.

Minh Anh nuốt khan, cô đành đặt miếng mứt xuống, lúi cuí đi đến chỗ anh, nhìn bộ dạng đúng là đang vô cùng hối hận.

Thả người xuống tấm nệm sofa, Minh Anh chẳng dám ngẩng đầu nhìn Hiếu. Cô biết cô sai rồi, Minh Anh nín thở chuẩn bị tinh thần đón nhận trận đại hồng thủy đến từ cơn giận của Hiếu.

Nhưng cuối cùng mọi chuyện lại không như cô nghĩ.

- Tối qua em đi đâu? – Hiếu ngồi xổm trước mặt Minh Anh, nắm lấy đôi tay cô, hỏi vô cùng dịu dàng.

Minh Anh không biết phải phản ứng thế nào. Sao anh không mắng cô, giống như cái cách Hạ Thảo đã làm ấy, thà như thế còn dễ chịu hơn.

- Có nghe anh hỏi không? Em đã ở đâu suốt đêm hôm qua?

Nghe đến lần thứ hai, Minh Anh đành ngẩng lên nhìn Hiếu, cô đáp.

- Em xin lỗi.

- Xin lỗi cái gì? – Hiếu vẫn kiên nhẫn hỏi.

- Xin lỗi vì đã nghi ngờ anh. Tại em không tốt, tại em không chịu suy nghĩ, tại em không đủ tự tin, tại em mù quáng. Đều là lỗi của em. Em xin lỗi!

- Em có muốn biết bố mẹ anh qua đời thế nào không?

Hiếu đột nhiên đổi chủ đề, anh ngồi lên ghế bên cạnh Minh Anh, hai tay nắm chặt để trên đầu gối. Hít một hơi thật sâu, anh bắt đầu kể.

- Năm anh 25 tuổi, có lần anh đi tình nguyện cùng với một câu lạc bộ của trường. Bố mẹ anh và Hạ Thảo thì đi về quê. Trong nhóm bạn đó, có hai người cùng tên với anh. Trong hai người đó lại có một người dùng điện thoại cùng loại với anh. Một đêm đốt lửa trại, bọn anh đàn hát, ăn uống rất vui vẻ. Đến rạng sáng thì cậu bạn Hiếu kia của anh bị đau bụng. Đau đến nỗi bọn anh phải gọi xe đưa cậu ấy đến bệnh viện tỉnh. Rồi anh chủ nhiệm câu lạc bộ gọi báo tin cho bố mẹ cậu ấy. Nghe tin con trai phải mổ ruột thừa, họ lo lắng lập tức lái xe đến chỗ bọn anh đang ở, bất chấp đường đêm có nhiều nguy hiểm.

Nghe đến đây, không hiểu sao tim Minh Anh bỗng thắt lại, sao cô có cảm giác như chuyện gì đó sẽ xảy ra, cô nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay Hiếu, nắm chặt lấy.

- Rồi cậu ấy mổ xong, được đưa đến phòng hồi sức cấp cứu. Lúc đó điện thoại của cậu ấy lại đổ chuông. Anh chủ nhiệm kia vô cùng hoảng sợ khi nghe máy. Bọn anh được biết, bố mẹ cậu ấy đã gặp tai nạn trên đường tới bệnh viện, cả hai đều không qua khỏi, chỉ có cô con gái ngồi phía sau là còn sống sót. Mọi người cùng đi tới phòng cấp cứu để nhận dạng nhân thân cho cậu bạn kia. Lúc đó anh mới biết, không phải bố mẹ cậu ấy bị tai nạn mà chính là bố mẹ anh, chẳng hiểu tại sao, hai người bọn anh cầm nhầm điện thoại của nhau từ lúc nào.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má Hiếu. Minh Anh cũng vô cùng xúc động.

- Chỉ vì một nhâm lẫn vô cùng nhỏ, em biết không. Nhâm điện thoại là chuyện bình thường, nhưng nhâm tới nỗi mất cả cha lẫn mẹ trong cùng một đêm thì lại ngoài sức tưởng tượng của anh. Hạ Thảo khi ấy mới mười hai tuổi, con bé bị thương nặng, nằm viện điều trị tới nửa năm trời mới hồi phục. Khi nó tỉnh lại, nó đã khóc mất hai ngày ba đêm. Nó nói bố mẹ đến thăm anh. Nó nói bố mẹ lo cho anh nên không ngủ được mà lái xe quay về. Nhưng sao anh vẫn khỏe mạnh còn bố mẹ lại bỏ nó mà đi.

- Em xin lỗi. Em xin lỗi anh.

Minh Anh khóc to, cô ôm lấy Hiếu, ôm thật chặt.

Một chuyện đau lòng như thế, sao anh có thể vượt qua được cơ chứ. Anh chỉ có một mình, không hiểu anh đã phải chịu đựng khổ sở tới mức nào. Minh Anh thương Hiếu, thương cho cả cái chết đáng tiếc của bố mẹ anh.

- Vì thế... – Hiếu nói tiếp – Lúc biết tin em vì hiểu nhầm anh mà không về nhà. Cũng không biết em đi đâu. Anh đã rất sợ. Anh sợ em cũng giống với bố mẹ anh, đi rồi không bao giờ về nữa.

- Em biết rồi, em biết rồi mà. Lần sau em sẽ không làm thế nữa. Nhất định không có lần sau. Em hứa! Em hứa mà.

Lau nước mắt cho Minh Anh, Hiếu nói thêm.

- Tuyệt đối! Không được phép biến mất mà không nói một lời biết chưa!

Minh Anh gật đầu.

29. Chương 29: Chương 29 (chương Cuối)

Sau ba năm, với bao tâm huyết và sự cố gắng, cuối cùng cũng đến ngày khánh thành công trình đầu tiên từ ngày Minh Anh tiếp quản công ty. Đó là dự án mà cô và Hiếu đã cùng nhau làm, có thể coi như đứa con tinh thần của hai người. Vậy nên đứng trước bao nhiêu ánh đèn flash và ống kính máy quay, Minh Anh và Hiếu đều vô cùng tự hào. Đêm từ một đến ba, cả hai cùng với hai vị lãnh đạo nữa của công ty cùng cầm kéo cắt băng trong tiếng vỗ tay hưởng ứng của tất cả mọi người. Hoa giấy được bắn lên, Hiếu quay ra nhìn Minh Anh bằng ánh mắt hạnh phúc.

Dự án phía nam thành phố, công trình ông Hải Minh đặt rất nhiều hi vọng, cũng là lý do khiến Minh Anh biết mùi bị bắt cóc là thế nào. Cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Sau bữa tiệc ăn mừng của công ty, Hiếu liền lái xe đưa Minh Anh đi.

- Chiều còn phải về ăn sinh nhật con cái Trang đấy anh, mình đi đâu bây giờ? – Minh Anh hỏi khi nhìn ra bên ngoài thấy xe đang di chuyển trên đường cao tốc.

- Bí mật, đến nơi em sẽ biết thôi.

Lại cái trò bí mật, Minh Anh cũng quen dần với kiểu úp mở của Hiếu rồi nên chỉ cười chứ chẳng hỏi thêm gì nữa. Cô hơi mệt nên đề nghị anh.

- Em ngủ một lát, lúc nào đến anh gọi em nhé!

- Ừ, em cứ ngủ đi! – Anh đưa tay vuốt tóc cô rồi đáp dịu dàng.

Đã ba năm rồi, Minh Anh vẫn không thấy chiếc nhẫn nào, cô cứ chờ, chờ mãi cũng chẳng biết khi nào mình mới được mặc váy cưới. Ngay đến Trang và Tùng cũng đã kết hôn, con trai của họ đã được một tuổi rồi, còn Minh Anh chỉ dám mơ chứ chẳng dám hỏi anh chuyện đám cưới. Cô cứ nghĩ mãi rồi cũng thiếp đi, trong giấc ngủ cô nghe thấy tiếng gió thổi, tiếng chim hót, cảm nhận được ánh nắng, được hơi ấm từ người đàn ông bên cạnh. Cảm giác vô cùng bình yên.

- Em yêu, đến rồi. Dậy thôi! – Hiếu khê lay vai Minh Anh gọi.

Tỉnh giấc, cô gái nhìn ra xung quanh, hơi rướn người vươn vai cho đỡ mỏi. Bấy giờ mới phát hiện ra địa điểm mình đang ở.

- Đây là...? – Cô thắc mắc.

- Ủ, nghĩa trang. Anh đưa em đến thăm bố mẹ anh. Mau xuống xe nào.

Mấy lần giỗ trước, Hiếu đều viện cớ công việc bận rộn, quê anh lại xa, nên không cho Minh Anh đến chỗ này. Đột nhiên hôm nay anh lại đổi ý. Quả là bất ngờ.

Minh Anh bước xuống khỏi xe, rồi cùng Hiếu ra phía sau lấy đồ. Hóa ra anh đã chuẩn bị từ trước. Hoa, nước, đồ lễ, anh đều để sẵn trong cốp từ lúc nào rồi.

Leo lên đồi, Minh Anh đi sát theo Hiếu, dù là ban ngày, nhưng cảm giác đi giữa nghĩa trang vắng vẻ cũng khiến Minh Anh không mấy thoải mái. Cô chỉ mong anh đi nhanh hơn để cô chạy theo cho đỡ sợ.

Cuối cùng cũng đến mộ của bố mẹ Hiếu, anh đặt thùng đồ xuống, rồi nắm lấy tay Minh Anh, nói.

- Tới rồi, chào bố mẹ đi em.

Cô gái nghe lời, lập tức cúi đầu lễ phép.

- Con chào hai bác, con là Minh Anh. Lần đầu gặp, mong hai bác thứ lỗi cho con vì không đến sớm hơn.

Sau đó, Hiếu nhanh chóng bày biện đồ lễ ra. Anh cắm hoa vào lọ, rửa chén, rót rượu, đặt hoa quả lên đĩa, rồi đốt nhang. Mọi thao tác đều vô cùng thuần thục.

Thắp hương cho bố mẹ xong, Hiếu đứng dậy. Đi đến chỗ Minh Anh đang đứng, anh nắm lấy tay cô.

- Anh có chuyện muốn thưa với bố mẹ nên mới đưa em tới đây. Lúc nãy anh hỏi thì bố mẹ đã đồng ý rồi, bây giờ anh qua hỏi em.

Nói đoạn anh buông tay Minh Anh, luồn tay vào túi áo ngực lấy ra chiếc hộp nhung màu đỏ sẫm. Dưới gốc cây bạch đàn, trước phần mộ, hương hồn của hai bậc trưởng bối, hai đấng sinh thành, Hiếu quỳ một chân xuống, mở nắp hộp hướng đến trước mặt Minh Anh.

- Em có đồng ý cùng anh trải qua mọi vấn đề của cuộc sống? Cùng anh xây dựng một gia đình nhỏ? Cùng anh nắm tay đi hết cuộc đời này không?

Cứ tưởng không bao giờ được nghe anh nói những lời đó chứ, Minh Anh thầm nghĩ. Cô thở nhẹ, cố giấu đi niềm hạnh phúc ngập tràn, khẽ gật đầu, cô nói.

- Em đồng ý.

Chỉ chờ có thế, Hiếu đứng dậy, anh chìa tay ra trước mặt Minh Anh, đợi cô tình nguyện đặt tay mình vào rồi tháo chiếc nhẫn trao lại cho cô.

Minh Anh thì để cho Hiếu đeo xong nhẫn, liền kiễng chân áp hai tay vào má anh để hôn. Trao cho anh bàn tay này, cho anh nụ hôn này, cho anh thân thể này, cho anh cả cuộc đời cô luôn. Cho anh hết, không tiếc thứ gì cả.

Bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa, mây lững lờ trôi nhẹ. Phía xa xa, trên ngọn đồi ấy, dưới tán cây ấy, có hai người yêu nhau.

HẾT

30. Chương 30: Chuyện Bên Lề 1

1, Chuyện mang thai.

- Anh yêu, nhanh lên hộ em cái. Anh trang điểm à? Lâu thế?

Minh Anh một vai đeo túi lớn, một vai đeo túi nhỏ, đầu đội mũ cói, đứng chống nạnh ở trước cửa nhà. Chốc một lại liếc lên nhìn đồng hồ, rồi chốc một lại phải ấn nút từ chối cuộc gọi.

Bạn bè ở dưới xe đang gào thét gọi tên vợ chồng cô, thế mà chả hiểu Hiếu đang làm gì trong phòng mà mãi vẫn chưa xuất hiện.

Không nhanh lên bị họ bỏ rơi lại bây giờ.

Thực sự Minh Anh đã phải lên kế hoạch tới cả vài tháng mới dành ra được một tuần để cùng đám bạn cấp ba tổ chức đi dã ngoại. Nhà có tới hai CEO thì đương nhiên không thể nào muốn đi chơi là đi ngay được. Nên hiện giờ cô chỉ muốn nhanh chóng thoát ra khỏi căn hộ này, đi xa khỏi thành phố này, đến một nơi có biển, có cát, có đồ ăn ngon, có đồ uống ngọt. Chỉ cần thế thôi.

- Đây, anh xong rồi đây. – Hiếu lúc này mới kéo theo cái vali to tướng đi ra khỏi phòng.

Mí mắt Minh Anh giật giật liên hồi, không hiểu anh định đi di cư hay sao mà mang nhiều thứ thế. Đến đàn bà con gái như cô cũng không cần dùng tới vali to thế cơ mà.

- Anh yêu, em đã bảo để bớt ở nhà rồi, anh mang cái gì thế? Mà em tưởng xếp xong từ hôm qua rồi cơ mà?

- Là lo cho em thôi. Em bị dị ứng, sức khỏe lại kém, anh mang theo thuốc với đồ ăn vặt cho em ấy mà.

Chồng tốt, quả nhiên là chồng tốt. Minh Anh cố nhin cười, cảm thấy mẹ cô đúng là gặp được quý nhân. Bảo sao bà cưng con rể còn hơn cả con gái.

Xuống tới xe, Minh Anh bị lũ bạn mắng cho hơi bực. Họ nói đã cố tình đến đón nhà cô cuối cùng rồi thế mà vẫn lè mề không chịu được. Minh Anh chỉ biết cười trừ, không dám cãi gì cả. Nhưng lòng vẫn nghĩ, nếu không phải đêm qua anh chồng kia mãi ba giờ sáng mới cho cô ngủ yên thì hai đứa đã không dậy trễ thế rồi.

Chờ cho tất cả yên ổn chỗ ngồi, bác tài mới bắt đầu cho xe lăn bánh. Trên đường đi, mọi người hết thì hát lại kể chuyện, khiến cho không khí không một lúc nào im ắng. Đi dã ngoại kiểu này cảm giác chẳng khác gì hồi trước trường cho đi tham quan, những đứa trầm tính như Minh Anh lúc nào cũng thầm mắng hương dẫn viên du lịch là nói quá nhiều. Cô ngồi chung với chồng, ngả đầu lên vai anh nhìn ra ngoài cửa kính, mặc kệ lũ quỷ sứ đang bày trò gì.

Buổi tối đầu tiên của kì nghỉ, cả bọn đốt lửa ngoài bờ biển, cùng nướng hải sản ăn. Minh Anh vốn chỉ chờ đợi mãi tới giây phút này, về chuyện ăn uống, Minh Anh và Trang đúng thật là cạ cứng. Hai cô nàng đi chợ mất cả buổi chiều để mua về cho lớp những món đồ tươi ngon nhất, phục vụ cho đêm liên hoan.

Nhưng đến khi bác bếp lên chuẩn bị nướng thì Minh Anh lại cảm thấy khó chịu.

Cô không tham gia nấu nướng, vì trong nhóm đã có chồng của Thu Thủy là đầu bếp nên anh chàng đã tự nguyện đảm nhận hết mọi việc rồi. Nhưng khi đến bên Long để xếp đồ ăn lên đĩa thì Minh Anh không nhịn được nữa.

- Ọe! – Cô gái cảm thấy vô cùng khó chịu. – Ọe! – mùi đồ ăn khiến cô không thở được.

Minh Anh nghe thấy cuộc biểu tình trong cơ thể. Cô đặt đĩa xuống chạy nhanh về khách sạn cách đó không xa.

Trang lúc đó ở ngay sau Minh Anh, thấy biểu hiện của bạn mình quá lạ, cô cũng bỏ đĩa xuống chạy theo.

Những người khác thì đang mải trò chuyện nên không biết gì cả. Hiếu cũng được giao nhiệm vụ dọn bàn ăn nên hoàn toàn chuyên tâm vào công việc.

- Sao thế? Đau dạ dày à? – Trang theo Minh Anh vào toilet, vừa vỗ lưng cho bạn vừa hỏi.

Đang trong cơn buồn nôn, Minh Anh không nói được. Cho tới khi cảm thấy khỏe hơn, cô mới đứng dậy khỏi bồn cầu, đi ra rửa mặt.

- Không phải đâu. Tao chưa bao giờ bị đau dạ dày cả. – Minh Anh nói, cô nhìn Trang bằng ánh mắt lo sợ. Là người từng trải, Trang nghĩ ngay đến vấn đề khác. Cô lại hỏi.

- Mày bị trễ mấy tháng rồi?

Bấy giờ Minh Anh mới hiểu ra. Cô tròn mắt nhìn Trang, đầu nhanh chóng suy nghĩ, rồi đáp.

- Tháng này là tháng thứ hai rồi. Có khi nào...? – Minh Anh nghi hoặc.

- Mày chờ tao. Tao thấy bên kia đường có hiệu thuốc. Tao đi mua que thử ày.

Nói dứt lời Trang liền lao đi luôn để lại Minh Anh một mình trong tâm trạng vô cùng hồi hộp.

- Ái, đau! – Hiếu đang gấp miếng cá lên miệng thì thấy ai đó đánh bốp vào vai mình. Anh giật mình kêu lên.

Quay ra Hiếu đã thấy Trang đứng lù lù bên cạnh từ lúc nào. Anh chớp mắt không hiểu, nhưng rồi lại ngồi dịch sang để dành chỗ trống cho Trang ngồi xuống.

Nhưng cô gái không ngồi, cô thấy Hiếu lại tiếp tục gấp cá thì đánh nốt vào vai bên kia cho cân.

- Em bị làm sao thế? Đánh đau vậy? Chồng em ở bên kia cơ mà, có nhầm người không đấy? – Hiếu hạ giọng xuống. Anh cau mày nói một tràng.

- Vào trong kia đi, cái Minh Anh có chuyện muốn nói với anh đấy. Đi nhanh lên.

Trang không trêu Hiếu thêm nữa, cô nói dứt lời liền quay lưng bước đến chỗ cạnh Tùng rồi ngồi xuống cùng anh. Miệng không ngừng mỉm cười. Cô sắp có một đứa con nữa rồi. Hạnh phúc thế này phải ăn cho đã mới thôi.

- Chồng! Bóc thịt cua cho em! – Trang nói, mặt tươi tắn nhìn Tùng nịnh nọt.

- Bóc sẵn rồi đây. Nói A đi!

Không chú ý đến bữa ăn nữa. Hiếu tò mò không biết có chuyện gì, anh đi nhanh về phòng của mình. Mở cửa vào trong, Hiếu thấy Minh Anh đang ngồi trên ghế, quay mặt ra ban công. Vợ anh hôm nay lại có nhã hứng ngồi ngắm sao một mình, quả là kì lạ. Hiếu bước nhẹ tới bên cạnh, choàng tay qua vai Minh Anh từ phía sau, anh áp mặt mình vào má vợ.

- Em yêu, kêu đói từ chiều mà không xuống ăn à?

Minh Anh nghe thấy tiếng Hiếu, cô lại cười. Từ này không lúc nào khép miệng lại được. Niềm vui này quả thực quá lớn. Sau vài giây ngồi yên cảm nhận hơi thở, mùi thơm của Hiếu, Minh Anh nghiêng đầu sang một bên, đặt lên môi chồng một nụ hôn.

Sáng hôm sau, Trang được giao nhiệm vụ gõ cửa từng phòng để triệu tập lớp lên đường ra đảo. Nhưng khi gõ đến cửa phòng Minh Anh thì lại chẳng nghe thấy tiếng trả lời. Cô thắc mắc định vịn tay nắm mở ra cho nhanh thì nhìn thấy một tờ giấy treo ở đó.

“Xin lỗi bọn mày, vợ chồng tao phải về trước.”

Vốn vẹn một dòng chữ cụt lủn, không lý do, không giải thích. Quả đúng phong cách nhà này. Làm cái gì cũng quyết liệt và nhanh chóng.

31. Chương 31: Chuyện Bên Lề 2

2, Chuyện con cái.

- Mẹ nó ơi, em không nghe con em kêu à? Ra xem nó đòi gì đi! – Hiếu mãi mê gõ chữ trên bàn phím laptop ngoài phòng khách, nói mà chẳng ngẩng đầu lên.

- Em đang giở tay, anh hộ em tí đi! – Minh Anh bận thái thịt trong bếp, hoàn toàn chẳng bận tâm tới lời của chồng.

- Anh cũng bận. Con em mà, em lo cho nó đi! – Hiếu vẫn chưa chịu đứng lên.

Thật tình, Minh Anh đã định đặt dao xuống rửa tay đi ra rồi, nhưng nghĩ đến việc cô đang lo cho bữa cơm của anh mà còn bị sai vặt, Minh Anh lại cầm dao lên, cô tiếp tục nói vọng ra.

- Con em nhưng anh là người mang nó về còn gì. Em không biết đâu đấy. Hôm nay đến phiên anh mà. Việc ai người nấy làm.

Từ ngày đồng ý kí giấy đầu tư cho Hiếu mở công ty riêng, Minh Anh thành ra không lúc nào rảnh rang cả. Việc ở cơ quan một mình cô phải giải quyết, bận tới mất tối mũi, đã thế vẫn còn phải đi chợ, cơm nước, rồi con cái, việc gì cũng đến tay cô. Đương nhiên Hiếu cũng có chia sẻ, nhưng mà dạo này anh ngày càng ỷ lại vào cô nhiều hơn. Ngoài việc rửa bát, hút bụi, và đưa đón mẹ con cô, anh chẳng chịu làm gì cả. Minh Anh đã phải viết giấy phân công dán ở phòng khách nhưng Hiếu lúc nhớ lúc quên, cô chẳng biết làm thế nào.

Đếm đến mười rồi mà vẫn thấy tiếng ư ử phát ra từ nơi cửa ra vào. Hiếu đành che miệng đứng dậy. Còn một chút nữa là làm xong rồi, thế mà cũng không được yên. Ra đến nơi, Hiếu thấy cô nàng chihuahua nhà mình đang cố vớ tới chỗ tay nắm cửa, đuôi thì ngoáy loạn lên, miệng lại sủa ăng ẳng, bộ dạng có vẻ gấp lắm rồi. Anh thở dài lên tiếng trấn tĩnh.

- Được rồi, chờ bố một lát. – Sau đó lại nói to. – Em yêu, dây xích em treo ở đâu?

- Ngay cạnh cửa đấy. Anh không thấy à? – Minh Anh cười thầm, nhưng giọng vẫn rất nghiêm túc.

- À thấy rồi. – Tìm ra vật cần tìm, Hiếu mừng lắm, anh với tay lấy sợi dây, cài vào vòng cổ của cô cún.

Sau đó mới mở cửa ra ngoài. Lắm lúc anh cũng thắc mắc, chẳng hiểu sao chó không biết xem đồng hồ mà tính thời gian còn chuẩn hơn cả người. Bình thường con người mà hẹn nhau tám giờ có khi chín giờ mới thấy mặt. Nhưng cô nhóc này thì hôm nào cũng đúng sáu giờ là đòi đi dạo, nhất định không chệch một giây.

Khi Hiếu dắt Tun Tun về nhà thì đã thấy Minh Anh dọn bàn ăn chờ sẵn. Anh tháo dây xích cho cô chó, để nó vào ăn tối rồi cũng ngồi vào bàn.

Hiếu trong lúc chờ vợ xới cơm mới để ý thấy cái ghế còn trống, anh hỏi.

- Duy đâu em?

- Con đi học đàn, chắc về bảy giờ ấy mà.

Minh Anh vừa nói dứt lời thì nghe thấy tiếng chuông cửa, cô đặt bát xuống trước mặt Hiếu rồi lau tay vào tạp dề chạy ra luôn.

- Con trai! Hôm nay ở lớp thể nào?

Giúp con tháo balô ra, Minh Anh chỉ tay bảo Duy vào rửa tay ăn cơm luôn.

Thằng bé chào bố rồi mới đáp lời mẹ.

- Cô Thảo khó tính lắm. Con đánh sai có một nốt mà cô bắt con tập lại cả chục lần. Làm con đau hết cả tay.

Nghe nhóc Duy phàn nàn, Hiếu chỉ biết cười.

- Thôi ăn cơm đi con. Cô có khó tính thì trò mới giỏi được. – anh nói.

- Nhưng mà bắt tập đến chục lần thì không được. – Minh Anh tiếp lời – Để tối mẹ gọi cho cô.

- Thôi, mẹ đừng gọi. Buổi sau cô lại phạt con mắt. – Duy nhai xong miếng cơm liền vội xua tay can mẹ.

Cô gì mà đến cháu ruột cũng không châm chước cho tí nào thế, Minh Anh thầm nghĩ. Từ lúc nhóc Duy được hai tuổi, Thảo đã nhìn thấy thằng bé bầm ngón tay trong không trung, cô nói Duy là thần đồng âm nhạc nên nằng nặc đòi vợ chồng Minh Anh cho cô dạy cháu. Đến nay Duy theo lớp học cũng được bốn năm rồi, thế mà Thảo vẫn chưa thỏa mãn sự cầu toàn của mình.

Sau bữa cơm, Duy về phòng tắm rửa, Hiếu hoàn thành việc dọn dẹp, còn Minh Anh thì ngồi xem tivi. Cả ngày, chỉ có duy nhất giây phút này là cô được thanh thoi thư giãn.

Ngồi xem hết thời sự, Minh Anh ngó nghiêng tìm Tun Tun. Cô nhìn sang người chồng vẫn đang bận lập trình gì đó, hỏi.

- Anh có thấy Tun của em đâu không?

Hiếu cũng ngược mắt lên, anh giả bộ nhìn quanh rồi lắc đầu, sau đó lại cặm cụi gõ bàn phím.

Minh Anh đành để điều khiển tivi xuống rồi đi vào phòng Duy tìm.

Mở cửa thật khẽ, cô sợ làm phiền con nên chỉ ngó đầu vào thôi. Ngờ đâu không thấy Duy trên giường, cũng không thấy ngồi ở bàn học. Minh Anh đi vào, cô nhìn hết một lượt rồi dừng ánh mắt lại chỗ cái lều nhỏ ở góc tường. Cô ghé tai vào nghe.

- Tun Tun, ăn đi này... Đến lượt anh... Ừm, ngon quá!

Không biết hai đứa đang chơi trò gì mà cứ chép miệng khen lấy khen để. Minh Anh vén mảnh vải che cửa ra thì lập tức chết đứng.

Cô cầm chớp chiếc lều nhấc luôn để sang một bên, không thể tin là đứa con trai yêu quý đang chia sẻ cái kẹo mút với con chó. Ai lại có một cái kẹo, cứ anh một miếng, em một miếng, hai đứa thay nhau mút như thế bao giờ. Cô có cảm đoán chúng nó ăn kẹo đầu mà sao lại không biết bản là gì mà ngồi chui trong này rồi ăn chung như thế. Bực mình, Minh Anh quát lớn.

- Ôi giỏi ơi, hai đứa có thôi ngay không? Anh Hiếu, vào mà xem con anh đang làm cái gì đây này! – Minh Anh thở dài quay mặt ra nhìn cửa sổ. – Con với cả cái, đến phát điên mất thôi.

- Em bình tĩnh. – Hiếu tưởng chuyện gì, vội chạy tới thật nhanh. Anh vỗ vai vợ an ủi, rồi nói. – Em ra ngoài đi, để bố con anh nói chuyện với nhau.

Nghe thế Minh Anh đành bằng lòng. Cô ôm theo con chó đi ra rồi đóng cửa lại.

- Con trai, sao thế? – Hiếu chờ tới lúc chỉ còn lại hai người mới cất tiếng hỏi.

- Con đang ăn kẹo với em Tun thì mẹ hét lên.

- Kẹo ở đâu con có? – Hiếu bế con ngồi lên giường rồi lại hỏi.

- Em Mai Chi ở lớp cho con.

- Thế sao con không ăn một mình mà còn cho Tun ăn chung?

- Tại cô giáo dạy con có đồ ngon, đồ quý phải biết chia sẻ cho người khác. Bài “làm anh” cũng nói thế mà. Để con đọc cho bố nghe nhé!

Nói đoạn thằng bé leo xuống khỏi giường, đứng nghiêm như đang bị cô giáo kiểm tra bài.

- Làm anh khó đấy/ Phải đâu chuyện đùa/ Với em gái bé/ Phải người lớn cơ...

Cứ thế, thằng bé đọc lưu loát trọn vẹn cả bốn khổ thơ cho Hiếu nghe. Lúc Duy kết thúc, anh còn không ngần ngại tặng cho con một tràng pháo tay.

- Giỏi quá đi!!! – Anh khen. – Con ai mà giỏi thế nhỉ? – Nói đoạn Hiếu tiến đến bên Duy ôm hôn thằng bé.

- Con bố Hiếu ạ! – Duy đáp, giọng tự hào.

Hai bố con cười đùa với nhau vui vẻ vô cùng nhưng không biết rằng bên ngoài cánh cửa ấy, có một người phụ nữ đang ghé tai nghe trộm rồi bấu môi giận dữ.

- Con mẹ Minh Anh nữa chứ? Thằng nhỏ này. Chỉ biết nịnh bố thôi. – cô phàn nàn. Sau đó liền quay lưng bỏ đi.

- Được rồi. Nhưng mà Tun Tun là chó, có thương em lần sau cũng không được ăn như thế con biết chưa? – Hiếu dặn.

- Con biết rồi ạ! – Duy hào hứng. Sau đó lại ôm cổ Hiếu nói thầm. – Lúc nào bố để cho con một em bé nhé! Con suốt ngày chơi một mình buồn lắm!

Nghe con nói, Hiếu đứng hình. Anh ôm con đứng thẳng dậy, đi vòng vòng quanh phòng giả vờ suy nghĩ. Cuối cùng kết luận.

- Hừm. Được rồi. Tôi xin nghe theo lời đồng chí! – Dứt lời còn giơ tay lên trước trán trào theo kiểu quân đội.

Ra khỏi phòng Duy, Hiếu tắt laptop rồi về phòng với vợ.

- Con ngủ chưa anh? – Minh Anh đang bận xem tài liệu, nghe tiếng cửa mở thì nhìn lên hỏi.

Hiếu không trả lời, anh nheo mắt nhìn cô, khuôn mặt vô cùng gian manh.

- Anh bị sao thế? – Minh Anh bối rối. Mỗi lần anh nhìn cô kiểu đó, nhất định sẽ có chuyện. – Hôm nay không được đâu nhé! Mai em còn buổi họp sớm.

Nhưng Hiếu không nghe gì cả, anh chỉ lặng lẽ đi đến bên vợ.

Minh Anh không rời mắt khỏi tài liệu trong tay, nhưng cô cảm nhận thấy cái bóng cao lớn đang tiến đến sát chỗ mình. Ngày một gần hơn.

Biết làm sao đây? Thở dài cho có thôi rồi Minh Anh đành đặt giấy tờ xuống bàn, giơ hai tay quá tai tỏ ý đầu hàng.

Sau đó thì tất cả là để thực hiện ước muốn của nhóc Duy. Bố nó quyết sẽ sinh cho nó một đứa em gái, một cô bé xinh đẹp, giỏi giang giống y như mẹ nó vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-lay-tay-anh>